

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
Touko Shino

8

The Apothecary Diaries

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
Touko Shino

8

The Apothecary Diaries

İçindekiler

[Kapak](#)

[Karakter Profilleri](#)

[Giriş](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1: Go Kitabı Bölüm 2:](#)

[Şehirde Bir Gezinti Bölüm 3:](#)

[Trendler](#)

[Bölüm 4: Ma Kardeşler](#)

[Bölüm 5: Kartlar](#)

[Bölüm 6: Gök Gürültüsü](#)

[Bölüm 7: Sefer Bölüm 8:](#)

[Taciz 9: Jinshi'nin Fikri Bölüm](#)

[11: Spor ve Korku 10:](#)

[Baitang Bölüm Bölüm 12:](#)

[Kötü Yemek](#)

[Bölüm14: Go Yarışması Birinci 13: Saç](#)

[Çubuğu Hırsız Bölüm \(Bölüm\) Bölüm 15:](#)

[Yarışması AraBölüm Go \(\) 16: Go](#)

[Yarışması \(İkinci Bölüm\) 17: Ucube](#)

[Sapığa Karşı](#)

[Bölüm 18: Parmakların Sahibi](#)

[Bölüm 19: Go Sage Bölüm 20: Çek](#)

[Sonsöz](#)

[J-Novel Club Hakkında](#)

[Renkli Çizimler Telif](#)

[Hakkı](#)

Karakter Profilleri

Maomao

Eğlence bölgesinde bir eczacı. İlaçlar ve zehirler konusunda düpedüz takıntılı, ancak diğer konularla pek ilgilenmiyor. Babası Luomen'e güveniyor. On dokuz yaşında.

Jinshi

İmparator'un küçük kardeşi. İnsanlık dışı güzel. Maomao'yu aklından çıkaramaz, ancak kanca veya sahtekarlıkla, her zaman ondan kaçmayı başarır. Gerçek adı: Ka Zugetsu. Yirmi yaşında.

Basen

Gaoshun'un oğlu; Jinshi'nin yardımcısı. Acıyı çoğu insan kadar şiddetli hissetmez, bu da ona çoğu insandan çok daha fazla fiziksel sınır sağlar. Çok ciddidir ama bu onu kolay kandırılabilir kılar. Eş Lishu'ya aşık.

Gaoshun

Basen'in babası. İyi yapılı bir asker olan Basen, eskiden Jinshi'nin hizmetkârıydı ama şimdi İmparator'a şahsen hizmet ediyor.

Lakan

Maomao'nun babası ve Luomen'in yeğeni. Tek gözlüklü bir ucube. Ordunun yüksek rütbeli bir üyesidir, ancak tuhaf davranışları insanların ondan kaçınmasına neden olur. Go ve Shogi'yi sever ve her ikisinde de oldukça iyidir.

Lahan

Lakan'ın yeğeni ve evlatlık oğlu. Yuvarlak gözlüklü, ufak tefek bir adamdır, güzel kadınlara karşı zaafı vardır ve her gördüğünde onlarla sohbet etmeye çalışır. Borçlarını ödemek için yan işlerde çalışır.

Evlat edinen babanın borçları.

Luomen

Maomao'nun üvey babası; Lakan'ın amcası. Bir zamanlar arka sarayda haremağasıyken, şimdi saray doktoru olarak hizmet veriyor. Biri eksik. Diz kapağı, yıllar önce ona verilen bir ceza.

İmparatoriçe Gyokuyou

İmparatorun yasal karısı. Kızıl saçlı ve yeşil gözlü egzotik bir güzel. Yirmi bir yaşında.

İmparator

Gerçek bir iş bitirici ve olağanüstü sahip. Kadınlarının iyi donanımlı olmasını tercih eder. Otuz altı yaşında.

Yao

Maomao'nun iş arkadaşı. On beş yaşında ama boyu ve gelişmiş vücudu onu daha yaşlı gösteriyor.

En'en

Maomao'nun iş arkadaşı. Yao'nun hizmetçisi olarak metresi ile birlikte tıbbi ofis. Metresine sapkınlık sınırında bir aşkla bağlı. On dokuz yaşında.

Hongniang

İmparatoriçe Gyokuyou'nun baş . Çok çalışıyor ve bu da onu zaman zaman şakacı İmparatoriçe'nin merhametine bırakıyor.

Yinghua, Guiyuan & Ailan

İmparatoriçe Gyokuyou'nun en uzun süre hizmet eden nedimleri.

Haku-u, Koku-u, Seki-u

İmparatoriçe Gyokuyou'nun nedimleri, her biri bir yıl arayla ayrılmış üç kız kardeştir.

e olhecnr(inries

Introduction

Go Turnuvası

Yemek tatma görevi sırasında zehirlendikten sonra iyileşen Yao geri döner ve o, En'en ve Maomao tıbbi ofisteki olağan işlerine geri dönerler. Bu arada Lakan'ın yazdığı bir kitap sarayda bir Go çılgınlığı başlatır. Çok geçmeden bir Go turnuvası için planlar yapılmaya başlanır ve Jinshi ile Lahan'ın da dahil olmasıyla turnuva gittikçe büyür.

Turnuva günü, çoğu insan şenlikte olduğu için sağlık ofisinde çok fazla el kalır. Maomao bir ayak işi için mekâna çağrıldığında, kendini orada hizmet etmek zorunda bulur. Go'nun son zamanlarda ne kadar popüler olduğunu bilse de, katılımcıların çokluğu onu şaşırtıyor ve sonra Lahan ona etrafta dolaşan özel bir söylentiye aktarıyor.

..

İnsanlar Lakan'ı Go'da yenebilerseniz, ondan istediğiniz herhangi bir dileği yerine getireceğini iddia ederler. Maomao alay eder -kim böyle bir saçmalığa inanır ki? - Ama tam o anda turnuvada maskeli bir adam belirir. Oyunları kazanmaya başlar ve stratejistin kendisiyle karşılaşmaya giderek yaklaşır. Oyunları nasıl sonuçlanacaktır? Ve maskeli adam ne istemektedir?

Tüm Favori Hafif Romanlarınızı [Just Light Novels](https://www.justlightnovels.com)'dan indirin

Önsöz

"Gülümsediğinden emin ol."

Annesi ona hep bunu söylerdi. Babasının onu ziyaret ettiği nadir zamanlarda mutlu olacağından emin olmak için. O çok sevdiği başını okşamasını sağlamak için.

Annesi babasının asıl karısı değildi. Babası yaşlıydı. Dedesi yerine geçebilecek kadar büyüktü; başka bir kadından, annesi yaşında bir oğlu vardı. Bir ağabeyden çok bir amca gibiydi.

Belki de ağabeyi kendisinden bu kadar küçük bir kız kardeşi olmasından hoşlanmıyordu, çünkü kendi çocukları sürekli onunla alay ediyor, saçını çekiyor ve çamurlu turtalar atıyorlardı - sıradan çocuksu Zalimlik. Yetişkinlerin onun hakkında söylediklerini tekrarlarlardı. Karşı koyamayacağı kadar büyük sürüler halinde seyahat etmeye her zaman dikkat ederdi.

Onunla alay etmişler, cariyenin kızı demişler. O da sıırıttı. Ağzının kenarları dişlerini gösterecek şekilde yukarı kalkmıştı. Kardeşinin çocukları, ki onlar sadece gülümsedi, geri . Sadece gülümsemişti. Ne zaman gördüler ona baktılar mı? Tepkileri o kadar saçma görünüyordu ki, bu onun gülümsemesini daha da artırdı.

Tam o anda babası ortaya çıktı. Çamura bulanmış haliyle ona nasıl görünmüş olmalıydı?

O da gülümsemeye başladı. Süslü püslü giyinen torunlarını görmezden geldi ve pis kızının yanına geldi. Yüzündeki kiri sildi ve başını okşadı.

"Önce seni yapacağım," dedi.

Ona ilk olarak ne yapacağını sordu.

"Tüm ülkede birinci. Gereken her şeye sahip olduğumu biliyorum."

Diğer çocuklarda yoktu. Sadece onda vardı. Böyle özel olduğunu öğrenmek kalbinin çarpmasına neden oldu.

"Gözlerindeki ışıltının kaybolmasına izin verme. Tek şey

asla umudunuzu kaybetmemelisiniz. Gülümseyin. Ve asla kaymasına izin vermeyin."

Gülümsemek mi? Bunu yapabilirdi. Bir şey olduğu sürece
Birazcık bile eğlenceli değildi, kolaydı. Babasının bunu ona söylemesine
ihtiyacı yoktu. Tüm zamanını eğlenceli ve hoş şeyler arayarak geçiriyordu.
Onu gönderdikten sonra bile. Uzaklara, kadınlarla dolu o kötülük yuvasına.

Bölüm 1: Go Kitabı

Rüzgâr her geçen gün daha da soğuyordu. Maomao fazladan bir battaniyenin altında uyumaya başladı.

Yine de o anda uyumuyordu. Yataktan girisinde yığılı duran ve üzerinde *To Maomao* yazan kitap dağına ağız açık bir şekilde bakıyordu.

"Bunlar ne? Yani, belli ki kitap," dedi Yao odasından çıkarken. Neyse ki zehirlenme nöbetini atlatmayı başarmıştı. İşe geri dönmesi biraz zaman almıştı ama birkaç gün içinde yeniden çalışmaya başlayacaktı.

Geldi ve Maomao'nun yanında durdu. Güzel yüzü şimdi sarılıkla işaretlenmişti. Karaciğeri ve böbrekleri zehir yüzünden kötü etkilenmişti; muhtemelen hayatının geri kalanında alkol ve tuzdan uzak durması gerekecekti. Ve ona cildine iyi gelecek yiyecekler bulmaları gerekecekti.

"Hepsi *aynı* kitap," diye gözlemledi En'en. Yao ne zaman ortaya çıksa doğal olarak onu bulurdu. Elinde akşam yemeği için bir torba malzeme vardı; Yao'nun sarılık hastalığını hafifletecek ilaçları ve yiyecekleri harıl harıl topluyordu. Maomao'yu zahmetten kurtarmıştı. "Go hakkında gibi görünüyor. Kan Lakan'a ait olduğu yazıyor."

Bu, ucube stratejistin işiydi. ile ilişkilendirmek Maomao, sorunlu insanların sadece başınıza bela açabileceğini biliyordu ama bunu bilmek ve beladan uzak durmak farklı şeylerdi.

"Ona bunların burada durmasını istemediğimizi söyledim ama hayır cevabını kabul etmedi. Bana sizin için de bir mektup verdi," dedi yataktan işleyen orta yaşlı kadın.

Mektubu Maomao'ya verdi. Çok güzel bir yazıyla yazılmış olan mektupta pek çok dolambaçlı ve dolaylı ifade yer alıyordu, ancak sade bir dile çevrildiğinde şöyle diyordu: *Bu kitaptan bir sürü kopya yaptım*

Go hakkında. Sen de biraz alabilirsin. Belli ki bir astını kendisi için yazmaya zorlamış. Zavallı adam.

"Bunlarla ne yapmamız gerekiyor?" Yao sordu. Kitap yığını yaslanabileceği kadar uzundu. Kitaplar değerli nesnelerdi; sadece bir tanesi bir aylık yemek parasını karşılayabilirdi. Yine de burada bir yığın vardı. Onlar basılmıştı. Kitaplar elle çoğaltılmış el yazmalarından biraz daha ucuzdu, ama bu kadar çok sayıda kitap üretmek yine de büyük bir başarı sayılmazdı. Maomao, stratejistin evlatlık oğlu Lahan'ın işin içine giren para miktarı yüzünden aşırı heyecanlandığını hayal edebiliyordu. Oh, pekala. Onun sorunu değildi.

Maomao kesin bir dille "Onları yakarız," dedi. Ama sonra fikrini değiştirdi. "Hayır... Bu hoş olmaz." Kitapların bu yazar tarafından yazılmış olması onların suçu değildi.

Kitaplardan birini karıştırdı ve şaşırtıcı derecede iyi hazırlanmış olduğunu gördü. İçinde oyun kayıtları, oyun şemaları Go oyunları, tahta durumunun göze özelliklerinin açıklamaları eşliğinde. Muhtemelen bu kitap Ancak deneyimli oyuncuların hoşuna gidebilecek bir şey gibi görünüyordu. Birlikte Go oynayan patiska kedilerin bir resmi bile vardı ama Maomao bunu görmezden gelmeyi tercih etti.

En'en belirgin bir ilgiyle kitaba bakıyordu. "Bakmak ister misin?" Maomao söyledi.

"Elbette!"

Maomao ona bir kopya uzattı ve o da gözleri parlayarak kitabı karıştırmaya başladı. *Yao'dan başka ilgi alanları olduğunu kim bilebilirdi ki?* diye düşündü Maomao (etkilenmek için alışılmadık şeyler seçerdi).

"İlginç görünüyor mu?" diye sordu.

"Evet, öyle! Bunun onurlu bir işçinin eseri olduğunu söyleyebilirsiniz. stratejist-çok iyi yapılmış. İlk yarı ağırlıklı olarak joseki'ye dayanan oyunlardan oluşurken, ikinci yarıda daha az joseki gösteriliyor. geleneksel oyun."

Maomao'nun "ablaları" ona Go ve Shogi'nin temellerini öğretmişti ama yine de En'en'in ne söylediğini tam olarak anlamıyordu. Onun yerine "İster misin?" sordu.

"Eğer teklif ediyorsanız, elbette. Eğer bana satmaya çalışıyorsanız, bir gümüş parçasına kadar ödemeye hazırım. Sadece malzeme değil mükemmel ama hem kağıt hem de baskı kalitesi çok güzel."

"Bir gümüş parça mı?" Maomao dağ gibi yığılmış kitaplara baktı. Bu kadar değerli olduklarını hiç düşünmemişti.

"Sadece bir tane mi? Sence onları bu kadar ucuza mı bırakmalı?" Yao kitapların yapısına bakarak şöyle dedi. Zengin bir aileden geldiği için neyin "ucuz" olduğuna dair algısı biraz farklıydı. çoğu insanınkiyle. Bir gümüş parçası iki haftalık yemek masrafını rahatlıkla karşılayabilirdi.

"Muhtemelen daha fazlasını alabileceğini kabul ediyorum," diye yanıtladı En'en. "Ben dostça bir indirim umuyordum."

Meslektaş dostu değil. *Yani artık arkadaş mıyız?* Eğer En'en Maomao'yu bir arkadaş olarak görüyorsa, o zaman ona bir arkadaş gibi davranmamak kabalık olurdu. Dolayısıyla En'en bir arkadaştı. Maomao, En'en'in kitaba bittiği değere güvenebileceğini düşündü (Yao'nunki finansal açıdan biraz zayıf olsa da). Kitapların bir gümüş değerinde olduğunu söylediyse, muhtemelen öyleydi. Görünüşe göre toplu satışa çıkacaklardı.

Ancak üretim, bu yüzden belki de bundan biraz daha düşük fiyatlandırılmalıdır.

"Sen ve Maomao arkadaş mısınız, En'en?" Yao sabit bir şekilde onlara baktı. "O zaman ben ne oluyorum?"

"Siz benim değerli ve yeri doldurulamaz genç !" En'en göğsünü yumruklayarak ve genişçe gülümseyerek şöyle dedi.

Duymak istediğinin bu olduğunu sanmıyorum, diye düşündü Maomao. "Genç hanımefendinin" yüz ifadesi hemen . Girişteki bir sandalyeye oturdu ve bacak bacak üstüne atarak suratını astı.

"Ee?" En'en şaşırılmış bir halde, "Er" dedi.

"Sadece kitabı alabilirsin, En'en. Ama Go'yu sevebilecek birini tanıyorsan, bunu herkese söyler misin?"

"Go oyuncuları mı arıyorsunuz? Evet, birkaç tane tanıyorum. Doktorlar izin günlerini Go oynayarak geçirmeyi severler."

Ah, işte *bu* faydalı bir bilgiydi. Maomao kitaplara bakarken yüzüne bir gülümseme yayıldığını hissetti. *Cebimdeki biraz parayla bazı değerli ilaçlar satın alabilirim*. Batıdan gelen çok çeşitli eşyalar Shaoh'un tapınak bakiresine başkente kadar eşlik etmişti. Bu En egzotik olanları şehrin en zengin sakinleri tarafından kapışılacaktı, ancak kısa süre sonra geriye kalanlar pazarlar. Orada bile bu tür ithal mallar ucuza gelmiyordu - ama evet, para bunun içindi.

"Bana bu Go oyuncularının kim olduğunu söyleyebilir misin?" Maomao sordu. En'en çantasından gümüş bir para cevap verdi.

"Al," dedi. "Ödeme."

"Sana vereceğimi söyledim."

"Parasını seve seve öderim. Ama karşılığında..." En'en kitap yığınının anlamlı anlamlı baktı. "Beni de anlaştırmaya dahil et." Parayı işaret etti.

Akıllı biri olduğunu biliyordum. Maomao ona anladığını belirten bir bakış attı. O sırada arkalarından gelen gümbürtüleri duydular. Onlar. Yao ayaklarını yere vuruyordu. Ayak vurmak kibar genç hanımların yapması gereken bir şey değildi ama Yao özel bir çaba sarf ediyordu.

"Genç hanım, bunu yapmayın!" En'en hemen Yao'nun tam da aradığı yükselişi söyledi.

"En'en! Yemek daha hazır değil mi?" İkisine de kaşlarını çatarak baktı.

"Oh! Özür dilerim. Hemen bir şeyler hazırlayacağım!" En'en söyledi ve aceleyle mutfağa gitti. Maomao, Yao'ya baktı ve nasıl Çok sevimliydi. Elinin kitapları okşamasına izin verdi. Onları şimdilik odasına koymaya karar verdi. Bir süre için dar bir oda olacaktı.

"Maomao," dedi Yao.

"Evet?" Maomao arkasına baktı, elinde birkaç kitap vardı. "Yarın boş musun?"

"Sanırım, bir bakıma öyle. Ama bir bakıma yarın benim de işim var."

Üçü de, Maomao, Yao ve En'en, ertesi gün izinliydi.

Maomao istediğini yapabiliyordu.

Eğlence bölgesinde bir eczacı dükkânı ya da kasabada dolaşıp ilginç ilaçlar satan birileri var mı diye bakmak.

"Ya biri ya da diğeri olmalı!" Yao dedi ki. "Meşgul o zaman," dedi Maomao.

"Özgürsün! Özgür olduğunu biliyorum!" Yao, Maomao'yu omuzlarından tutup sarstı. Genç hanım çok inatçı olabiliyordu.

Maomao başını salladı. "Yarın yapmak istediğin bir şey var mı?"

Buna karşılık Yao'nun eli yanağına gitti ve bir lekeyi fırçaladı.

Sarılık. "İlaç almak için alışverişe çıkmak istiyorum. Senin bu konuda En'en'den daha bilgili olduğunu düşünmüştüm."

Anlıyorum. Yao on beş yaşındaydı, genç kadınların görünüşleri hakkında endişelendikleri bir yaş.

"Hazır başlamışken makyaj malzemesi de almak istersiniz belki?"

Maomao, en üst düzey fahişelere hizmet veren bir yer biliyordu. Beş para etmez bir müşteri onlara çarptığında, oraya giderlerdi. Dükkân en iğrenç çürükleri bile nasıl gizleyeceğini biliyordu.

Maomao, Yao'nun işe döndüğünde en iyi şekilde görünmek emindi.

"Makyaj mı?" Yao Maomao'ya yakından baktı. Burnunun etrafındaki bölgeyi inceliyordu. "Neden yüzüne çiller çiziyorsun, Neyse?" Yurtta birlikte kalıyorlardı; Yao, Maomao'nun çillerinin sahte olduğunu uzun zaman önce fark etmişti.

"Ah, biliyorsun," dedi Maomao. Bir keresinde durmaya karar vermişti ama Jinshi ona bunu yapmaya devam etmesini emretmişti. *Nedenini* açıklamak zorunda kalmıştı,

yine de zordu. Jinshi'yi bu işe karıştırmak riskliydi. Sonunda "Dini sebepler" dedi. Ayrıntılara girmek zorunda için en iyi yol bu gibi görünüyordu.

Yao yine de pes etmedi. "Bu, eczacı bir tanrıyı falan mı temsil ediyor?"

"Hayır. Bu bir tılsım. Boyumun uzamasına yardımcı olmak için."

"Huh. ." Yao'nun daha fazla uzamaya ihtiyacı yoktu, bu yüzden böyle bir ona hiçbir faydası yoktu. Maomao onu görünce rahatlardı. ilgimi kaybediyorum.

"Maomao..." Tam o sırada En'en elinde akşam yemeğinin garnitürüyle içeri girdi. Maomao'ya açıkça şöyle diyen bir bakış atıyordu: *Lütfen genç hanıma yalan söyleme.*

Bölüm 2: Şehirde Bir Gezinti

Ertesi gün Maomao, Yao ve En'en ile birlikte alışverişe çıktı. Küçük keşif gezileri onları yurdun güneyindeki ana cadde boyunca uzanan ticari bir bölgeye götürdü. Dükkânlar cadde boyunca sıralanmıştı. tezgahlar boşlukları dolduruyordu. Burası hareketli, yoğun ve canlıydı.

"Elindeki ne Maomao?" Yao, Maomao'nun taşıdığı bezle sarılmış bir paketi işaret ederek sordu.

"Dünkü kitaplardan ," cevap verdi. "Düşündüm ki Belki kitapçıya birkaç kopya satabilirim." Sadece üç getirmişti, aynı kitabın bir yığın kopyasıyla ilgilenmeyeceklerini biliyordu.

"Onları satıyor musun?" En'en yüzünü buruşturdu.

"Sadece piyasa değeri hakkında bir fikir edinmeye çalışıyorum."

"Anlıyorum," dedi, görünüşe göre tatmin olmuştu.

Yao gökyüzüne bakıyordu. "Bu havayı sevdiğimden emin değilim," dedi.

Maomao yukarı baktı: gökyüzü kurşuni bulutlarla kaplıydı.

"Haklısın. Sonbahar için garip. Yılın bu zamanında tayfun olamaz."

"Güneş olmayınca biraz serin oluyor," dedi Yao, boynuna bir atkı sarmıştı. Soğuktan korunmasına yardımcı oluyordu, evet, ama Maomao bunun aynı zamanda sarılığını gizlemek için olduğundan şüpheleniyordu. *Onu rahatsız ediyor olmalıydı.* Yao'ya iyi bir makyaj malzemesi bulma kararlılığını tazeledi.

"Bunları başlamak istiyorum," dedi En'en. Maomao'ya yazdığı bir listeyi gösterdi. Çoğunlukla meyve ve sebzelerden oluşuyordu. sebzeler. "Kaçırdığım bir şey var mı?" diye sordu.

Maomao cevap olarak Yao'ya baktı. "Beyaz pirinci seviyorsun, değil mi Yao?"

"Beğendin mi? Yani, sanırım. Sadece temel gıda değil mi?"

"Şöyle söyleyeyim: Diğer pirinç türlerinden aktif olarak kaçınmayı mı tercih ediyorsunuz?"

Beyaz pirinç cilalanmış pirinçti. Tadı çok daha güzeldi. Ancak parlatma işlemi, pirinci yemeye değer kılan besin maddelerinin çoğunu ortadan kaldırıyordu. Maomao'nun yaşlı adamı ona cilalı pirinç yerine cilasız pirinç yemenin beriberi hastalığından korunmaya yardımcı olacağını söylemişti.

"Cilasız pirinç yemem gerektiğini mi söylüyorsun?" Yao sordu. Yüzündeki çatık kaşlar bu konuda gerçekten ne hissettiğini gösteriyordu.

"Şart değil ama beyaz pirincinize bir şeyler karıştırmayı düşünmelisiniz. Tahıl, arpa ya da susam tohumu. Bunlardan herhangi biri size daha geniş bir besin çeşitliliği sağlayacaktır." Eğer pirinç temel gıdası olsa da, bununla birlikte bir dizi başka besin de alabilmesi en iyisi olacaktır.

"Biraz karabuğday meyvesi atmaya ne dersiniz, hanımefendi? Onları sevdiğinizi biliyorum," dedi En'en ama Maomao elleriyle büyük bir X işareti yaptı. En'en endişeli görünüyordu. "Karabuğday yok mu?"

"Korkarım ki hayır. Çünkü onu yiyemem." Karabuğday kurdeşen döktü. Diğer iki kadın Maomao'ya baktı, etkilenmemişlerdi.

Ne demem gerekiyor? En'en'in yemekleri çok lezzetlidir. Ve son zamanlarda sık sık üç kişiye yetecek kadar yemek yapıyordu.

"Belki deniz yosunu önerebilirim?" Maomao dedi ki.

"Deniz yosunu," diye tekrarladı En'en. Pek hevesli görünmüyordu.

"Kesinlikle. Et yerine fasulye ya da balık kullanılabilir. Elbette değil, sadece bir kısmı."

Yağlı yiyeceklerin sizin için kötü olması gerekiyordu. Yao her geçen dakika daha da umutsuz görünüyordu. Onun yaşındaki insanlar çok yemeyi severdi; çok fazla et yememesi gerektiğini duyduğunda doğal olarak hayal kırıklığına uğrayacaktır. Ayrıca tuz alımını da sınırlandırması gerekecekti. Alkol. En'en de endişeli görünüyordu.

Hmm, diye düşündü Maomao. Ne yersen osun diye bir söz vardı: yemek, ilaçla öpüşen kuzenlerdi. Ama yine de *tadı* güzel olmalıydı. *Sanırım ne yapacağımı biliyorum.*

Maomao'nun böyle anlar için favori bir yeri vardı. "Bu taraftan gel," dedi.

"Neden? Orada ne var?" Yao söyledi.

Maomao onları ana yoldan çıkarıp arka sokaklara doğru götürdü, arada sırada onu takip ettiklerinden emin olmak için arkasına bakıyordu. Kısa süre sonra dükkanlar kadar ev de vardı ve sonunda is lekeli bir tabelası olan bir restorana vardılar. Pek de kaliteli mutfak konusunda uzmanlaşmış gibi görünmüyordu. Restoranın içinde tıkış tıkış iki masa vardı, bir diğeri de

Dışarıda. Masalar sandalye yerine ters çevrilmiş varillerle kaplıydı.

"İkiniz de acıktınız mı?" Maomao sordu.

"Öğle yemeği için biraz erken," dedi Yao ama ilgisini çekmiş görünüyordu.

Yine de restoranın terk edilmiş gibi göründüğünü fark etmekten kendini alamadı.

"Biraz erken gitmek en iyisi. Öğle yemeği vakti kalabalık oluyor," dedi Maomao. Dükkanın içine baktı, sıcak buhar dışarı süzülüyordu. "Teyze? Açık mısınız?"

"Yeterince eminim," diye bir ses geldi içeriden. Kırk yaşından fazla olduğu tahmin edilen bir kadın ayağını sürüyerek geldi.

"Hoh. Eczacı kız. Genelde sizi bu saatte görmem."

"Kalabalıklaşmadan önce bir şeyler yemeyi umuyorduk."

Kadın Maomao'nun müşterilerinden biriydi; ilaç almak için eğlence bölgesine kadar . Maomao'nun babası onu bir hastalıktan iyileştirdiğinden beri müdavimlerinden biriydi. yıllar önce acı çekti.

"Üç porsiyon lütfen. Elinizde ne varsa. İdeal olarak, kızartılmamış bir şey."

"Hemen geliyorum. Genelde seni baban olmadan da göremiyorum..." Yao ve En'en'e baktı ve sırıttı.

"Daha az konuşma, daha çok yemek. Lütfen." Maomao fıçılarından birinin üzerine oturdu.

"Maomao, neden aniden bizi yemeğe çıkarmaya karar verdin?" En'en sordu. O ve Yao şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

"Bana güvenin. " diye ısrar etti.

Oturdular. Kadın çok geçmeden yemeklerini getirdi, bir tencere dolusu congee ve birkaç . Maomao, Yao ve En'en'e birer kâse vererek garnitürleri üçü arasında paylaştırdı.

", eğer yoksa..." Yao, her zamanki gibi genç bir hanımefendi,

bir teşekkür jesti yaptı ve kaşığını aldı. Bu konuda tam olarak emin görünmüyordu; restoran etraftaki en temiz yer değildi.

"Bu patates lapası mı?" En'en bir kaşık dolusu lapayı yudumlarırken sordu. Haşlanmış patates içeren lapanın içinde susam tohumları . Daha ilk lokmada gözleri açıldı. "*Bu* patates lapası mı?" Yemeğin tatlılığı onu ürkütmüş olmalıydı.

"Evet, bu tatlı patates," dedi Maomao. Lahan'ın biyolojik babasının yetiştirdiği yumruların ta kendisiydi. Güneyden geliyorlardı ve normalde nadir bulunan bir üründü ama bu kadının restoranı Verdigris House aracılığıyla tedarik edebilmişti.

Yao bir kaşık daha alarak, "Bu kesinlikle harika," dedi. Maomao sırttı: bunu zaten biliyordu.

"Gördünüz mü? Susamlı tatlı patates de diyetinize mükemmel uyum sağlar. Muhtemelen biraz arpa ya da yulaf da koyabilirsin. içinde de var." Yemekteki az miktarda tuz lezzet için mükemmeldi, ancak biraz daha fazlaya ihtiyaç duyarsa kıyılmış yosun olabilirdi iyi bir ekleme olur.

"Bundan da biraz dene," dedi Maomao, ona biraz yapışkan haşlanmış tofu uzatarak.

"Gerçekten de harika," dedi En'en neredeyse pişmanlıkla. Bir Kendine güvenen aşçı, belki de bu kadar lezzetli bir şey yemek sinirlerine dokunmuştur. "Lezzeti çok güçlü, ama asla zorba."

"Zencefil ve sarımsağın sizin için yapacağı şey budur," dedi orta yaşlı kadın. "Ve baharat yerine *xiandan* kullanırız." Yani, normalde baharat olması gerekirken eklenen tuzla kürlenmiş bir yumurta.

"Viskoziteyi kudzu kökü ile elde ediyoruz. Vücudu ısıtır - kolay üşüyen tipler için iyidir." (Kudzu kökü ilaç olarak da kullanılırdı.)

"Bunu nasıl yaptın?" En'en izgara balığı işaret ederken gözleri parlayarak sordu.

"Güzel kokulu otlar ve tat vermesi için bir parça tereyağı. Biliyorum Çok yağlı bir şey olmadığını söyledi, ama bir yudumdan zarar gelmez." Konuşurken yanlarını ovuşturdu.

"Ev sahibemiz eski bir hastalığı nedeniyle zengin yiyecekler yiyemiyor."

Maomao diğer kızlara açıkladı. "Ama fazla yağ ya da tuz olmadan da harika yemekler yapılabileceğini kanıtlıyor."

"Yüce Maomao, yüzümü kızartacaksın." Kadın

Yine sırtarak. "Al, inek sütü. Çeşnilerin kokusu sizi rahatsız ediyorsa bundan biraz içebilirsiniz."

"İnek sütü mü?" Yao öyle dedi. Bu bölgesel bir şeydi; herkes buna alışık değildi.

"Isıttım ve biraz bal ekledim. Kolayca aşağı inecektir. Maomao'nun arkadaşları için elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum." Kelimeyi vurgulamaya dikkat ediyordu.

"Gah. Evet, iyi. Başka yok mu?" Maomao kadını neredeyse restorana geri itti, ses tonu

açıkça hanımefendinin çekip gitmesini istediğini belirtiyordu.

Belli ki insanlar Maomao'yu hiç arkadaşı olmayan biri olarak görüyordu.

Maomao, Verdigris Evi'ndeki "ablalarına" söylediğinde

Arka sarayda takıldığı kendi yaşındaki kızlar hakkında konuşurken hepsi şok olmuş görünüyordu. Pairin gözlerinin kenarlarını bir mendille silecek kadar ileri gitmişti.

Onlara inanamıyorum. Gerçekten. Tabii ki arkadaşları vardı. *Vardı* vurgusu belki de. Aklına en az iki kişi geliyordu ama birini artık göremiyordu, diğerini de... Maomao onun kendi başına iyi olduğunu umuyordu. *Xiaolan nerede çalışmaya başladı?* diye merak etti ve konuşkan saray kadınına hatırladı. Maomao biliyordu ki Başkentte bir yerde bir konakta iş bulmuştu ama tek bildiği buydu. Xiaolan'ın kararsız eliyle yazılmış birkaç mektup almıştı ama hiçbirinde gerçekte nerede yaşadığına dair önemli bir ayrıntı içermiyordu. Maomao istese bile ona cevap .

Yan yemeklerden bir parça aldı, hâlâ çoğunlukla boşluğa bakıyordu. Yao, görünüşe bakılırsa tadından oldukça etkilenmiş bir halde, büyük bir iştahla congee'yi mideye indiriyordu. En'en ise tam olarak nasıl terbiye edildiğini anlamaya çalışmakla meşguldü.

"Yemekten sonra makyaj yerine gitmek ister misiniz?" Maomao sordu. En'en önce malzemeler için alışveriş yapmalarını önermişti ama o zaman da tüm malzemeleri taşımak zorunda kalacaklardı. Doğru, acele etmezlerse en iyi malzemeler tükenebilirdi ama öte yandan

Elde ne kaldıysa o da indirilecekti. Maomao bunu adil bir takas olarak değerlendirdi.

"Makyaj hakkında bu kadar çok şey bilmene şaşırdım Maomao," dedi Yao.

"İşim gereği pek çok farklı şeyle karşılaştım," diye cevap verdi. Dükkânda bazen şu karışımları karıştırmak zorunda kalıyormuş boya ve yara izinden rahatsız olan müşteriler için beyaz pudra - Jinshi'yi gizlemek için çok kullanışlı olan bir deneyim.

"Makyaj yeri buraya yakın mı?" En'en sordu. Şimdi taşınabilir bir yazı setiyle bir yemek tarifini not alıyordu.

"Biraz yürümemiz gerekecek ama uzak değil. Belki dönüş yolunda hızlıca bir sapma yapabiliriz?" Maomao Go kitaplarından oluşan bohçasını havaya kaldırdı.

"Hâlâ onları satmaya kararlı mısınız?" En'en'in sesi buna hâlâ inanamıyormuş gibi geliyordu.

Maomao, "Onları sonsuza kadar yanımda taşımaya niyetim yok," dedi. Kararını .

Yemekten sonra kızlar ana caddeye geri döndüler. Başkentin en ünlü fahişeleri, beyaz

Soylu bir kızın tuvalet masasında bulunabilecek her şey kadar iyi bir pudraydı ve Maomao'nun aklındaki dükkân ticaret bölgesinde önemli bir yere sahipti.

"Şişler! Lezzetli şişler! Kim ister?" Elinde bir avuç tavuk şişi olan bir adam müşteri çekmeye çalışıyordu. Etler kömür ateşinde pişirilmiş, suları damlıyordu. Adam

Mallarını satmakla uğraşmasına gerek yoktu; kokusu müşterilerin sıraya girmesi için yeter de artardı bile. Eğer öğle yemeği yememiş olsaydı, Maomao da onlarla birlikte olacaktı.

"Bana mı öyle geliyor yoksa pazar yeri geçen seferkinden biraz farklı mı?" Yao söyledi. Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Korunaklı genç hanımları gerçekten de alışveriş yapmaya başlamıştı!

"Mevsimler değiştikçe mağazalar da değişiyor. Ve siz de Tüm ithal farkına varmadan," dedi Maomao. Renkli tekstiller, egzotik aksesuarlar ve-

"Güzel üzüm şarabı, ta batıdan! Bulamazsınız

başka bir yerde! Lütfen tadına bakın!" Bir tüccar bir fıçidan kırmızı bir sıvı dağıtıyordu. Maomao ayaklarını sürüyerek ona doğru gitmeye başladı ama En'en onu yakasından yakaladı.

"Bir içki bile mi yok?" dedi En'en'e bakarak.

"Genç hanımın hiçbir şeyi yokken . Hayatta kalacaksın."

"Gerçekten sorun değil," dedi Yao. Şu anda alkol alamıyordu ama zaten içki içen biri olmadığı için bu pek de sorun değildi. sorun.

En'en, "Sarhoş olmak alışverişe gitmenin yolu değildir," diye cevap verdi.

Maomao'nun omuzları çöktü ve birlikte

Ana cadde. Diğer müşteriler, içkiyi denemeden önce birileri onları yakalamamış olanlar, neredeyse aynı şişeleri satın alıyorlardı.

Tadına bakar bakmaz. Maomao normalde iyi ve sek alkolü tercih ederdi ama arada bir meyveli bir şeyler de fena olmazdı.

Gerçekten ithal mi? Belki de başka bir ülkeden değildi, sadece o genel yönden geliyordu. Sonra tekrar, alkol Maomao

Batı başkentinde denedikleri iyi şeylerdi. Bir kez daha tadına bakmak onu mutlu ederdi -ama endişelenirdi ki

Uzun doğu yolculuğu sırasında tadı değişmiş olabilir. *Eve dönerken biraz almak için zamanımız olabilir mi acaba?*

Şarap dükkânının önünden geçtiler ama Maomao omzunun üzerinden üzüntüyle bakmaya devam etti.

Verdigris Evi tarafından işletilen makyaj dükkânı rakiplerinin çoğundan daha küçüktü ama genç bir kadının kalbini çarptıracak kadar güzeldi. Güzel resimlerin

kadınlar ön tarafa yerleştirilmişti ve sıra sıra makyaj ürünleri görülebiliyordu. Oradan geçen her kadın içeri girip girmeme konusunda belli ki içsel bir tartışma yaşayarak mekâna bir göz atıyordu. Sahibi asla bağırmas, çağırmas ya da kandırmazdı. Seçkin kuruluşlar onunki gibi basit işportacılığa tenezzül etmezdi. Onun sattığı şeyleri isteyenler, herhangi bir yönlendirmeye gerek duymadan ona gelirdi.

", bilmem için soruyorum, bütçeniz nedir?" Maomao sordu. "En iyi malı alabildiğimiz sürece her türlü bedeli öderiz!" En'en yumruğunu sıkarak cevap .

sanmıyorum. Maaşınla bunu karşılayamayacağını biliyorum.

Maomao, En'en'in de aynı miktarda kazandığını tahmin ediyordu ki bu da en iyi makyaj malzemelerine kesinlikle ulaşamayacağını gösteriyordu. Belki de

Yao'nun o çok nefret ettiği amcasından maaş mı alıyordu?

"Hoş geldiniz hanımlar," dedi ev sahibi, orta yaşlı bir kadındı ve sesi de görünüşü kadar kibardı - ki bu oldukça kibardı Gerçekten. Makyajı, bu tür şeyler satan birine yakışır şekilde mükemmeldi. Teni solgundu ve ağzı mükemmel bir şekilde vurgulanmıştı. allık sürülmüştü. Saçlarını basit bir saç çubuğu tutuyordu ama yakından bakıldığında saçlarının lake olduğu anlaşılıyordu. Tırnakları da aynı şekilde mükemmel bir şekilde boyanmış ve ten rengini tamamlıyordu. Maomao, *yaşlı cadının neden buradan alışveriş yaptığını anlayabiliyorum*, diye düşündü. Zevk bölgesinin kadınları her zaman Elbette onları yöneten hanımefendi de stilin en son noktasında olmak zorundaydı.

Ev sahibi gülümsemeye devam etti ama onlara yaklaşmadı. Herhangi bir soruları olursa orada olacaktı.

"Tozla başlamaya ne dersiniz?" Yao, içeriğine göre sıralanmış bir dizi beyaz pudranın bulunduğu rafın önünde durarak konuştu. Saf beyazdan, çeşitli cilt tiplerine uyması için bir çeşit boya veya pigment içeren çeşitlere kadar uzanıyorlardı.

Tonlar. Her şey özenle düzenlenmişti ama bir rafta hiçbir şey yoktu.

"Affedersiniz, bunlar tükendi mi?" En'en sordu.

"Ah, bunlar..." Ev sahibi kadın arkasından parfüm kokusu yayarak . Hafif yapılı bir kadındı ve solgun teni onu her an yok olacaktı gibi gösteriyordu. "Eskiden o rafta bulunan ürünler, zehirli bir madde içerdikleri keşfedilince yasaklandı. Yazık oldu; her zaman çok iyi satarlardı. Cilde oldukça iyi tutunuyorlardı."

Maomao, *bunu hatırlıyorum*, diye düşündü. Demek ki zehirli beyazlatıcı toz yasağı arka sarayın duvarlarında kalmamıştı; belli ki başkentin her yerinde yürürlüğe girmişti.

Bu kendi içinde övgüye değerdi, ancak bu kadın gibi iş adamları için bir darbe olmalıydı.

"Kurtulmak için çok fazla şey ," diye gözlemledi En'en.

"Evetyeterince geniş bir ürün sunuyoruz.

ancak bazı işyerleri hala zehirli toz sunmaya devam ediyor, ya da öyle duyuyoruz."

Anlaması zor değil. Bu madde deriyi iyice kaplayarak giyenin solgun ve güzel görünmesini sağlıyordu. Ana bileşenlerden biri hızlı gümüştü: bitki bazlı kozmetikler gibi bozulmuyordu ve seri üretilbildiği için satın alınması kolaydı. Luomen'in uyarılarına rağmen bunu kullanmaya devam eden pek çok fahişe vardı. Tıpkı Konsorsiyum Lihua'nın Kristal Köşkü'ndeki hanımlar gibi, dinlemeyen aptallar her zaman olacaktı.

Belki de "aptal" demek cömertlik olmaz. Bazı insanlar sağlıklarından ve hatta hayatlarından daha fazla değer verdikleri bir şeye sahip olabilirler. yaşıyor. Zehirli şeyleri satanlara gelince, onlar çok mu farklıydı? Para olmadan yemek yiyemezlerdi ve yemek yiyemezlerse ölürlerd. Ve bazı insanlar hayatlarını kısaltmakta tereddüt etmezdi.

Kendi hayatlarını uzatmak için başkalarının hayatlarını. Belki de zehirli toz ticareti yapan tüccarların geçimlerini sağlamak için başka yolları yoktu. Maomao'nun zehirli tozun yasaklanmasının yanlış bir seçim olduğunu düşündüğü söylenemez.

Üretilmesi vücut üzerinde zararlı etkilere yol açabilecek bir madde.

Bir de bu şey var, diye düşündü, başka bir toz alarak. "Bu kalomelas mı?" diye sordu. Bu, babasının pek de memnun görünmediği bir başka beyaz tozdu. O da cıva içeriyordu ve bazen frengi tedavisi için de kullanılıyordu.

"Gerçekten de öyle. Neyse ki, satışlardaki eksikliğin büyük bir kısmını telafi etmeye yardımcı oldu," dedi mal sahibi.

Kalomelalar da muhtemelen düzenlemeye tabi tutulmalıydı, ancak "bu zehirdir, bu zehirdir, bu zehirdir" demeye başlarsanız ve her şeyin bir anda piyasadan çekilmesini emrederseniz, aslında sorunlu ürünlerin daha da geniş bir şekilde dolaşımını teşvik edebilir. Onlar yeni kuralları uygulamak için kendi zamanlarını seçmeleri gerekecekti.

"Maomao, sence hangisi en iyisi olur?" En'en sordu. Kadın Ve Yao, kalomelaların kullanıldığı her şeyi akıllıca hariç tutarak bir dizi olasılık seçmişti.

"Pirinç unu ve talk mı?" dedi. Her ikisinde de başka bileşenler var gibi görünüyordu, ancak bunlar ayrıntılı olarak açıklanmamıştı.

"Deneyebilir miyim

biraz?"

"Devam edin," dedi ev sahibi kadın ve bir pamuk parçasıyla Maomao'nun avucuna biraz sürdü. Maomao viskoziteyi kontrol etti ve Koku. İkisi de iyi. Aslında oldukça iyiydi. Bu tozun neredeyse İmparatoriçe Gyokuyou'nun kullandıklarıyla aynı seviyede olabileceğini düşündü.

"Sen ne düşünüyorsun?" En'en sordu.

Maomao ev sahibesine baktı. "İyi ya da kötü, dürüst görüşler ürünlerimizi ve hizmetlerimizi geliştirmemize yardımcı olur," dedi kadın. Demek ki sadece iyi ürünler satmıyordu, aynı zamanda iyi bir insandı. Bir iş görüşmesinde madamla başa çıkabilmesine şaşmamalı.

Maomao, "Bence her ikisi de mükemmel tozlara benziyor," dedi. "Parçacıklar ince ve cilde iyi tutunuyorlar. Pirinç unu tozu hakkında bir sorum var."

"Nedir o, sorabilir miyim?"

"Pirinç unu çürüyebilir. Ve kabın boyutu göz önüne alındığında, yağmur mevsimi boyunca, yarısına küflenmeye başlayacağını düşünmek zorundayım. Sanırım bir miktar ek koruyucu olarak eklenen bir madde ve bu beni biraz Ne olduğunu bilmemek huzursuzluk veriyor." Yao'nun pudrayı kullanacağını bildiğinden, Maomao'nun aklındaki en önemli şey güvenlikti. "Talk bozulmaz ve zehirli değildir. Sanırım bunu kullanmak en kolayı olacaktır."

Talkın idrar söktürücü ve iltihap giderici özellikleri vardı ve genellikle braket mantarı ile tıbbi olarak kullanılırdı. Maomao onu kullandığı onca zaman boyunca, herhangi bir istenmeyen yan etkiye neden olduğunu hiç bilmiyordu. *Bu, hiç olmadığı anlamına gelmez, ama onlarla karşılaşana kadar bilemeyeceğim*, diye düşündü. Uyanıklık onun parolası olacaktı. emin olana kadar.

"O talkı alacaksınız?" dedi ev sahibi kadın.

"Hayır, hanımefendi. Sanırım ikisinin de bir karışımı var. Ben endişeliyim.

-Eğer sizin için kötü olan bir şeyse, bu amacınızı boşa çıkarır."

Ev sahibesi, kendisine ince eleyip sık dokuyormuş gibi gelen bu durum karşısında kaşlarını hafifçe çattı. Bu sırada En'en konuyu düşünüyordu; Yao, belli ki işleri En'en'in ellerine bırakmaya karar vermiş, spiral kabuklardan yapılmış kaş kalemlerine bakıyordu.

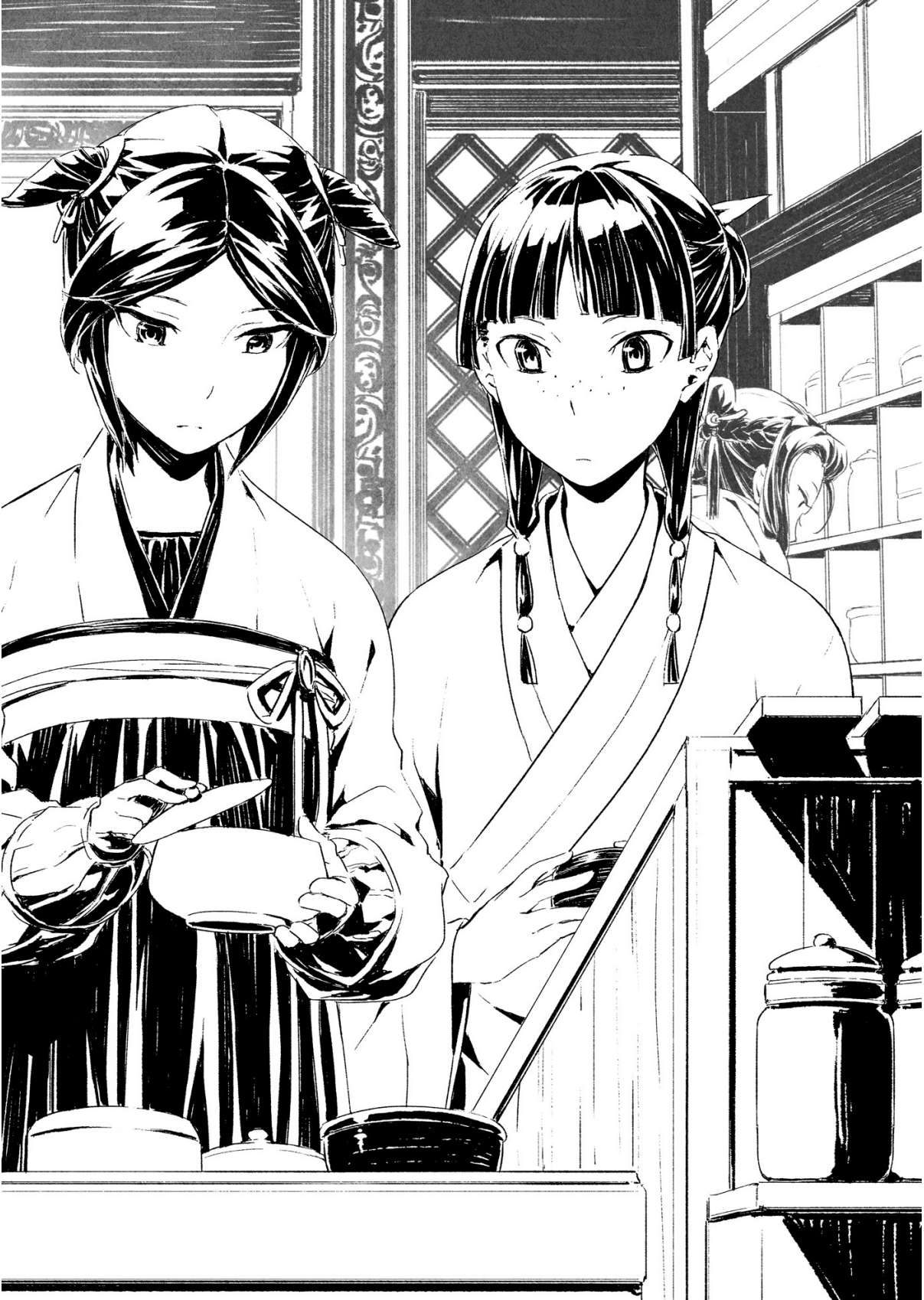
"O halde, belki biraz da bundan," dedi dükkân sahibi, dükkânın arka tarafına gidip elinde seramik bir kapla çıkarken. Bu

sergilenenin yaklaşık yarısı büyüklüğündeydi. "Pirinç tozumuz yalnızca bitkisel malzemelerden üretilmektedir. Neden, bunu yiyebilirsiniz eğer istedim. Bunun gibi bir boyut kullanacağınız miktara daha uygun olur mu? Ya da kendi kabınızı getirmeyi tercih ederseniz, sizin için doldurmaktan memnuniyet duyarım. Elbette kendi kabınızı getirdiğiniz için indirim de yaparım."

Maomao, *bu kadın nasıl satış yapılacağını biliyor*, diye düşündü. İhtiyaçlarını karşılayarak sürekli müşteri kazanmaya çalışıyordu. doğrudan.

"Bu tozu özellikle tavsiye eder misiniz?" Maomao sordu. "Kesinlikle. Kendim de kullanıyorum. Çok güzel yapışıyor. Kullanımı çok kolay."

Kadının cildine baktığında gerçekten de mükemmel bir şey olduğunu gördü. Yine de Maomao'nun içini kemiren bir şey vardı.

Yao geri döndü ve "Neden sadece pirinç unu tozu ile yetinmiyorsun, En'en?" dedi.

"Fena fikir değil," dedi En'en. "Bir şeyler yapmaya çalışabilirim ama bu kadar iyi yapabileceğimi hiç sanmıyorum." Görünüşe göre güvenli olduğundan emin olmak için kendi tozunu yapmayı düşünmüştü ama bir uzmanın yerini hiçbir şey tutamazdı. Ve Maomao, ev sahibesinin mallarını nasıl yaptığının sırlarını açıklayacak kadar cömert olmayacağını varsayıyordu.

"Bu durumda, biz-" Maomao'nun sözü, mağazanın arka tarafından çıkan genç bir kadın tarafından kesildi.

"Anne!" dedi.

"Bir müşteriyle birlikteyim," diye cevap verdi ev sahibi. Kaşları çatılmıştı. Yine de kızı, Maomao ve diğerlerine hızlı ve nazik bir selam vererek kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Her ne oluyorsa, acil gibi görünüyordu. Kızı konuştukça kadının ifadesi değişti. Sonunda Maomao'ya şöyle dedi: "Ben Çok özür dilerim. Hemen geri döneceğim. İzninizle." Sonra kızını işleri halletmesi için bıraktı ve arka tarafa gitti.

Bir tür bela mı? Maomao merak etti. Merak ama ne olup bittiğine burnunu sokmak ona düşmezdi. Kadının kızı alışverişlerini tamamladı ve hesabı ödedi. En'en üzerinde beyaz lekeler olan para üstünü aldı.

"Ah, affedersiniz," dedi genç kadın, elindeki geri alarak beyazlamış bozuk paralar. Maomao parmak uçlarının bembeyaz olduğunu gördü ve onlara vermek için çıkardığı taze bozuk paralar hızla lekелendi.

İyi. Paketlerinin üzerinde bile beyaz bir leke vardı. "Olamaz! Çok özür dilerim!"

Yao ona "Her şey ," dedi.

"Malları mı kontrol ediyordunuz?" Maomao genç kadının parmaklarına bakarak sordu. Sağ elindeki parmaklardan üçü beyazlamıştı, sanki hissiyatı kontrol etmek için parmak dolusu pudra almış gibiydi.

"Fark etmenizden etkilendim," dedi.

"Tahmin edeyim: Tozla ilgili olağandışı bir şey keşfettiniz ve hemen bahsetmeye değer olduğunu düşündünüz." Genç kadın buna yanıt vermedi, ama yüz ifadesinden anlaşılıyordu ki

Maomao doğru tahmin etmişti.

"Tozun içinde gereken bir şey var mıydı?" En'en bastırdı. Bulabildikleri en iyi şeyi seçmişlerdi ama eğer içinde yabancı maddeler varsa, o zaman ne anlamı vardı? "Neydi o?" dedi genç kadına doğru eğilerek. "En'en," dedi Yao, onu geri çekerek.

Genç kadın gözyaşlarının eşiğindeydi. "Ben... Ben çok üzgünüm. Yakın zamanda yeni bir bayimiz oldu. O bize tam olarak getirdiğinde ısrar ediyor

Sipariş ettiğimiz şey, ama dokunulduğunda doğru hissettirmiyor. Ona başka bir malzeme eklemediğinden emin olup olmadığını sorduğumda, anlaşılmamızdan vazgeçmem için beni tersledi. Korkmuştum, bu yüzden anneme haber vermeye geldim..."

Kötü niyetli bir tüccar mı? Yoksa dürüst bir yanlış anlaşılma mı? Maomao merak etti. Satıcı kesinlikle şüpheli görünüyordu ama hikâyenin sadece genç kadın tarafını dinlemişti. Ev sahibesi hâlâ geri döndü. Orada her ne konuşuyorlarsa, çok uzun sürüyordu.

"Annem içinde ne olduğunu bilmediği bir ürünü satmak istemez. Bugün getirilen pudra her zaman kullandığımız formülü kullanıyor. herhangi bir şey dokunarak yanlış. Ama bugün onu getiren adam suçlamalarımızla ilgili hiçbir kanıtımız olmadığını söylüyor ve gitmeyi reddediyor."

Hmm. Maomao kollarını kavuşturdu. En'en belli ki derinden Beyaz tozun içine bir şey karışıp karışmadığı konusunda endişeliydi ve Yao -sağolsun onun içten yüreği- vermeye hazır görünüyordu Birinin aklını başından almasını. Maomao, tam olarak ne hissettiğinden şüphelendi. Pirinç unu nasıl ve ne zaman kullanıldığına bağlı olarak değişebilir, ancak burada cevaplanmamış bazı sorular var gibi görünüyordu. *Artık eve gidemem.*

"İzin verirsiniz," dedi ve arka kapıyı açtı. oda. Ev sahibesi ile satıcıyı gözlerini dikmiş birbirlerine bakarken buldu. Aralarında büyük bir kavanoz duruyordu.

"Sana söyledim! Formülü aynen bana verdiğin gibi uyguladım! Neyi yanlış yaptığımı düşünüyorsan söyle bana!" Orta yaşlarda sayılmayacak bir adam olan tüccar o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki ağzından tükürükler saçılıyordu; Maomao'nun görebileceği kadar açık olan ağzından

ön dişleri eksikti.

Ev sahibesi geri atmadı. "Neyi yanlış anladığınızı biliyorum. Bunun içinde bir şey var. Bir şey eklemiştir. Olması gerektiği gibi hissettirmiyor."

"Hisler hakkında çeneni kapatmıyorsun, ama bunun seninle bir ilgisi yok.

her şeyle! Pirinç ununun hissi nemle birlikte değişir ve siz bunu bilirsiniz!"

Birbirlerinin arkasından konuşuyorlardı. Bu hiçbir şey çözüme kavuşmayacaktı. "Affedersiniz. Görünüşe göre bu tartışma bir yere varmayacak," dedi Maomao.

Ev sahibi Maomao'yu fark ettiğinde ona sitemkâr bir bakış , "Korkarım buraya gelmemelisiniz hanımefendi," dedi. Ses tonu saygılıydı ama gözleri asıktı.

"Üzgünüm canım, ama gördüğün gibi bir iş görüşmesinin ortasındayız. Belki de dışarıda beklersen çok iyi olur.

İşimiz bitene kadar," diye ekledi tüccar, aynı şekilde kibar ama acımasızca.

Maomao ikisini de görmezden gelerek kavanozun içine baktı. Ağzına kadar beyaz tozla doluydu. İçinde bir kaşık vardı, o yüzden malların bir kısmını topladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?!" diye bağırdı tüccar. Maomao parmağını tozun içine soktu. "Bu pirinç unu, tamam. Arkadaşlarım ve benim satın almak üzere olduğumuz mallar bunlar mı?"

"Hayır, pek sayılmaz," dedi ev sahibi kadın. "Pirinç ununun fiyatı son zamanlarda çok yükseldi... Başka bir satıcıdan pirinç unu üretmesini istedik.

aynı formüle sahip bir şey..." Cümlelerinin hiçbirini bitirmek istemiyor gibiydi.

Pirinç unu fiyatında bir artış mı? Yeni pirincin genellikle kolayca bulunabildiği bir mevsimdi - hasat normalden daha mı kötüydü?

Hissederek bunun aslında pirinç tozu olduğunu anlayabildi. Pürüzsüzdü ve satın almak üzere oldukları şeyle hemen hemen aynı renkteydi. Yine de parmaklarının altında daha önce kullandığı tozdan biraz daha farklı bir his olduğunu o da kabul etti
Daha önce.

"Söyleyebilirsiniz, değil mi bayan? Ona ürünümün Katıksız! Bu inatçı katır sadece fiyatımı düşürmemi sağlamaya çalışıyor!"

"Bir katır! Müşterilerime yalnızca en güvenli ürünleri sunabilmekten gurur duyuyorum! Birinin cildine uygulanacaksa her ayrıntı önemlidir."

Maomao her ikisinin de bakış açısını görebiliyordu. Tüccar Pirinç ununun kıvamının ve dokusunun hava durumuna göre değişebileceğini -ki bugün hava pek iyi değildi. Hava normalden daha nemli olabilir.

"Korkarım ki, kesin olarak bilmediğimiz sürece bunu satın alamam. Hanginiz doğruyu söylüyor?" diye araya girdi En'en. Yao'nun kullanacağı ürünler söz konusu olduğunda sert bir tavır takınıyordu.

"O zaman küçük bir test yapalım mı?" Maomao söyledi. "Test mi?" diye sordu diğerleri hep bir ağızdan.

"Bize bu pirinç ununun tamamen bitkisel bileşenlerden yapıldığını ve insan tüketimi için güvenli olduğunu söylemişsiniz. Bu durumda..." Onu yemeye çalışacaktı.

"Yiyecek misin? Tozu mu?" diye sordu tüccar.

"Kuru kuru yerseniz mideniz rahatsız olur. Belki onu suda eritip *baobing* bazlaması yapabiliriz?" diye öneride bulundu.

"Bekle! Gerçekten söyleyebileceğini mi düşünüyorsun?" Yao dedi ki. "Dilime çok güveniyorum," diye Maomao. Daha önce tüm o yemek tadımını boşuna yapmıştı. Ev sahibesine ve tüccara döndü. "Emin olmak için soruyorum, bunun içinde karabuğday yok, değil mi?"

Tüccar, "Mısır, evet, ama buğday türü yok," dedi.

O zaman sorun yok. Mısır, tozun hafif sarı rengini açıklıyordu. "Bir kâse ve biraz suya, ayrıca bir tencereye ve ateşe ihtiyacım olacak."

"Ah... Evimiz dükkanın hemen arkasında. Oradaki ocağı kullanabilirsiniz," dedi dükkân sahibinin kızı. Muhtemelen beyaz tozla dolu bir alanda ateş yakarlarsa patlama olasılığından endişe ediyordu.

". Son olarak, hiç yapraklı sebzeniz var mı?

Tavuk mu?"

"Odaklan. Lütfen," dedi En'en, Maomao'nun kafasının arkbir şaplak atarak. Sadece tozu en az onun kadar lezzetli yapmak istemişti. mümkün. Maomao kavanozu aldı ve ana eve doğru yola çıktı.

Bitmiş gözleme lezzetliydi (her ne kadar onun kadar lezzetli olmasa da biraz yeşillik ve etle birlikte olabilirdi). "Mükemmel bir dünyada, bence *biraz* daha mısır iyi olabilirdi. Ve biraz beyaz saç taze soğan ve kuzu eti ile tamamlayın."

"Maomao, toz hakkında konuşuyor olmamız gerekiyordu." En'en ekmeği kesmiş ve gözle kontrol ediyordu. Yassı ekmeğin güzel bir akşam yemeği olabileceğini düşünüyor gibiydi. "Maomao sorun olmadığını söylüyor genç hanım, yüzden beyaz tozun herhangi bir sorun teşkil edeceğini sanmıyorum."

Yao endişeli bir sesle, "Ah... Sanırım herkes oldukça sabırsızlanıyor," dedi.

"Gördünüz mü? Tıpkı sana söylediğim gibi. Bir şeyler eklemem gerektiği konusunda ısrar edip duruyorsunuz ama formülünüzü aynen uyguladım. İşte Ürünümde hiçbir sorun yok!" Tüccar, malzemelerin listesini içeren ahşap bir yazı parşömenini masanın üzerine çarptı.

Ev sahibi kadın ve kızı bir cevap vermek ister gibi görünüyorlardı ama söyleyebilecekleri hiçbir şey yoktu. Hâlâ yanıldıklarını kabul etmeye hazır değillerdi.

"Biraz ister misiniz? Tadı kötü değil," dedi Maomao. "Ama..." diye başladı ev sahibesi.

"Ama sana farklı geldi, değil mi?" Maomao kadının elini tuttu. Parmakları beyaz tozla kaplanmıştı; tırnaklarının kırmızısına bile bulaşmıştı. "O zaman belki başka bir şekilde düşünebilirsiniz."

"Ne demek istiyorsun?"

Maomao bir parmağının ucuyla kadının tırnaklarından birini sildi ve beyaz bir iz bıraktı. Kadının tırnaklarını merak ediyordu. "Ya bir önceki tedarikçiniz

"Bunca zamandır ürününe hile mi karıştırıyor?"

Kadının rengi neredeyse ürünü kadar soldu.

Bir kişi arsenik veya kurşun gibi bir zehirle temas ettiğinde, bu genellikle tırnaklarında görülür. "Kendiniz söylediniz.

diğer bazı mağazalar yasaklanmış beyazlatma tozunu satmaya devam ediyor. Hiçbir şey söylemeden bunu tedarik etmeye devam eden tüccarlar da olabilir. Örneğin, ellerinde kalitesi şüpheli beyaz toz olduğunu ve buna stabilizatör olarak bir şey eklediklerini varsayalım."

Zehrin semptomları, karışımındaki diğer maddelerin miktarıyla en aza indirilebilir. Ama tozu kullanan biri her gün, ev sahibesinin yaptığı gibi, işaretleri gösterecekti.

"İştah kaybı yaşadınız mı? Zayıf sindirim? Parmaklarda titreme?" Maomao sordu. Makyajın altında kadının ten renginin nasıl görüldüğünü merak etti. Kadının yüz ifadesi Sorularına cevap verecek kadar.

"Yani bunu mu diyorsun-" En'en satın aldıkları toz kavanozuna baktı. Maomao onu aldı ve kapağını açtı.

"Başka bir gözleme deneyelim mi? *Bu* tozla?" Sonuçları görmeyi çok istiyordu.

Dükkândan çıktıklarında dışarısı karanlıktı. Ağır bulutlar ve yer sıırıslılandı. "Kahretsin! Hepimiz ıslanacağız," dedi Yao.

"Bunun olabileceğini düşünmüştüm," dedi En'en, Maomao'nun kendisinde olduğunu bile bilmediği birkaç şemsiye çıkararak.

"Şemsiye mi getirdiniz?" diye sordu.

En'en az önce çıktıkları dükkânın tabelasına dokundu. "Yağmur yağacak gibi görünüyordu, ben de dükkân sahibinin kızından bizim için biraz almasını istedim. için çok şey istemiyoruz, değil mi?"

"Sen ne zaman... Yani... *Çok şey mi* istiyorum?"

Doğru, mağaza onlara zararlı bir ürün satmıştı. Kasıtlı ya da değil. Tozlarını suda çözdüklerinde ve onunla pişirdim, sonuçlar ilk seferden inkar edilemez derecede farklıydı.

Yao, "Sanırım zaten çok şey sordunuz," dedi. En'en yeni, güvenli pudradan biraz taşıyordu ve ev sahibi kadın, sizin için iyi olması gereken bir parfüm atmıştı. deri. Aromatik yağ yemek için güvenliydi ancak cilde çok iyi tutunmuyordu, bu nedenle sıvı oluşturmak için tozla birleştirilebilirdi Makyaj.

"Hiç de değil," diye yanıtladı En'en. "Hanımım hastalanırsa ne yapacağımı bilemem."

"Bence Maomao ile konuşmalısın. Ona ağzına kötü şeyler koymamasını söyle." Yao Maomao'ya bakıyordu, sanki hala olanlara inanamıyordu. Maomao zehirli tozlu bazlamayı yemek için her türlü çabayı göstermişti ama Yao onu durdurmak için kollarını tutmuştu.

"Ben olsam hemen tükürürdüm. Sorun olmazdı. Sadece tadının nasıl olduğunu görmek istedim."

"Bu şeylerde ne buluyorsun anlamıyorum," diye iç geçirdi Yao.

"Yağmur gerçekten başlamadan önce alışverişimizi bitirelim. Aşağı, hanımefendi. Çok zaman kaybettik." En'en bir şemsiye açtı ve Yao'yu da şemsiyenin altına soktu. Sonra bir diğerini Maomao'ya uzattı. Tabii ki *sadece* iki şemsiye isteyen En'en'di. Ne de olsa, iki kişi bir şemsiyenin altına sığabilirdi... eğer sıkıştırlarsa.

En'en, "Bu saatte hâlâ malzeme satan birileri varsa, eminim çan kulesinin yakınındadırlar. Bence pazar hâlâ orada açık olmalı."

Çan kulesi başkent merkezindeydi ve çan sesi Saatlerce. Burası çok kullanılan bir bölgeydi, bu nedenle buradaki dükkanlar geç saatlere kadar açık kalıyordu.

Maomao, "Her an akşam çanını duyabiliriz..." dedi ama çanın gümbürtüsüne eşlik eden yakıcı bir ışık parlamasıyla sözü kesildi.

"Yikes! O da neydi?" Yao etrafına bakınarak şöyle dedi
Şaşkınlık. Aynı anda, zil sesini kulakları yırtan bir gürültü takip etti. Yao neredeyse yerinden fırlayacak ve En'en'e yapışacaktı. Ağız bir açılıp bir kapanıyordu ama hiç ses çıkmıyordu. En'en Yao'ya koruyucu (ve hiç de mutsuz) sarılın.

"Gök gürültüsü," dedi Maomao. "Bu büyük bir taneydi." "İyi misiniz leydim?" En'en söyledi.

"Evet! Ben iyiyim!" Yao, yüzü son derece solgun olmasına rağmen, "İyiyim!" dedi. "Bu kadar gürültülü bir gök gürültüsü yakında sağanak yağmurun başlayacağı anlamına gelir. Gidelim mi? Acele edip alışverişimizi bitirelim mi?" En'en söyledi.

"Evet, gidelim," dedi Yao. Gözü korkmamış gibi görünmeye çalışıyordu ama gökyüzüne küçük bakışlar atmaya devam ediyordu. En'en ona sevgiyle baktı ve yakınında durdu. Yao için endişelendiğine şüphe yoktu ama aynı zamanda onun korku gösterisinden de gıdıklanmıştı. O sapkın biriydi. Ama Maomao bunu zaten biliyordu.

Görünüşe göre bunları bugün satamayacağım, diye düşündü Maomao, bez ambalajlarındaki Go kitaplarına baktı. Sonra da diğerlerinin peşinden koşmaya başladı.

Bölüm 3: Trendler

Jinshi'nin ofisi her gibi görünüyordu: yığınla evrak, onunla konuşmak için sırasını bekleyen bürokratlar ve arada bir ortaya çıkan ve bir şey almaya çalışan saraylı kadın ona baktı. Şüphesiz kalabalıktı ama kısa bir süre göre çok daha sakindi.

Onu zaten meşgul eden olağan iş yükü iki katına çıkmıştı Shaoh'lu tapınak bakiresi Li'ye geldiğinden beri. Onun şerefine bir ziyafet düzenlemişti ve bu sırada zehirlenmişti. Jinshi bu davayı takip etmek için uykusuz geceler geçirmişti. Nihayetinde, tüm bunların tapınak hizmetçisinin kendi işi, bir oyun olduğu ortaya çıktı ama bu başlı başına küçük bir sorun değildi. Başını ellerinin arasına alması için yeterliydi.

Tapınak bakiresi tüm bu olaydan sağ kurtulmuştu ve şimdi eski eşi Ah-Duo ile yaşıyordu. Jinshi evinin bir tür güvenli eve dönüşmesinden dolayı kendini biraz kötü hissediyordu. Jinshi'nin tapınak bakiresi onu kendi sorunlarıyla baş başa bırakmıştı, az sayıda başka kişiyle birlikte, onun "ölümünün" sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmıştı. Bazı yetkililer Shaoh'un Li'ye saldırmak için tapınak kızını bahane olarak kullanacaktı, ancak böyle bir saldırı gerçekleşmedi. Shaoh esas olarak ticari ve Ticaret gücü; başka birinden önemli bir destek almadan savaş başlatamazlardı. Shaoh'un liderleri muhtemelen tapınak bakiresinden kurtuldukları için rahat bir nefes almışlardı. bir diken gibi şey oldu.

Shaoh olayla ilgili bazı taleplerde bulunmuştu ama bunlar Li'nin beklemediği şeyler değildi. İthalat vergisi istediler. özellikle gıda maddelerinde indirim gitti. Kimse onların doğrudan ortaya çıkıp yeterli yiyecekleri olmadığını söylemesini beklemiyordu. Tapınak bakiresi Shaoh'un kralını ve bürokratlarını çok iyi tanıyordu. kişilikleri ve siyasi yargı anlayışları. Yaptıkları hiçbir şey ya da

beklenmedik bir şeydi. Aslında, Jinshi her şeyin senaryoya ne kadar uyduğunu görünce neredeyse tepetaklak olacaktı. Bu, uluslararası meselelerin basit olduğu anlamına gelmiyordu. Bu yüzden birkaç gün öncesine kadar o kadar meşguldü ki iş şimdi rahatlamış gibi hissettirdi.

"Bu sizin için Usta Jinshi," dedi Basen, yükselen yığının üzerine bir kâğıt daha koyarak. Ve düşünmek gerekirse, bu Jinshi'nin işin yarısından fazlasını devretti.

"Geriye kalanın yarısını devredebileceğimizi sanmıyorum," dedi.

"Sanmıyorum efendim..."

Kâğıtta bir dizi üst düzey yetkilinin kişisel imzası vardı ve Jinshi'nin bu işi yüklediği memur, üzerinde bu kadar önemli mühürler olan bir şeyi görmezden gelemeydi. Önemsiz konularla ilgili olsalar bile bu tür dilekçeler kaçınılmaz olarak Jinshi'nin masasına geliyordu. İçini çekti ve çenesini kâğıda bastırdı.

Koşuşturmanın ortasında, Jinshi'nin bazı işleriyle ilgilenen bürokratlardan biri ayağa kalktı ve huzursuzca ona doğru baktı. Aynı kişiydi

Birisi çayını zehirlemeye çalıştığında Jinshi'nin yanında olan adam. Basen tamamen iyileşene kadar yardım etmek için Jinshi'nin hizmetine girmişti ama yeterince yetenekli olduğunu kanıtlayınca Jinshi ondan kalmasını istemişti. Adam sıradan hayatına geri dönmeye hevesli görünüyordu.

ama sonsuza dek az personel çalıştıran Jinshi onu bırakmaya hiç niyetli değildi.

"Sorun nedir?" diye sordu Basen. Adam

irkildi. "Yok bir şey..."

Hiçbir sorun olmadığını düşünen biri için son derece endişeli görünüyordu. Jinshi şimdi düşününce adamın birkaç gündür biraz tuhaf davrandığını fark etti. Şimdi meraklanan Jinshi gözlerini kıstı.

"Gerçekten bir şey yok mu? Gerçeği istiyorum." Bu sorgulama Jinshi'den değil, adamı köşeye sıkıştıran Basen'den. Son zamanlarda Jinshi'nin etrafında garip, tehlikeli şeyler oluyordu ve Jinshi'nin güvenliğinden sorumlu olan Basen üstündeydi. Eğer bir şey olana kadar harekete geçmek için beklerse, çok geç olacaktı.

Geç oldu.

"H-Heek!" Bürokratin yüzü korkudan gerilmişti. Uzandı

titreyen eliyle cüppesinin kıvrımlarına soktu, bunun üzerine Basen üzerine çullandı ve onu yere serdi. Düşündüğü zaman acımasız olabiliyordu. Birisi bir şey saklıyordu.

"Bunu sana kim yaptırdı?" diye sordu ve adamın bileğini yakaladı. Adamın elinde bir kâğıt parçası vardı.

"Bırak onu Basen," dedi Jinshi, adamı kâğıttan kurtararak. Ona baktı ve bir iç geçirdi. "Seni *bu* kadar geren şey *bu* muydu?"

"Ha?" Basen şaşkın görünüyordu, hatta düpedüz afallamıştı. "Ah, ah, ah! Lütfen bırak gideyim," dedi bürokrat.

Basen mecburen Jinshi'nin elindeki şeye baktı. "Nedir bu?"

"Böyle bir şey yapmak için ne zaman vakti oldu bilmiyorum ama oldukça kapsamlı, değil mi?" Jinshi söyledi. Gazete şunu duyurdu Birisi bir kitap çıkaracaktı. Verilen tarih tam da o gündü ve gazete, kitabın başkentin dört bir yanındaki kitapçılarda satışa sunulacağını ilan ediyordu.

"Ben... Ben gerçekten bir tane istiyordum. Bir kitap tükendiğinde, bir kopyasını alıp alamayacağınızı asla bilemezsiniz," dedi bürokrat kolunu ovuşturarak.

Gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Basen en azından suçluluk duyma nezaketini göstermişti.

Kitaplar lüks ürünlerdi - en popüler başlıklar hariç, ikinci baskılar nadirdi. Eğer bir kitap siz bir kopyasını alamadan tükenirse, yapabileceğiniz tek şey ikinci el piyasasına çıkmasını beklemektir.

"Eğer bir kitap dağıtmak için onca zahmete girmişlerse duyuru, muhtemelen çok fazla stok hazırlamayı planladıklarını düşünmüyor musunuz?" Jinshi söyledi. Baskının kendisi bile çok sayıda kopya üretmeyi planladıklarını gösteriyordu. Maliyetleri telafi etmek için bunu yapmak zorundaydınız.

"Bilemiyorum efendim. Çok popüler olmasını bekliyorum..."

"Yazar bu kadar seviliyor mu?" Jinshi kâğıdı olabildiğince dikkatli bir şekilde inceleyerek sordu. Duyuruların basılması ve dağıtılması Herkese ve her şeye böyle davranmak yeni bir fikirdi. Etkilenmeden edemedi. Bunu kim düşünebilirdi ki? Sonra ismi gördü ve neredeyse boğuluyordu. Hemen görmemeyi diledi.

Basen ona şaşkın şaşkın bakıyordu. "Büyük Kumandan Kan, efendim?" Jinshi kitabın başlığını gördüğünde anladı. Kan oldukça yaygın bir isimdi. Ama Büyük Komutan ve ülkede sadece bir kişi bu unvana sahipti. Kan Lakan, diğer adıyla ucube stratejist.

"Bunu size kimin verdiğini söyleyebilir misiniz?" Jinshi sordu. "Gelir İdaresi'nden bir arkadaşım. Bir tanıdığım Büyük Komutan'ın oğlu. Kendisinden bunları tanıdığı herkese vermesi istendi."

Gelir Kurulu, aşağıdakilerden sorumlu departmandı Mali konuları denetliyordu ve bir arkadaşının arkadaşı Lahan'dı. Eğer bu işte parmağı varsa, o zaman kitap bir kitaptan daha fazlası olur. stratejistin fantezisi. İyi bir şekilde yapılacaktır. "Demek bir Go kitabı yazmış," diye düşündü Jinshi. Stratejistin etrafta dolaşıp insanlara böyle bir kitap yazacağını söylediğini duyduğunu hatırlıyordu. Jinshi'nin aklına böyle bir şey gelmemiştir.

proje bu ölçekte gerçekleşiyor.

Kitapları daha evrensel hale getirme konusundaki yardımlarını takdir ediyordu. Kendisi de kağıt ve baskı projelerini teşvik etmeye çalışıyordu. Yine de, bu projelerin bile alçakgönüllü ve kendini adanmış bürokrat, stratejistin kitabının bir kopyasını arzuluyordu.

"Onurlu stratejistin *güzel* yazılar yazma yeteneğine sahip olduğunu hiç fark etmemiştim," dedi.

"*Mektuplarının güzel* olup olmaması kimin umurunda?!" dedi bürokrat, homurdanmaktan göz açıp kapayıncaya kadar çenesi düştü. "Ne hakkında konuştuğunu anlamak neredeyse imkânsız zaten. Ama kitapta Büyük Kumandan Kan'ın oyunlarının kayıtlarının yer alacağını söylüyorlar! Kimse bunu kaçırmak istemez!"

Jinshi orada Lakan'a yönelik hoş olmayan bir gönderme yakaladığını düşündü. Ama her halükârda, bazı insanlar kişisel çıkarları için gerçekten öfkeleniyordu ve bu adamın durumunda bu çıkar Go gibi görünüyordu.

"Go ile sadece geçici bir tanışıklığım var. Grand Komutan Kan bu işte o kadar iyi mi?" Basen daha da şaşkın bir şekilde sordu

her zamankinden daha fazla.

"O kadar iyi mi?! Bugün ÷lkede Büyük Kumandan'ı yenme şansı olan tek kişi

Majestelerinin kendi Go öğretmeni!" İmparator'un hocası Go'nun rütbesine sahipti.

"bilge"-yani ÷lkedeki en iyi oyuncuydu. Jinshi'nin kendisi de bu adamdan birkaç ders almıştı. Kaç taşlık handikap en son birlikte oynadıklarında ne yapmıştı? Hatırlayamadı.

"Büyük Kumandan Kan, oyunundaki anlaşılmazlığıyla tanınır. Bir sonraki adımda ne yapacağını, üzerinize nasıl geleceğini asla bilemezsiniz. Onun kayıtlarını inceleme ve anlama şansı, oyunun her uzmanı için ağız sulandırıcı bir olasılıktır." Bürokrat yumruğunu sertçe sıktı. Gözleri şimdi parlıyordu. Bu işten duyduğu zevk konu, Basen'e olan kızgınlığını bastırmış gibi görünüyordu.

"Yine de Büyük Kumandan bile sadece bir insan. Elbette hiç kimse gerçekten yenilmez değildir?" dedi Basen. Stratejist hakkında konuşmanın pek de kibar olmayan bir başka yolu ama aynı zamanda doğru. Jinshi kabul etmek zorundaydı. onunla birlikte.

Bürokrat, "Bunu nasıl söylersiniz?" dedi. "Evet, İmparatorluk öğretmeni on savaşın altısında Büyük Kumandan'a karşı galip gelir. oyunlar-ama öğretmen profesyonel bir oyuncu! Büyük Kumandanın ilgilenmesi gereken *gerçek* bir işi var!"

Jinshi bir şey söylemedi.

"Hiç kimsenin onu Shogi'de yenemeyeceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Basen bir şey söylemedi.

Jinshi insanlarla başa çıkma konusunda gerçekten çok kötü olduğunu fark etti. "Pekâlâ. Basen, çantan yanında mı?"

"Evet, efendim." Basen ceketinin kıvrımlarından cüzdanını çıkardı. cübbeler. Jinshi kâğıdı bürokrata uzattı, o da ondan Basen'e baktı ve tekrar gerildi.

"Fazla bir şey değil ama al. Basen'in size verdiği rahatsızlığın mütevazı bir telafisi," dedi Jinshi.

"Efendim, yapamam... Bu onun bile değil..."

Ne yazık ki ve gerçekten de Basen'in çantası değildi. Genç adam

Jinshi'nin parasını herhangi bir şey satın alma ihtiyacı olması ihtimaline karşı sakladı. Jinshi piyasa fiyatları hakkında çok az şey biliyordu ama bunun adamın masraflarını karşılamaya yeteceğini düşündü.

Sorunlar.

"Eminim eliniz incinmiştir. Bugünlük işi bırakmalısın. Şu birine git. Sanırım o cüzdan bir kitap parasını karşılayacaktır."

"Ve daha fazlası, efendim! Bunu kabul edemem," dedi bürokrat, kendi iyiliği için fazla dürüst olduğunu kanıtlıyordu. Parayı almalıydı, diye düşündü Jinshi. Pekâlâ. Farklı bir yaklaşım deneyecekti.

"Sen neden ? Sadece bir kitaptan bahsetmiyorum! Benim için de bir tane aldığından emin ol. Ve eğer para kalırsa, Basen için de bir tane. Ne bekliyorsun? Gidin! gidin! Yoksa sus mı bekliyorsun?"

"Hiç de değil, efendim! Ben gidiyorum!" Bürokrat aceleyle ofisten çıktığını gösterdi.

Jinshi onun ayak seslerinin kayboluşunu dinledi ve ardından bir iç geçirdi. "Basen.

Birini hiçbir uyarıda bulunmadan sıkıştırmak kibar bir davranış değildir."

"Evet, efendim. Ama o..." Basen'in sesi en azından özür diler gibiydi.

"Her halükarda olan oldu. Kolunu sen kırmadın.

En azından bu kadar kontrolü öğrendin." Jinshi, Basen'in doğaüstü gücüyle o bürokratin kolunun kolayca un ufak edilebileceğini biliyordu.

Jinshi Basen'e şu kadarını söyleyebilirdi: biraz büyüyordu

"Jinshi Usta, söylememi mazur görürseniz, Go ile hiç ilgilenmiyorum." Jinshi'nin Basen'e kitabın bir kopyasını getirmesi için görevliye verdiği talimata atıfta bulunuyor gibiydi.

"İlgilenin ya da ilgilenmeyin, öğrenmekten zarar gelmez. Hatta en çok

korunaklı genç bayan en azından Go oynamayı öğrenir. Diyelim ki müstakbel bir eşle tanıştınız ama konuşacak hiçbir şeyiniz olmadığını fark ettiniz

-En azından birlikte bir oyun oynayabilirsiniz. Kim bilir sonu nereye varır?" Neşeli olmaya çalışıyordu ama Basen kıpkırmızı oldu.

"Eminim... Ben asla... Böyle bir genç bayan ve ben hiç..." Basen tam bir cümle kurmayı başaramadan sessizliğe gömüldü. Jinshi ona meraklı bir bakış attı. Oturduğunda

Masasına geri döndüğünde bir pişmanlık hissetti: Evrak yığını hâlâ oradaydı ama yardımsever bürokrati artık yoktu.

Birkaç gün içinde sarayın tüm sarayları, köşkleri ve salonları taşların tahtalar üzerinde çıkardığı *tıkırtılarla* çınladı. Yolda giderken Jinshi ofisinde, nizamiyedeki askerlerin bile Go oynadığını fark etti.

Basen, "Bu tam bir trend haline geldi," diye gözlemledi. "Gerçekten de öyle," dedi Jinshi.

Bu çılgınlığı başlatanın ucube stratejistin kitabı olduğunu söylemeye gerek yok. Jinshi'nin kendisi de kitabın en az altı kopyasını taşıyordu. Bürokrattan talep ettiği tek nüshadan neden bu kadar çoktu? Kısa bir not eşliğinde ona ulaşmışlardı:

Biri bana bunları verdi. Kendine yardım et.

Eczacı Maomao'dan gelmişlerdi. Maomao'nun bunları kendisine olan sevgisinden dolayı göndermediğini düşündü.

Büyük olasılıkla, sadece stoktan kurtulmaya çalışıyordu. Onu tanıyordu; bir kitabı satın almak için asla kendi yolundan çıkmazdı. stratejist. Bunlar ona bol miktarda gönderilmiş olmalıydı. Bazen ona gerçekten anlayıp anlamadığını sorabilmeyi diliyordu. son karşılaşmalarında söylediklerinin anlamı.

Maomao stratejistin kızıydı ve kendisi Lakan'ı reddetmeye niyetli görünse de, Jinshi'nin bakış açısına göre aile benzerliği çok açıktı. Her halükarda, o kadar nefret ettiği babasından bir hediye almak zorunda kalmak istemezdi.

Jinshi, memura verdiği paranın doğru olmadığını düşünüyordu. Ama yine de aynı kitabın altı kopyasıyla ne yapacağından pek emin değildi. Basen'de zaten bir kopya vardı. Belki de onları Gaoshun, Ah-Duo ve İmparator'a vermeyi deneyecekti. Kitap Eczacının düşüncesi de kendisinininkine benziyor olabilirdi - ya da değildi. Onun iradeli ve dikkatli biri olduğunu biliyordu, bu yüzden bir tür art niyeti olduğunu varsaymak en iyisi olabilirdi.

Jinshi işe Maomao'nun kitaplarını düşünerek başlamıştı ama kısa süre sonra

Kendini Maomao'yu, özellikle de teklifini kabul etmesi için onu nasıl ikna edebileceğini düşünürken buldu. Hazırlanmalı ve Böylece ne geri dönüşü ne de reddetmek için bir nedeni olacaktı.

Yapacağını söylediği şeyi yapan bir adam olmak istiyordu.

Hâlâ düşüncelere dalmış olan ve kendisini uzaktan izleyen saray kadınlarının dikkati altında olan Jinshi ofisine vardı. Bir memur Dışarıda duran adam onu görünce telaşla yanına geldi. Ancak "Ne oldu?" diye soran Basen'di.

"Affedersiniz, beyler. Ama şuna bir bakabilerseniz..." Görevli Basen'e bir mektup uzattı. Açtı ve okudu. Kaşları seğirdi. Jinshi mektuba baktı ama ofisine girerken ifadesiz kaldı.

"Derhal bir hasar tespiti gönderin," diye talimat verdi. "Efendim!" dedi memur ve tekrar dışarı çıktı. Jinshi bir hasar tespit Eğer rapor edilecek yeni bir şey olursa haberci gönderilecekti. Sonunda iç çekti. "Demek geldi."

Gazetede basitçe şöyle yazıyordu: *Bir çekirge salgını oldu.*

Küçük çaplı böcek sürüleri olduğuna dair raporlar vardı ama Jinshi notları görmüş olsa da, meseleler önemli değildi Kişisel müdahalesini gerektirecek kadar çoktu ve astlarının bu olaylarla ilgilenmesine izin vermek zorunda kalmıştı. Diğer salgınların hiçbiri çok büyüktü, ama bu...

"Yani hasadın yüzde otuzunu kaybedeceğiz," dedi Jinshi. yansıdı. Bu büyük bir darbeydi. Salgının başlıca tahıl üretim bölgelerinden biri olan batıda olduğunu duyunca kulaklarını dikti. "Buğday hasadı için biraz geç değil mi?" diye sordu.

Jinshi'nin Go-sever bürokratı Sei, "Vurulan buğday değil, pirinç," diye cevap verdi. Çekingen tavrının dışında, adam oldukça yetenekli olduğunu kanıtlıyordu. "Yaklaşık yirmi yıldır, bölgede büyük ölçekli tarım arazileri kullanarak pirinç yetiştirmeyi deniyorlar.

Sulama. Bir açıdan bakıldığında bu şanslı bir durum olarak değerlendirilebilir. Sadece hasat edilmemiş pirincin bulunduğu alanlar etkilendi. Şanslıyız ki bu durum buğday hasadıyla çakışmadı."

"Büyük Nehir'den su mu çekiyorlar?" Yirmi yıl önce Jinshi'nin doğduğu zamanlara denk geliyordu. Büyük bir sel kontrol projesi hakkında bir şeyler duyduğunu hatırlıyordu.

o sıralarda gerçekleşmiş. Bir şeyler inşa etmiş olmalılar.

suyu aynı anda yönlendirin.

"Evet, efendim. Bu tamamen yerel bir çabaydı, birkaç yerde bir şeydi. Pirinç hasadı buğdaydan daha güvenilir, ancak ölçeği çok büyük yaparlarsa aşağı havzadaki her şeyi etkileyecektir. Bu nedenle proje hiçbir zaman olduğundan daha büyük olmadı. zaten öyle."

Yirmi yıl önce, imparatoriçenin hüküm sürdüğü zamanlardı. Kadınlar arasında bir kadındı, en tuhaf politikaları bile denemekten korkmuyordu. Sei harita üzerinde büyük bir daire çizdi. Jinshi, başkente çok yakın olmasa da çok da uzak olmadığını gözlemledi. Gidiş-dönüş dört ya da beş gün, Belki de.

Evraklar hâlâ masasının üzerinde bir dağ oluşturuyordu. Önce konuşma boyunca sessiz kalan Basen'e baktı, sonra da açıkça gergin olan Sei'ye baktı. İsteyeceği son şey kendisi ya da onlardan biri için daha fazla iş yapmaktı. Ama dikkatini bu şekilde çeken bir şeyi kendi haline bırakamazdı. Bir iniltiyi bastırdı.

"İzin verirseniz?" Sei tereddütü elini kaldırdı.

"Evet?" dedi Jinshi, tarafsız ifadesini korumak için elinden geleni yaparak.

"Küstahlık etmek istemem Ay Prensi ama biraz fazla iş üstlenmiş olabilir misiniz?"

"Bu mümkün ve ben de bunun farkındayım. Ama ben tam olarak neyim konuda ne yapmam gerekiyor? Bu konular başkasına bırakılamaz."

Sei hafifçe yüzünü buruşturdu. "Bunu söylemeye pek cesaret edemiyorum efendim ama..." Gözleri Jinshi'nin yüzü dışında her yere bakıyor gibiydi. "*Diğer* onurlu şahsiyetlerin astlarına emanet ettikleri bilinmektedir."

"Hangi adaletsizlikten ?!" Basen yumruğunu masaya vurarak talep etti. Sei irkildi ve korktu. "Kim böyle bir şey yapmaya cüret edebilir? Konuşsana! Bir şeyler biliyor olmalısın!"

Basen Sei'ye yaklaştı ama Jinshi onu geri çekti. "Basen. Onu korkutuyorsun. Yine de onun sorusunun cevabını merak ediyorum.

soru. Kim böyle şeyler yapıyor?"

"Şey... Şey... Büyük Kumandan Kan, efendim." Bu kesinlikle "Onurlu stratejistin" böyle bir davranışta bulunması akla yatkındı ama Sei'nin yüzündeki ifade bir şeyler sakladığını gösteriyordu.

Jinshin eğildi. "olmadığını varsayabilir miyim?" Sei'nin yanakları kızardı. Jinshi, Sei'nin o gece

Bu eğilimlere sahip herhangi bir personel seçmekten kaçınmayı başardı, ancak yüzünü de koymayı yeniden düşünmesi gerekecek gibi görünüyordu.

Sei'ninkine yakın. Jinshi yanağındaki yara izini sildi.

"A-Ayrıca... Majesteleri İmparator..."

Jinshi ve Basen'in ikisi de döndü.

"Bu yeterince iyi mi?" Sei titizlikle yere bakarak, ikisinin de kendisini yalnız bırakmasını umutsuzca istediğini söyledi.

Yine de Basen sözünü bitirmemişti. "Dünyada kim yerini doldurabilir ki?" Tekrar Sei'ye doğru bastırdı, nefesi burun deliklerinde .

"Usta Gaoshun! !"

Diğer iki adamın yine sessizlikten başka çaresi yoktu.

"Elbette, Majesteleri belgeler hazır olduğunda kendi mührünü basıyor. Bir aracınız olabilir mi diye düşündüm,

İşleri temizleyecek ve düzenleyecek biri olsaydı, size ulaşan memorandumların sayısını üçte iki oranında azaltabilirlerdi, Ay Prensi. Eğer kendilerine uygun bir iş unvanı verilirse, eminim biraz kişisel takdir yetkisi kullanabilirler..."

Jinshi'nin kalbi, yapması gereken işin sadece üçte biri kadar işi olabileceği önerisi karşısında küt küt atmaya başladı. Ancak böylesine önemli görevler rastgele bir bürokrata emanet edilemezdi. bilmeyebilir bile.

Jinshi Basen'e baktı. Kısa bir süre için aklına şu fikir geldi. Gaoshun böyle bir işi yapabiliyorsa, oğlu da yapabilirdi, ama ne yazık ki Basen masa başı işlere pek uygun değildi. Gayretli bir çalışandı ama sert mizacını ve

esneklik göstermezse, Jinshi işlerin basitçe geri şüpheleniyordu. Hem sadakati hem de aile geçmişi olan birinin işlerini halletmesini istemek açgözlülük müydü diye merak etti. yetenekli ve mantıklı?

"Usta Jinshi," dedi Basen.

"Evet?"

"Bu tür işlerde özellikle yetenekli birini tanıyorum..."

Jinshi'nin gözleri büyüdü. "mi? Sivil memurlar arasında tanıdıklarınız olduğunu fark ."

"Sadece bir kişi, efendim. Geçen yıl memuriyet sınavını geçmiş, ancak şu anda ataması yapılmamış biri."

Jinshi, Basen'in kimden dair bir fikri olduğunu fark etti. "Yani..."

"Evet, efendim. Baryou. Belki de onu Ryou Ağabey olarak daha iyi tanırırsınız."

Adından da anlaşılacağı gibi o da Ma klanının bir üyesiydi, Basen'in ağabeyiydi.

Bölüm 4: Ma Kardeşler

Baryou: Gaoshun'un oğlu, Basen'in ağabeyi.

Ma klanı asker kökenli pek çok üye yetiştirmiştir, ancak Baryou'nun yetenekleri daha çok edebi ve bürokratik alanlara yönelmiştir. En büyük oğul olarak, aslında Jinshi'nin refakatçisi Basen değil o ama Gaoshun bunu ona yapmayacak kadar iyi tanıyordu evladını. Onu kılıç talimi yapmaya zorlamak yerine, ona bir kitap verdi. Baryou gevşek bir fasulye filizinin tüm fiziksel becerilerine sahipti ama akademik çalışmalara balık gibi alıştı.

Sonra, geçen yıl, sadece dört yılda bir yapılan devlet memurluğu sınavına girmiş ve ilk denemesinde kazanmıştı. En bıkkın gözler bile Baryou'nun mükemmel bir devlet memurunun tüm özelliklerine sahip olduğunu görebilirdi. Yine de bir iş bulamamıştı.

Neden? Şu anki durumuna hızlıca bir göz atmak her açıklıyordu.

"Etkileyici. Öyle olacağını biliyordum," dedi Jinshi. Masasının üzerinde dağlar oluşturan kâğıtların yüksekliği diğer tarafı görebilecek kadar azalmıştı. Rahat bir nefes aldı ve odanın bir köşesinde sessizce çalışmakta olan bir adama baktı. Köşesi girişten görülemiyordu ve Zaten kendisi ile oda arasına bir bölme perdesi yerleştirmişti, böylece ziyaretçiler orada birinin olduğunu anlamayacaktı. Açıkçası, adam dört sağlam duvar inşa etmeyi tercih edebilirdi

Ama Basen bu fikre karşı çıkmıştı. Peki bu ekranın arkasında tüm bu işleri yapan kimdi?

"Jinshi Usta..." dedi elinde bir kol dolusu evrak taşıyan bir adam. Çok zayıftı, ortalama bir boyu vardı ve cildi hastalıklı denecek kadar solgundu. Tam olarak sağlıklı görünmüyordu, ama garip bir şekilde Yüzünün -ve sadece yüzünün- yanında duran fiziksel uygunluk timsali Basen'e ne kadar çok benzediğini görmek eğlenceliydi. Bu adam belki de Basen'den bir *güneş boyu* kısaydı ve eğilme şekli onu daha da kısa gösteriyordu. Eğer Basen'in böyle bir

bebek yüzlü, hangisinin büyük hangisinin küçük kardeş olduğunu söylemek zor olurdu.

Ama kamburu çıkmış, çelimsiz görünümlü adam gerçekten de ağabeyiydi, sadece bir yaş farkla da olsa. Gaoshun'un diğer oğlu Baryou.

Daha önce de belirttiğimiz gibi Ma klanı geleneksel olarak asker üretti. Gaoshun İmparator'un, Basen de Jinshi'nin koruması olduğu için İmparatorluk ailesinin korumaları tipik olarak Ma halkındandı. Doğrusu, Jinshi'nin hizmetkârı olarak görev yapan kişinin Baryou olması gerekirdi. Gaoshun'un ikinci çocuğu ve en büyük oğluydu. Ancak bu cılız adam muhafız olarak çalışmak için yaratılmamıştı. Baryou'ya "Ba" ismi verildi. -klanı yansıtan Ma ile aynı karakter- ama bir sonraki yıl doğan Basen de öyleydi.

"Hızlı iş. Şimdiden bitirdin mi?" Jinshi dedi ki.

"Bitirdim efendim. Siz bir heykelsiniz, iş bitti."

"Korkarım tam olarak anlayamadım."

Baryou'nun açıklaması en iyi ihtimalle eliptik görünüyordu, düşünce treninde bir yerde bir atlama vardı ve Jinshi ne demek istediğini anlamadı. Neyse ki o sırada başka biri ortaya çıktı. Gözlerinde sert bir bakış olan uzun boylu ve güzel bir kadın. Bir an için Jinshi bile onun nereden geldiğinden emin olamadı. Baryou'nun onun görünüşü karşısında yüzünü buruşturduğu görülebiliyordu.

"Baryou'nun söylediği şey şu," dedi. "'Yontulmuş bir heykel kadar güzel olduğunuz için, Üstat Jinshi, sizi bir insan olarak düşünmek pek mümkün değil. Bu yüzden ben bile sizin yanınızda kendimi rahatsız hissediyorum.

, sizi hiçbir şekilde insan olmayan bir yaratık olarak düşünebilir ve bu nedenle işime odaklanabilir."

Jinshi bunu nasıl karşılayacağını bilemediği için bir an sessiz kaldı. Kendisine oldukça rahat bir şekilde insan dışı muamelesi yapılıyordu. Yine de Baryou her zaman böyleydi.

Baryou'ya tercümanlık yapan zalim gözlü güzel, onun ve Basen'in ablasıydı. Adı Maamei'ydi ve iki çocuğu vardı. Basen ve Baryou babalarına benziyorlardı.

Gaoshun, ama Maamei, Jinshi'nin sûtannesı olan annesine çekmiş. Bu nedenle, Jinshi Maamei'yi hâlâ biraz korkutucu.

Annesine görünüşünden daha fazla benziyordu; ayrıca

Jinshi, Maamei'nin güçlü iradesini miras aldığını ve kocasına oldukça hakim olduğunu anlamıştı. Birkaç yıl öncesine kadar babası Gaoshun'a da büyük bir şefkatle bakıyordu.

tüylü bir tırtıl için ne hissedeceğini bilemezdi, ancak bir noktada onu "güve"ye yükselttiğini iddia etti.

Bununla birlikte, Jinshi'nin tanıdığı ve Baryou ile başa çıkması zor olan tek kişi de oydu. Belki de

Devlet memurluğu sınavını geçti, ancak kötü sağlık koşulları ve benzersiz fikirler. Ve yeni ilişkiler kurma konusundaki asgari yeteneği göz önüne alındığında

daha ne olduğunu anlamadan kendisini büyük bir kızgınlığın hedefi olarak buldu. Meslektaşları ve üstleri

daha tanımaya fırsat bulamadan ondan nefret etmeye başlamışlardı.

Tüm bunlar ona bir mide rahatsızlığı vermişti.

Baryou'da fazlasıyla yetenek vardı ama kişiliği işleri daha da zorlaştırıyordu.

zor biriydi. Bu açıdan La klanının üyelerine benziyordu, ancak onlar kişisel tuhaflıklarını *diğerlerinin* midesini bulandıran güçlü bir ruh haliyle birleştirme eğilimindeydiler. Hayata karşı küstahça yaklaşımları insanı kıskandırmaya yetiyordu. Keşke Baryou onların yarısına, hatta onda birine sahip olabilseydi

-La Klanı'nın etrafındaki insanların ne düşündüğünü umursamaması.

Basen içini çekti ve bitirdiği işi Jinshi'nin masasına koydu. Jinshi, Baryou'nun yaptıklarını gözden geçirmeye başladı, ancak kağıtlardan biri durmasına ve kaşlarını çatmasına neden oldu. Bu, Jinshi'nin onay için bir dizi başka departmana gönderdiği bir genelgeydi. Bir kez daha, uygulanabilir olmadığı gerekçesiyle reddedilmişti. Bu kaçınıcı kez oluyordu?

"Yani gerçekten yapmayacaklar," dedi.

"Yine mi reddedildiniz efendim?" Basen sordu.

"Sorun zamanlama. Eğer gelecek yıl için olsaydı, onaylardı."

"Savaş hizmeti sınavları gelecek yıl, değil ?"

"Evet. Birisi bunları beklememiz gerektiğini düşünüyor."

Jinshi'nin onaylanmayan bu fikri neydi? Orduyu genişletmekti. Kuzeyde daha fazla asker konuşlandırılmasını istemiş, ancak bu öneri reddedilmişti. Askeri hizmet sınavları aslında askerlerin kamu hizmetindeki eşdeğeri idi.

Test. Bürokratları kadar geniş değildi ama

Yine de mükemmel subaylar olacak pek çok güçlü genç adamı cezbedeceklerine şüphe yoktu.

Ordu son birkaç yıldır iki nedenden ötürü küçülüyordu. Biri basit bir savaş eksikliğiydi, diğeri ise personel meselesi. Özellikle de askeri hiyerarşinin tepesinde duran iki kişi.

"Büyük Komutan Kan ve Büyük Mareşal Lo," dedi Basen.

Büyük Mareşal, askeri konularla ilgilenen en yüksek rütbeli sivil memurdu. Büyük Kumandan ise Ülkenin en önemli üç lideri olan *san gong*lardan biri olarak kabul edilen Grand Marshal gibi onunki de askeri bir roldü.

"Büyük Kumandan Kan'ın bu unvanı nasıl elde ettiğini merak ediyorum," dedi Basen. Jinshi de aynı şeyi bilmek isterdi ama tek dayanağı bazı tedirgin edici söylentilerdi. Bazıları şunu iddia ediyordu Lakan kendisine karşı çıkan herkesi tasfiye ettikten sonra, bu görevi üstlenecek başka yüksek rütbeli yetkili kalmamıştı. Diğerleri eski imparatorun annesi olan imparatoriçe naibi tarafından kayırıldığını ve dünyadaki hızlı yükselişini onun garanti ettiğini söyledi. Bazıları da tahta çıktıktan sonra, Mevcut İmparator, Lakan'ı ülkenin en yüksek makamında oturmayı hayal edebilecek akrabalarıyla ilgilenmesi için görevlendirmişti.

"Doğrusunu söylemek gerekirse emin değilim," dedi Jinshi. Bildiğini düşündüğü ya da en azından tahmin edebildiği tek şey, adamın *neden* bu kadar büyük bir güç peşinde olduğuydu. Maomao bir keresinde bundan söz etmişti, her ne kadar açık bir dille tiksinti duyuyordu. Güç olmadan elde edemeyeceği bir şey olduğunu söylemişti. Lakan, her şeyi yapabilecek bir adamdı. İstedikini elde etmek için her şeyi yapardı ama istediği o kadar çok şey yoktu. Açgözlülüğünün çoğalmasına izin verecek türden biri değildi. durmadan.

"Bir asker biraz daha fazlasını *istemeli*," diye Jinshi.

Elinde daha fazla piyon bulundurmak için her türlü bahaneyi kullanan birini anlamak ve onunla çalışmak kolay olurdu. Ama eğer Lakan'ın masa oyunları, ailesi ve tadını çıkaracağı tatlı bir ikramı vardı, o zaman tatmin oluyordu. Aslında hayattan çok az şey isterdi, ama eylemde durdurulamazdı ve onu çevresindekilerin başına bela eden de buydu.

"Belki de doğrudan Büyük Kumandan Kan ile konuşmayı denemelisiniz..." Basen önerdi.

"Bence bu çözdüğünden daha fazla soruna neden olur," dedi Jinshi. Lakan, açık olması gereken nedenlerden dolayı ondan pek hoşlanmıyordu. Bazen Jinshi'nin ofisine uğrayıp zamanını boşa harcıyor, bir şeyler atıştırıyor ve evrakları kirletiyordu. Son zamanlarda buralarda pek görülmemişti ve Jinshi bunun nedenini biliyordu; tıbbi ofiste takılmakla meşguldü. Maomao'nun ne kadar hoşnutsuz olduğunu tahmin edebiliyordu.

"halde Büyük Mareşal Lo," dedi Basen. Herkes Büyük Mareşal'le oturup sohbet etmeyi umamazdı ama Jinshi İmparatorluğun küçük kardeşiydi. Basen bunun onu Büyük Mareşal'in kapısından içeri sokmak için yeterli olacağını düşündü ama bu o kadar kolay olmayacaktı.

"Sir Lo'nun sadakatinin nerede yattığını unuttun mu?" Jinshi söyledi. Büyük Mareşal Lo, hüküm süren İmparatorun şahsi atamasıyla görevine devam Peki İmparator neden Lo'yu Bu randevuyu ertelemek mi? "Annemizin... yani İmparatoriçe Dowager'ın buna izin vereceğine inanıyor musunuz?"

İmparator, Jinshi'den oldukça yaşlı olabilirdi ama her ikisini de aynı anne doğurmuştu. İmparatoriçe Dowager arka saraya sadece bir hizmetçi olarak girmişti, ancak eski imparator onu bir eş olarak yatağına almayı seçmişti. Arka saraydaki pek çok kişi o dönemde İmparatoriçe Dowager'ın hayatını aramıştı. Eski imparatorun tüm kardeşleri hastalıktan öldüğünden, herkes onun oğlunun -daha sonra Jinshi'nin ağabeyi ve hüküm süren İmparator olacak olan- veliaht prens olacağını biliyordu.

Daha da fazlası, kendileri için güç kazanma umuduyla İmparatoriçe Dowager'ın gözüne girmeye çalıştı, ancak Lo'nun, onun saray kadını olduğu günlerden beri müttefikti. Daha on yaşındayken İmparatorun gözdesi haline geldi, öyle ki bir saray kadını olmasına rağmen zaman zaman arka sarayın dışına çıkmasına izin verildi. Elbette her zaman bir korumayla birlikte ve bu koruma sık sık Lo'ydu.

Jinshi, Lo'nun bu saray hakkında ne düşünmüş olabileceğini merak etti Vücudu çocuk doğuracak kadar gelişmemiş bir kadın.

Başka muhafızları da vardı ama daha sonra bu kadar himaye ettiği tek kişi oydu. Belli ki onun güvenini kazanmıştı. Yine de, o da biraz tereddüt hissetmiş olmalıydı. Onun emirlerine karşı gelemezdi ama o çok nazik bir kadındı.

Kölelik sistemi zaten küçülmekteydi ama son olarak kaldırılmasında İmparatoriçe Dowager'ın etkisi büyük oldu. Ve arka sarayda, eski imparatorun yatak arkadaşı olan ve artık arka saraydan ayrılamayanlara elini uzattı. Yine de iyiliği bazen bir sorumluluk olabiliyordu. Savaşta nefret ederdi. Bu konu hakkında nadiren kamuoyu önünde konuştu ama

İmparator ve Büyük Mareşal üzerinde önemli bir etkisi var.

Jinshi İmparator'la konuşabilirdi; o anlayacaktır. Aslında, Jinshi'nin fikrini çoktan onaylamıştı. Yine de, İmparator olsa da, o sadece bir İmparatordu, mutlak bir hükümdar değil. Bu yüzden Jinshi'nin memorandumu arafta kalmıştı: eğer İmparator'a hiç ulaşmazsa, resmi olarak onaylayamazdı.

Jinshi bir tür askeri pozisyona sahip olsaydı belki Lo ile ortak bir zemin bulabilirdi ama o yıllarını arka sarayda bir "hadım" olarak geçirmiş ve İmparator'un küçük kardeşi olarak sadece ritüel görevlerini yerine getirmişti. Bu durum insanları Jinshi'yle nasıl başa çıkacaklarından

Jinshi. Ona Büyük Koruyucu rütbesi verilmişti, ama bu Normalde onursal bir unvan, halkın gözünden uzaklaşan kişilere verilen bir şey.

Jinshi'nin İmparator'un küçük kardeşi olduğu düşünüldüğünde, bazıları onun Başbakan olması gerektiğini söylüyordu. Buna ek olarak Ancak gençler arasında bu pozisyon için başka nitelikli adaylar da vardı ve bu yüzden çağrılar sustu. Biri bir şey bekleyebilirdi Onursal unvan beraberinde sadece minimum gerçek iş getirecekti. Bu iyi olabilirdi, ancak bunun yerine kendisini evraklarla dolup taşarken buldu, her gün bir şeyleri halletmek için acele ediyordu. Onu bir çeşit her işi yapabilen biri olarak görüyorlardı.

"Önemsiz ayrıntılar hakkında konuşarak ne kadar çok zaman kaybediyoruz," diye araya girdi Maamei, artık ılık olan çaylarını tazeleriyle değiştirirken.

Basen, "Kardeşim, siyaset böyle hassas konular üzerinde dönüyor," dedi.

"Narin mi? Seninle pek bağdaştırdığım bir kelime değil," dedi alaycı bir . Basen'in dudağı büküldü, ama her ne kadar öfkeli olsa da

Ama o bile kız kardeşini elde edemeyeceğini biliyordu. Maamei, "İşin özü, taleplerinizi onlara kabul ettirmek istiyorsunuz," dedi.

"Bu kadar basit olsaydı, bu kadar uykusuz kalmazdım."

Jinshi söyledi. O da Maamei'nin bu durumundan Basen kadar mutlu değildi.

ünlem. Sadece bir asistan olması gerekiyordu; siyasi konularda ahkam kesmek onun işi değildi.

"Basit olduğunu söylemiyorum. Sadece kendinizi onlara açık tutarsanız, olasılıkların ortaya çıkacağını söylüyorum."

Aklında ne olduğundan emin değillerdi. O gitti Baryou'nun köşesine gitti ve paravanın arkasında kayboldu. Bir dizi ünlem duyduklar-"Kardeşim!" "Hey, öylece-" "Argh!" Maamei tarafından korkutulan sadece Basen değilmiş gibi görünüyordu.

Ortaya çıktığında, bir de ne görsün, elinde meşhur Go kitabı vardı. Kardeşinin kopyasını çalmasına gerek yoktu.

Jinshi'nin masasının çekmecesinde sürü vardı.

"Bunu tanıdın mı?" dedi ve kitabın içine sıkıştırılmış bir kâğıt parçasını çıkardı. Jinshi bir an için bunun Kitapla ilgili tanıtım broşürünü daha önce görmüştü ama sonra bunun başka bir şey olduğunu fark etti.

"Go turnuvası mı?"

"Evet," dedi Maamei. Gazete bunu gururla duyurdu.

"*Elimdeki* kopyaların hiçbirinde bunu görmedim," dedi Jinshi. Ne Maomao'nun ona verdiklerinde ne de Sei'nin satın aldıklarında.

"Bunları kendiniz mi satın aldınız, Jinshi Usta?" "Hayır, benim için yapması için birini gönderdim."

"Ah. Belki itiraz edeceğinizi düşündüler." Maamei kâğıtta ana hatlarıyla belirtilen turnuvanın ayrıntılarına işaret etti. Turnuva yıl sonunda yapılacaktı. Katılmak için on bakır sikke ücret ödenecekti. Ve...

Jinshi şaşkınlıkla baktı. Turnuvanın yapılacağı yer saray arazisindeki bir konferans salonu olacaktı.

Çenesi açık ve kapatacak gibi görünmüyordu.

Basen hayretle, "Gördüğüm kadarıyla yetkinin kötüye kullanılmasıdır," dedi.

Maamei, "Go uzmanlarının nüfusun yüzde birini oluşturması gerekiyor. Eğer başkentte 800,000 kişi varsa,

Bu da 8,000 oyuncu yapar. Sizce bu turnuvaya kaç kişi katılacak?" Bunu bir bilmece gibi söyledi.

İnsanlar kitabı satın almak zorunda kalmayacaktı. turnuva sözü arkadaşlar arasında yayılacaktı. Ve herkes on bakır para ödeyebilirdi; bir çocuk bile biriktirirse bunu karşılayabilirdi. ödenek. Kitabın ne kadar okunduğunu ya da tam olarak kaç kişinin Go ile ilgilenebileceğini söylemek mümkün değildi. Kaç kişinin Go oyunu için gelebileceği düşüncesi turnuva korkutucuydu.

"Turnuvayı bir pazar yerinde düzenlemek isteselerdi, onları ağırlayabilecek mekânlar sınırlı olurdu. Açık alanların çoğu pazarlara tahsis edilmiş durumda, bu nedenle bir pazaryerini kullanmak için izin almak zor olacaktır. Tüccarlar Derneği bu tür konularda kendi danışmanını tutar. Bürokratlar bile bu tür konularda onlarla birlikte ağırlık."

"Bu, onu sarayda tutması gerektiği anlamına gelmez! Bu yapılamaz!"

Maamei parmağıyla Jinshi'yi işaret ederek tam da bunu söylemek istediğini belirtti. "Katılıyorum ve eminim bu şekilde yapmak zorunda kaldığı için mutlu değildir. Sonuçta, kaç potansiyel katılımcı saray alanına girebilir ki? Çok azı. Hiç şüphe yok ki, halka açık bir yerde düzgün bir turnuva alanı bulsa çok sevinirdi."

Jinshi evrak yığınınına bakarak yavaşça, "Anlıyorum," dedi.

"Gerçekten de öyle. Herkes size her şeyi dayatmaya çalışabilir ama siz de arada bir makamınızın verdiği hakları kullanarak buna karşılık vermek isteyebilirsiniz." Maamei ona anlamlı bir bakış attı.

"Etrafım gerçekten de güçlü ve zeki kadınlarla çevrili gibi görünüyor," dedi.

"Öyle bir şey yok," diye yanıtladı Maamei. "Sadece sana yaklaşabilen tek kişiler onlar."

Bu söz kendini küçümseme değildi. Jinshi ve Basen baktı, ikisi de kendilerini açıkça yenilmiş hissediyordu. Jinshi kendini birkaç dakika önce düşündüğü şeyi geri almak zorunda buldu: Maamei politikadan çok iyi anlıyordu.

Bölüm 5: Kartlar

Maamei Jinshi'ye, "Eğer elinde bir koz varsa," demişti, "bunu er ya da geç kullanmak daha iyidir."

Onun sözleriyle harekete geçen Jinshi kendini Lakan'ın ofisinin dışında buldu. Bir gün önce onu uyarmak için bir haberci göndermişti. ama dürüst olmak gerekirse, Büyük Britanya'nın Komutan orada olacaktı. İçeri girerken muhtemelen gelmeyeceğini düşündü.

"," dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde eksantrik stratejist oradaydı, bir kanepeye uzanmış ve bir su kabağından yudumluyordu. Görünüşe bakılırsa oldukça Ancak bir sekreter masanın üzerine bazı evrakları yaprak yaprak yerleştirdi ve Lakan'a üzerlerine basması için bir mühür verdi.

"Majestelerinin saygıdeğer küçük kardeşi. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Lakan çizdi.

Jinshi, Lakan'ın onu nasıl tanıdığından emin değildi; belki gönderdiği haberci yüzündendi. Maomao ona Stratejist, bir yüzü diğerinden ayırma konusunda berbattı.

Eğer Jinshi stratejistin davrandığı gibi davranırsa, Basen'in onu bunun için görevlendireceğinden emindi. Ve Lakan'ın da Ay keklerini kağıt ağırlığı olarak kullanmayı bırakın. Belgelerin üzerinde küçük yuvarlak yağ lekeleri bırakıyorlar.

Basen o anda orada değildi; Jinshi'nin başka bir işi vardı. koruma. Basen'in stratejistle asla anlaşılamayacağından emindi ama Lakan'ı görmeye tamamen korumasız gitmemesi konusunda da uyarılmıştı.

Başka bir yoldaşı daha vardı: Maamei. Lakan bakışlarını Jinshi'ye çevirmeden önce her birine bir göz attı. Bu Gördüklerinden ya da gördüklerinden hoşlanmadığı çok açıktı.

"Lütfen oturun. Kimse konuşmak istemez. Gelin, Misafirlerimiz için atıştırmalık bile yok mu?" O tamamen

Ama onlar için döktüğü meyve suyu kabağından çıktı.

-Bir saniye öncesine kadar içtiği kaptan. Doğrudan kaptan içtiği için gıda zehirlenmesi geçirdiğini hatırlamıyor muydu? Yardımcısı aceleyle taze içecek getirmeye gitti.

Bay Monocle dağınık sakalını sıvazlayarak bir gösteri yaptı. "Bugün sizi buraya getiren nedir?"

"Görünüşe göre çok ilginç bir etkinlik planlıyorsunuz ama pek de ideal olmayan bir yerde." Jinshi Go kitabının sayfaları arasına sıkıştırılmış olan kâğıt parçasını çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Saray derslerinden birini kullanmak için resmi izin aldınız mı?

Salonlar?"

"Ah, şu." Lakan başka tarafa baktı ve alt dudağı biraz dışarı çıktı, neredeyse gibiydi. "Yetkili kişi benim. Eğer herhangi bir itiraz varsa, bunun Yaşlı Lo'dan gelmesini beklerdim. Elbette bu İmparatorluk'un küçük kardeşinin yetki alanı dışında."

Bu seni , o yüzden siktir git, mesajı gibi görünüyordu.

İnsanların yüzlerini Go taşları olarak gören biriyle karşı olduğunu bilse de Jinshi'nin gülümsemesi hiç bozulmadı. Lakan'a karşı, cephaneliğindeki tek silahı elinden alınmıştı.

ama stratejistin yardımcısı hemen kızardı ve yere baktı.

Lakan, "Sizin gibi ciddi ve çalışkan birinin anlamasını beklemezdim ama batıdan gelen elçiler evlerine döndüğünden beri insanlar eğlenceye aç kaldı," dedi.

"Açlıktan ölmek mi? Her zamankinden daha fazla ticari mal mevcut. daha önce." Jinshi'nin duyduğu her şey ona dükkânların sıra dışı ürünlerle dolu olduğunu ve pazarların hareketli olduğunu söylüyordu.

"Ha ha. Öyle olabilir, ancak güzel bir yemek, bir lokantada bir sonraki harika yemeğin özlemini bırakır ve bu tür unutulmaz olaylar insanların daha fazlasını aramasına neden olur. Dili eğlendirmek ya da gözleri kamaştırmak için daha da iyi bir şey. Yabancı ülkelerden gelen egzotik malların, kişinin cebinde para olmadığına pek bir işe yaramadığı söylenebilir.

onları satın almak için. Ve vergiler son zamanlarda yavaş yavaş artıyor. Bu ince bir şey, ama anladığım kadarıyla oranlar

çiftçi köyleri. Peki bu garip yeni kanunlar nedir?

Böcek yemeye teşvik mi? Ben *altı ayaklı* yemekleri tercih etmiyorum, ama belki siz ediyorsunuzdur, İmparatorun onurlu kardeşi?"

Jinshi hiçbir şey söylemedi.

"Gitmek basit bir zevktir, birkaç taştan başka bir kendinizi şımartabileceğiniz bir şeydir. Gitmek için mükemmel bir yol gibi görünmüyor mu?"

İnsanların üzerinde asılı duran huzursuzluğu dağıtmak mı?"

Lakan onu can evinden vuruyordu. Denedikten sonra Jinshi'ye çekirgelerin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu sorsaydınız, cevabı kesinlikle birincisi olmazdı. Aynı şekilde, vergilerdeki artış da tahıl kıtlığına karşı bir önlemdi. Vergi artışı, onun kolayca kabul edilen tek önerisiydi. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Bu noktada, Basen Lakan'ın peşine düşmüş olacaktı. Jinshi onu geride bırakmakta haklıydı. Derin bir nefes aldı ve hâlâ Gülümseyerek, "Sanırım bir tür yanlış anlama içindesiniz, Sir Lakan," dedi. Parmaklarının, bir elin parmaklarını broşürü, *Yer* kelimesinin üzerinde durdu. "Turnuvarın kendisiyle bir sorunun yok. Sadece nerede yapıldığıyla ilgili."

"Peki, ne yapmamı istiyorsun? Nerede ? Ben az dostu olan bir adamım. Tüccarları kendi bakış açıma çekecek bağlantılarım yok."

Jinshi bunu çok iyi biliyordu. Yine de Lakan'ın bu durumda ona yardımcı olabilecek en az bir arkadaşı olabileceğini düşünüyordu ama şimdi sırası değildi. "*Bu* mekânı önermeme izin verin," dedi, üzerinde *Argent Theatre* yazan bir kağıt parçası çıkardı. Burası Beyaz Hanım'ın daha önce sergilediği yerle aynıydı. ama tutuklandığından beri kapalıydı. Ana cadde üzerinde önemli bir konuma sahipti.

Lakan'ınki gibi bir rekabet. Beyaz Hanım'la ilgili tüm mesele, tam olarak anlayamadığı nedenlerden dolayı Jinshi'ye bırakılmıştı. Ancak kendisine verilen parça parça işlerin sonunda bir şekilde yardımcı olduğunu kanıtlamasından memnundu.

Argent Tiyatrosu, Maamei'nin onu çok akıllıca uyardığı "koz "du. Burası sonsuza kadar kapalı kalamazdı, demişti ve tiyatro sahibinden şüphelenilse bile

ona göre yeterince cezalandırılmışlardı.

Şimdi ise, devlet görevlileri tarafından zehirlenmiş olanlar vardı. Beyaz Kadın; sahibi, ona sadece gösteri yapması için bir yer verdiğini ve gösterisinin neleri içerdiği hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ederek asla paçayı kurtaramayacaktı. Basen, Maamei'nin önerisine sinirlenmişti ama kız kardeşi cevap vermişti: "Politikada cezalandırmaktan daha fazlası var.

İnsanlar. Bizim için elinden gelen her şeyi yapmasını sağlarız. Onu nasıl sıkıştırdığımıza dikkat edersek, bize teşekkür edecek ve bizden daha fazlasını isteyecektir. Akıllı bir hükümdar böyle yapmaz mı? Ve eğer herhangi bir sorun varsa, gösteriyi yöneten Büyük Kumandan Kan'dır. İşte herhangi bir sorunu engellemek için etrafta çok sayıda asker olmalı."

Lakan'ın kendisiyle uğraşmak çok zordu ama iyi astları çoktu. O gün yardım edecek insanlar olacaktı. Ortaya çıkabilecek herhangi bir sorunu kontrol altına almak için çok sayıda askeri tip.

Maamei bir erkek olsaydı, Jinshi'nin yardımcısı olurdu ve Jinshi ona sonsuz güvenirdi. Kıvrak zekâlıydı ve evlenene kadar kılıç ustalığı eğitimi almıştı. Onun aksine

Her biri ya zihne ya da kaslara biraz fazla meyilli olan kardeşler, Maamei her şeyi yapabilecek gibi görünüyordu.

Lakan kaşlarını çattı ama Jinshi'nin önerisi ilgisini çekmiş görünüyordu. "Argent Tiyatrosu mu? O da ne?" diye sordu. Sorusu Jinshi'ye değil, onun istekli bürokratına yönelikti. Jinshi'nin Argent'in oldukça tanınmış olduğu izlenimine kapılmıştı. Lakan'ın bunu duymamış olmasına şaşırılmıştı.

"Başkentin kuzeyinde, yerleşim bölgesinin yakınında bir tiyatro. Ancak Beyaz Leydi adında bir mucize yaratıcının orada yaptığı bir dizi gösteriden sonra şu anda kapalı."

dedi.

"Beyaz Kadın mı?"

Jinshi, Maomao'nun kendisini ilgilendirmeyen şeyleri hatırlamak için hiç çaba göstermediğini biliyordu ama Lakan bunun da ötesine geçmişti. Jinshi, Maomao'nun daha önce hiç hatırlamadığı birini hatırladığına inanamıyordu.

çok fazla kargaşaya neden oldu.

"Rikuson'un Lahan Usta ve Bayan Lahan ile gittiği yer.

Maomao," tavsiyede bulundu yardımcısı.

"Ah! O yer!" dedi stratejist, koltuğundan masaya vurarak. Şimdi hatırlayınca öfkeden tir tir titriyordu. Jinshi onun da oraya gitmek istediğinden şüpheleniyordu.

"Devam edebilir miyim?" Jinshi artan bir kızgınlıkla sordu. Lakan sinirlenmiş görünüyordu ama yerine . "Argent mükemmel bir konum. Yeterince alan var. Sadece giriş izni olanların girebileceği konferans salonuna göre çok daha tercih edilebilir. saray."

"Oradaki etkinliği onaylayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Evet. Şu anda kapalı ama tekrar açtırabilirim. Ancak fikrinizi sormaya geldim. Basitçe izin vermek yerine normal faaliyetlerine devam edebilmeleri için, gerekirse olayları kontrol altında tutabilecek birinin gözetiminde orada kendimiz bir etkinlik düzenleseک daha iyi olmaz mı?"

Jinshi'nin söylediğı her şey, gittiğı yere kadar doğruydu. Ve daha fazlası değil. Soğuk bir ter damlası hissetti: Lakan belki de İnsanların ifadelerini değerlendirebiliyordu ama neler olup bittiğini anlamamanın başka yolları da vardı. Yetersizliğini telafi eden diğer yetenekleri yüzleri ayırt edebilirdi. Bir kere, yalanların kokusunu almakta son derece iyiydi.

Lakan o anda sanki sözlerinin, planlarının katmanlarını soymaya çalışıyormuş gibi Jinshi'ye bakıyordu. Jinshi'nin gözlerinin içine baktı ve çenesini okşadı. "Peki bu cömert öneriyi yapmaktaki amacın nedir?" diye sordu.

Jinshi sert bir şekilde yutkunma isteğıyle savaştı. Kendini dengelemek için tek bir nefes aldı.

"Her zamanki gibi."

Sonunda Maamei öne çıktı. Masanın üzerine bir yığın kâğıt koydu. "Her zaman olması gereken konuları size iade ediyoruz. sizin ellerinizdeydi, Sir Lakan. Doğal olarak diğer yetkililere de işlerini geri verdik."

"Sanırım anlıyorum." Lakan yığına gizlemediğı bir hoşnutsuzlukla baktı. Bu, daha önce kayıtsızca yaptığı işin üç katıydı. Maamei taşıyabileceğı kadarını getirmişti ama Jinshi'nin ofisinde hâlâ daha fazlası vardı.

Jinshi'nin çalışkanlığı, kendisine gelen çeşitli evrak işlerini çalışmasına neden oldu, ancak yardımcısı Basen Komuta, masa başı işlerde yetenekli değildi ve Go-sever bürokrat Sei de başka bir yerden ödünç alınmıştı ve bu tür yüce konularda fikir beyan edecek konumda olmadığını düşünmüyordu. Baryou ve Maamei'nin gelişiyle birlikte, işin geldiği kişilere geri verilmesine karar verildi.

"Onu senin yoluna iteceğimi düşünmüyorsun, değil *mi*?
İmparatorluk küçük kardeşi *mi*?"

"Oh, orada bu çabayı gerektirecek kadar çok şey yok. Bir elinde atıştırmalık bir şeyle, esneye esneye gezsene bile öğleden sonra bitirmiş olursun."

Lakan'ın yardımcısı açıkça dehşete düşmüş görünmüyordu -Jinshi'nin sözleri provokasyondan başka bir şey değildi- ama Jinshi'nin elinde tutarak kazanacağı bir şey yoktu.

şu anda geri döndü. Lakan'ın istediğini yapacağından emindi, her ne kadar Jinshi bunu isterken burnunu biraz srtmş olsa da.

"Argent Tiyatrosu'na ihtiyacınız var ve çevredeki sokağın bütün bir gün boyunca kapatılmasını istiyorsunuz. Bunu sizin için benden başka kim yapabilir?" Jinshi sordu.

Lakan asistanına baktı. "Eğer mekanı tiyatro olarak değiştirirsek ne olur?"

"Katılımcı sayısının dramatik bir şekilde artması beklenir efendim. Çok daha fazla halktan insan ve ocuk göreceğiz.

O kadar ki işlemleri tek bir günde yapma planımızın yeterli olacağından şüpheliyim." Bu onun için utanç vericiydi; normal çalışma saatleri dışında kesinlikle yardım etmesi beklenirdi. "Emin olmak için Lahan Usta'ya danışmamız gerekecek ama sanırım en az üç güne ihtiyacımız var, buna mekânı hazırlama süresi de dhil. Ayrıca, kaç kişinin daha gelebileceğini bilmediğimiz için

Go tahtalarımız yetersiz. Onlardan daha fazla almalıyız, ya da Yoksa katılımcı sayısına bir sınır koyup koymamayı tekrar gözden geçiririz." Yardımcının korkusu yerini coşkuya bırakıyor gibiydi.

"Sınır yok. Bütün mesele mümkün olduğunca çok insanın Go oynaması," dedi Lakan. Bu Jinshi'yi şaşırtmıştı. Stratejistin her zaman sadece kendini düşündüğünü sanırdı.

Sonra tekrar, bunu yapmadan önce Lahan ile konuştuğunda

Toplantıda diğerk adam şöyle demişti: "Saygıdeğer babam bu sefer farklı. Bu Go kitabı onun merhum anneme bir armağanıdır." Böyle bir turnuva düzenleme fikri bile Lakan için alışılmışın dışındaydı ama bir nedeni vardı. Maomao'nun annesi olan eski fahişeyi satın almıştı ama o ölmüştü.

ancak bir yıl sonra. Lakan kitabını, usta bir Go oyuncusu olan bir kadını anmak ve oyunlarının saklamak için yaratmıştı ve bu turnuva da o dürtünün bir uzantısıydı. Bu onun sıradan fantezi uçuşlarından biri değildi.

Jinshi düşüncelere dalmışken Lakan'ın yardımcısı basit bir program hazırlıyordu. "Önceden kayıt yaptıranlar için girişin yarı fiyatına olduğunu söylersek, ilgi düzeyini ölçebiliriz. Giriş ücretinin beş bakır para olması, en düşük gelire sahip olanların bile isterlerse katılmalarını sağlayacaktır. En iyi performans gösterenler için para ödülü de düşünüyoruz." (Jinshi bir bakır parçasıyla buharda pişmiş bir çörek alılabileceğini biliyordu; Maomao bir kez.) Artık kendi ortamında olan yardımcı, önceki tereddütlerinden hiçbirini göstermedi. Bu adamda, daha önce hiç görülmemiş tuhaflıklar yoktu.

Lakan'ın son asistanı Rikuson'la karakterize edilmişti, ama görünüşe göre o da tamamen farksız değildi.

Lakan kollarını kavuşturdu ve dağ gibi yığılmış evraklara baktı. Hâlâ mutsuz görünüyordu. Belki bir kez daha iterim. "Başka bir şey daha var," dedi Maamei ve her şeyden önce Bir şeyler, bir isim listesi. Görünüşe göre sağlık personelinin listesi vardı. "Bu kadar büyük bir olay, beraberinde beklenmedik sorun var. Güvenliğin yanı sıra, tıp konusunda bilgili birkaç kişinin de hazır bulunması gerektiğini düşünüyorum."

Açıkçası, bu fikir bir saray hanımefendisinin haddini aşan bir öneriydi ama Jinshi ona bir başparmak işareti ve kesin bir "İyi iş!" demek istedi. Eğer Jinshi konuyu açmaya çalışsaydı, bu sadece işleri daha da kötüleştirebilirdi ama şimdi Lakan'ın gözleri parlıyordu. Listede bu dünyada en çok sevdiği iki kişinin ismi vardı kızı ve amcası.

Lakan, "Eğer ısrar ediyorsanız, o zaman... sanırım başka seçeneğim yok," dedi.

Jinshi'nin açıkça sırtıtmamak için yapabileceği tek şey buydu. Sonunda, her zaman kendisi gibi görünen bir rakibini taviz vermeye zorlamıştı.

ona sopanın kısa ucunu veriyordu. Bu sadece küçük bir adımdı, gerçekten önemsizdi ama Jinshi için dev bir sıçramaydı.

Bu zafer duygusunun tadını çıkarıyordu ki Maamei onu dürttü ve *gardını henüz düşürme* der gibi bir bakış attı.

Jinshi, "Ayrıntıları yazıp bana gönderme nezaketinde bulunursanız, o zaman," dedi.

"Hımm," diye homurdandı Lakan, görünüşe bakılırsa uzlaşmayı kötü karşılamıştı. Elindeki boş su kabağını yardımcısına doğru sallayarak daha fazlasını istedi; Jinshi'yi şaşırtan adam aceleyle bir su kabağı daha çıkarıp stratejiste verdi. Lakan bir yudum aldı ve hemen geri tükürdü.

"Efendi Lakan?" dedi yardımcısı.

"Bu da ne böyle?!"

"Şey, meyve suyu olmalı efendim," dedi yardımcısı, endişeli bir ifadeyle kabağın içindekileri kontrol ederken.

"Şey, bunda bir sorun var. Her zamanki yerden almadın, değil mi?" Lakan artık iyice sinirlenmişti.

"Özür dilerim, efendim! Meyve likörü gibi görünüyor..." Yaver aceleyle su getirmeye gitti.

"Kendim çıkarım," dedi Jinshi, daha fazla yüzünü tutamadan ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Ayrılırken Lakan'ın bir sonraki ziyaretçisinin çoktan beklediğini gördü.

"Ah! Oh, ahem-ah. Ay Prensi..." Genç bir memur Bir kol dolusu ahşap yazı şeridi tutan Jinshi'nin ıyla başını eğdi. Bazı departmanlar tahta şeritleri kâğıda tercih ediyordu ve özellikle nezaket ve görgü kurallarına takıntılı olanlar bu şeritleri daha çok seviyor gibiydi. Jinshi bu genç adamın hangi ofisten geldiğini merak etti.

"Şunlara bir bakayım." Lakan koltuğundan kalktı ve görevliden şeritleri kaptı. Döndü ve ofisinin köşesindeki, üzerinde piyonların olduğu bir haritanın bulunduğu büyük masaya doğru ilerledi üzerinde düzenlenmişti. Yazı şeritlerini inceledi, okurken şekillerin yerlerini değiştirdi. "Hadi yapalım o zaman."

"Evet, efendim," dedi genç memur, her hareketi not alarak. Jinshi odadan çıkarken ona son bir kez baktı. Tüm saray Lakan'ı eksantrik stratejist olarak tanıyordu ve

vurgu *eksantrik* olma eğiliminde olsa da, onun aynı zamanda bir stratejist olduğunu ve piyonları harita üzerinde hareket ettirirken askerlerin yüzler, binler, hatta on binler halinde yürüdüğünü unutmamak gerekir.

Lakan, Jinshi gibi İmparator'un küçük kardeşine yakışan bir memuriyete değil, boş memuriyete atanmıştı. Jinshi kendi sıradanlığına iç geçirmekten başka bir şey yapamıyordu. Onun gibi sıradan biri bir dehayı alt edebilirdi.

Bölüm 6: Thunderclap

Bir sonbahar öğleden sonrasıydı ve Maomao ile babası şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

"Sence bugün yağmur yağabilir mi?" diye sordu babası, muayenehanenin penceresinden gökyüzüne bakarak.

"Kediler ve köpekler... ah, efendim," dedi, ona karşı çok kaba konuşmadan önce kendini tuttu. Etrafta başka sağlık personeli de vardı ve dikkatli olması gerekiyordu. Ancak Yao ve En'en orada değildi. Tıbbi asistanların sayısı arttıkça

İşlerini rahatça yapabildiklerinden, nerede yapılacak bir iş varsa, giderek daha farklı yerlerde görevlendirildiler. Maomao bugün babasının çalıştığı sağlık ofisine yardıma gönderilmişti.

Luomen'in elinde bir mesaj vardı - belirli bir kişiden gelen emirler. Sorun bu kişinin tam olarak kim olduğundaydı.

"Sanırım çok çalışmış. Biraz şaşırdım," diye mırıldandı yakınlardaki genç bir doktor, görünüşe göre kendine rağmen. Maomao onunla Jinshi için çalışırken tanışmıştı ve eğer merak ediyorsanız, hayır, henüz adını öğrenmemişti.

"Öyle olmalı. Çalışıyor olmalı," dedi Luomen, ama sesi her zamankinden biraz daha az kararlıydı.

"Büyük Kumandan Kan sizden ne istiyor, Dr. Kan?"

Kısacası, ucube stratejist yaptığı işi Maomao'nun babasının üzerine yıkmaya çalışıyordu. Mektup emir değil, kibar bir rica olarak ifade edilmişti, ancak içeriğiyle ilgili hiçbir şey "rica ederim" demiyordu.

Luomen, "İtiraf etmeliyim ki, sorgulama için en iyi kişi olduğumdan emin değilim," dedi. Üç şüpheliyle konuşması isteniyordu. Normalde, bu iş bazı hukukçuların işi olurdu.

Görevli. Neden bir doktordan bunu yapmasını isteyelim?

"Bu konuda biraz daha sağduyulu olmaları beklenebilirdi.

Maomao, "Böyle bir meselede," dedi.

"Evet, olabilir," diye kabul etti Luomen. Şüpheliler üç askerdi - bu bir iç soruşturmaydı.

"Onlara tam olarak ne sormanız gerekiyor?" diye sordu genç doktor. Çok fazla şey bilen bir tipe benziyordu. dedikodulu sorular sormak için profesyoneldi, ama ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

"Bunu neden gizli tutmak istediklerini anlayabiliyorum. İşin içinde bir kadın var," dedi Luomen.

"Bir kadın mı?" dedi doktor, masum bir çocuğun utancıyla yeri inceleyerek.

Neden bu işi babamın halletmesini istiyorlar? Maomao merak etti. Belki de bu görev için uygun başka kimse yoktu. Ancak sorgulanan kişiler hakkında daha fazla şey öğrendikçe şaşkınlığı daha da arttı. "Hepsinin soyadı aynı," dedi. dedi.

Li'deki aile isimlerinin sayısı en fazla Bu yüzden insanların aynı ismi paylaşması alışılmadık bir durum değildi, ancak şüphelilerin üçünün de aynı isme sahip olması biraz tuhaftı.

"Onlar kardeş. Hem üçüzler," dedi Luomen.

"Üçüzler mi?" Bu hem Maomao'nun hem de genç doktorun dikkatini çekti.

"Bir kadın üç kişiden birinin kendisine zorla sahip olmaya çalıştığını iddia ediyor, ancak hangisinin olduğundan tam olarak emin olmadan suçlamalarda bulunuyor. Kadın bir askerle akraba olduğu için soruşturmanın bir iç mesele olarak başlatılmasına karar verildi. Ancak..."

"Evet? Ne?"

"Üçüzlerin babası Adalet Kurulu'nda üst düzey bir yetkili ve üçünden hangisinin yaptığından emin olana kadar duruşma yapılmaması konusunda ısrar ediyor. Anladığım kadarıyla bu çocukların, babalarının ayrıcalıklarını, yaptıkları yanlışların sorumluluğundan kendilerini korumak için kullandıkları ilk sefer olmayacaktır."

Tanrım, diye düşündü Maomao içgüdüsel bir kaş çatmayla.

"Onları sorgulamak için sadece ve sadece tek bir şansımız olacak,

ve suçu kimin işlediğini açıkça ortaya koymalıyız. Başarısız olmamalıyız."

Ucube stratejist bu yüzden Luomen'e dönmüştü. Neden birdenbire bu kadar çalışkan bir işçiye dönüştüğü hâlâ bir muammaydı. ama ajan seçiminde mükemmel bir muhakeme sergilemeye devam etti. Maomao'nun babası zekiydi, bir gerçeği duyup on tanesini çıkarabilen bir adamdı.

Luomen hiç vakit kaybetmedi; hemen ertesi gün genç adamların hikâyelerini dinlemeye gitti. "Sen de gelip anlattıklarını yazar mısın Maomao? Üçüncü bir kişinin görüşünü almak istiyorum."

"Yapmasam iyi olur. Her zaman ucubeleri ortaya çıkarırım." Ya da daha doğrusu ucubeyi. Stratejist ortaya çıkarsa neler olacağını hayal ederek başını salladı.

"Endişelenmenize gerek yok. Lakan orada olmayacak."

", iyi ama Yao ve En'en ne olacak?" bir baktı. İkisi de bugün kendisiyle aynı ofiste çalışıyordu ve kaçıp giderse fark edeceklerinden emindi.

"Onlarla konuştum. Yao reddetti; stenografi konusunda bilgili olmadığını söyledi."

Ben de değilim, diye düşündü Maomao ama bunu söylememeyi tercih etti. Yao duyarsa, gidip gönüllü olabilirdi ve En'en onun genç bir kadına şiddet uygulamakla suçlanan erkeklerin bulunduğu bir odada bulunmasına *asla* izin vermezdi. Hayır, burada yapılacak en akıllıca seçim sessiz kalmaktı. Yao'nun kendisi de hayal kırıklığına uğrayabilirdi. eksiklikleri vardı ama bunların kendisine koyduğu sınırları kabul etmeye hazırdı.

Yao bir süredir bir direğin arkasından Maomao'yu üzüntüyle izliyordu. Onun arkasında, En'en beyaz bir *Git* der gibi bir mendil! *Sonra görüşürüz!*

"Sanırım gitsek iyi olacak," dedi Maomao, ne kadar erken başlarsa o kadar çabuk bitireceklerini biliyordu.

Çalışmaları için askeri ofislerin arasında bir konferans odası verildi. Sıkışık değildi ama geniş de değildi, gerçek bir toplantı odasından çok bir sorgu odası gibiydi.

Araştırmak için burada bulundukları olay yaklaşık

beş gün önce. Asıl soru, on dört yaşındaki bir kıza el kaldıran erkeklerin hangileri olduğuydu. Maomao, birilerinin bunun kısmen kızın suçu olduğunu iddia etmeye çalışacağını düşündü.

Yakışıklı bir yüz tarafından kandırılmıştı ama o gün aniden bir fırtına çıkmıştı ve refakatçisinden ayrılan kız korktuğunu söylemişti.

O gün Yao ve En'en ile alışverişe gitmiştim. Maomao bir öfke patlaması hissetti; korkmuş bir kızdan faydalanan bu adamı cezalandırmanın bir yolunu bulmak istiyordu. *Hayır, hayır. Sakin ol.* Adil düşünmeye devam etmeliydi. Üçüzlerden hangisinin suçlu olduğunu kesin olarak bilmiyorlardı ve kuşkusuz suçlamanın yanlış olma ihtimali de vardı.

"Demek sensin!" dedi onları kapıda karşılayan asker. Maomao büyük iti, Lihaku'yu tanıdı.

"Burada olduğunuz için teşekkür ederim," dedi babası kibar bir selamla. "Elbette. Bir sorun olursa bağırmanız yeterli. İçeride başka bir görevli var.

Orada bir sekreter var, ama o sadece bir bürokrat." Geniş göğsünü yumrukladı, her zamanki gibi dışa dönük ve açık sözlüydü.

"Sizi buraya getiren nedir, Usta Lihaku?" Maomao sordu.

"Yukarıdan gelen emirler. Şüpheliler kim olurlarsa olsunlar birilerinin şiddete başvurmasını istemiyorlardı. Ellerinde yetenekli bir koruma olmasını istediler. Ayrıca, ben o üç kardeşten daha rütbeliyim ve seni tanıyorum. Sanırım bu yüzden beni seçtiler."

"Çok ilginç." Mantıklı geliyordu. Gerçi Lihaku'nun Maomao'yu tanıdığını değil, Maomao'nun tarafsız olacağını bildiğini söylemek daha doğru olabilirdi.

"Ayrıca, bunun gibi görevler zaman zaman güzel bir değişiklik oluyor." Lihaku ona sırttı, her zamanki gibi iyi huylu bir adamdı. Belindeki rütbe kuşağının eskisinden farklı olduğunu fark etti.

"Görünüşe göre dünyada gerçekten yükseliyorsun, eğer gerekirse," dedi.

"Elbette. Mesele şu ki, o kadar çok masa başı iş almaya başladım ki vücudum gücünü kaybediyor."

Maomao bugünlerde ne kadar para kazandığını öğrenmek istiyordu ama bunu sormanın görgüsüzlük olacağını biliyordu.

kaçındı. Ancak en çok merak ettiği şey, Verdigris Hanesi'nin çok sevdiği Prensesi Pairin'i kurtarıp kurtaramayacağıydı.

"Böldüğüm için özür dilerim ama size birkaç şey sorabilir miyim?" Luomen Lihaku'ya bakarak konuştu.

"Oh! Evet, tabii ki. Üzgünüm, devam edin."

"Görünüşe göre bu üç genç adamla kişisel bir tanışıklığınız var. Ne tür insanlar bunlar?"

Lihaku elini düşünceli bir şekilde çenesine götürdü. "Biliyor musun, buna nasıl cevap vereceğimden pek emin değilim. Üçü de zeki alçaklar. Birbirlerinin aynısı gibi görünüyorlar, hatta sesleri bile birbirine çok benziyor. Sanırım kişilikleri de oldukça benzer. Yine de emin olamıyorum, onları birini diğerinden ayıracak kadar uzun süredir tanımıyorum.

Diğerleri. Onlarla ilk kez tanışan hiç kimsenin onları birbirinden ayıramayacağını garanti ederim ve bence bunu genç bayanı oyalamak için kullanıyorlar. Yakışıklılar, buna şüphe yok. Kesinlikle idealist bir kızın gözünü boyayacak kadar yakışıklılar."

"Hoh."

"Bu yüzden sadece korunaklı kızların, dünyanın nasıl işlediğini bilmeyen genç kadınların peşine düşüyorlar. Hatta... On iki yaşına kadar küçük kızlara saldırdıklarına dair hikayeler bile var."

Lihaku bu fikri anlaşılmaz bulmuş gibi görünüyordu.

Bu onu yırtar. Onların gibilere ihtiyacımız yok. Henüz regl bile olmamış kızlarla zaman geçirmeye çalışmak.

Maomao'nun dayanabileceği kadarını düşündü. Her şey bittikten sonra kızların birçoğunun ağlayarak uyuduğunu hayal edebiliyordu.

Babası başıyla onayladı. "Kardeşler birbirlerine yakın mı?"

" bir şey yok," dedi Lihaku. "Bir keresinde, biri işi batırdı ve kimin yaptığını görmek için bir soruşturma yapıldığında Hata, birbirlerini korumak ya da birbirlerine yardım etmeye çalışmak yoktu. Aslında, hepsi bu durumu en kötü hale getirmek istiyor gibiydi. diğerleri için mümkün."

"Yani bu hatayı gizli tutmak için komplo kurmaya çalışmadılar mı?"

"Sence yapabilirler mi? Lak- yani, tek gözlü yaşlı osuruk, o

İçlerini görebiliyorum." Lihaku'nun Maomao'nun ona söylediklerini hatırlaması ne kadar hoş.

Ucube stratejist temelde bir olarak değersizdi, ama Go, Shogi ve karakter yargılamada iyiydi.

O zaman bu davayla kendisi ilgilenmeliydi, diye düşündü Maomao. Sonra tekrar, gerçekten ihtiyaç duydukları şey sağlam kanıtlardı. Failin kim olduğuna dair içgüdüsel bir hissi olsa bile, bazı kanıtlar ortaya koymaları gerekecekti.

"Vay canına, bu görülecek bir şeydi! Oh, bu bana bir şey hatırlattı," dedi Lihaku.

"Evet?"

"Üç kardeşten ikisinin dürüst olacağını varsayıyorum. Onlar Çünkü babalarının onları koruyacağını biliyorlar, bu yüzden yanlış bir şey yapmamışlarsa cezalandırılmayı beklemiyorlar. Bence kendilerine zarar vereceğini düşünmezlerse doğruyu söyleyeceklerdir."

"Siz de oldukça dürüst bir ," dedi Luomen, yüzündeki gülümseme yumuşayarak onu yaşlı ve nazik bir kadına benzetti.

"G-Gee, öyle mi düşünüyorsun?" Lihaku söyledi.

"Her halükarda, yardımınız için teşekkür ederim. Daha fazla *fiziksel* yardıma ihtiyacımız olursa devreye gireceğinize güveniyoruz. Yardım."

Babası odaya girdi ve Maomao koştu.

İçeride bekleyen, sivil bir memur havasında bir adam buldular. Lihaku'nun sözünü ettiği sekreter olmalıydı. Onları gördüğünde sandalyesinden kalktı ve eğildi. "Burada olmalılar. yakında. Eğer oturursanız."

"Teşekkür ederim," dedi Luomen ve . Masanın üzerinde bir kâğıt vardı; bu kâğıtta üç kardeşin görevleri şöyle sıralanıyordu ve aile üyelerinin tam olarak kim olduğunu. *Gözümüzü korkutmaya mı çalışıyorlar?* Maomao merak etti. Kâğıtta öyle yazıyordu: *Stratejist emrettiği buradayız ama bizi cezalandırma yetkiniz yok.*

"Şimdi, bununla nasıl başa çıkacağız?" Luomen düşündü.

Üç kardeşin her biriyle ayrı ayrı konuşacaklardı ve

ilki gelmişti. Başlama zamanı. Maomao fırçasını mürekkebe batırdı, elinden geleni yapmaya hazırdı.

Belli ki bir yerlerde bir yanlısınız var, çünkü ben hiçbir şey yapmadım. Yani, bir , sadece on dört yaşında bir kıza el kaldırmayı düşünülemez buluyorum. Bana karşı ne var?

Hrm? Beş gün önce neredeydim? Şehir merkezindeydim. İşten sonra bir şeyler içmek. Gün sonunda herkes bir şeyler ister, değil mi? Yine de paraya kıymak istemedim, bu yüzden şehrin güney tarafına yöneldim - ucuza iyi üzüm şarabı satan bir yer biliyorum.

Hayır, eğlence bölgesine gitmedim. Şehrin o kısmı içmek için değil, size bu kadarını söyleyebilirim. Ve her zaman bunun gibi suçlamalara maruz kalma riskiniz var. Bir de erkeklerin neden kadınların bu kadar korkutucu olduğunu söylediklerini merak ediyorsunuz!

Gök gürültüsü mü? Ah, evet, o büyük gürültüsü. Kesinlikle hatırlıyorum. bir patlamayı kim unutabilir ki? Yıldırım başkentin çok yakınına düşmüş olmalı; o muazzam gürültüyü neredeyse ışık parıltısını görür görmez duydum. Söylememde sakınca yok, iyi bir başlangıç yapmamı sağladı! Ondan sonra yağmur daha da şiddetlendi, ben de dinene kadar meyhanede kaldım.

Tüm bunların ne zaman olduğunu bilmek ister misiniz? Tam da akşam çanının çaldığı sırada. Önce gökyüzünün aydınlandığını gördüm, sonra çanı duydum ve bir an bile geçmeden gök gürültüsü geldi.

Gördüğünüz gibi, ben tamamen masumum. Tavernacıya sorabilirsiniz, bana kefil olacaktır. Küçük kardeşlerimden biri yaptı. Onlardan nasıl öyle kurtulun. Ama çok iyi bir kanıt olmadan bu suçu bizden birinin üzerine yıkmaya çalışırsanız, başınıza ne geleceğini biliyorsunuzdur.

Onlarla ilk konuşan en büyük kardeş oldu. O iyiydi-

Tıpkı Lihaku'nun söylediği gibi ama solgunluğu zayıftı ve ara sıra seğiriyordu. Yumrukları sıkılıydı ve Onu sorguladıkları süre boyunca bu şekildeydi. Belki de çok sevdiği içkiden dolayı akşamdan kalmaydı - ya da belki de sinirleri bozuktu ona zarar veriyordu. Yine de, sorularını büyük bir hevesle yanıtladı, ancak onlara meydan okuyan bir ses tonuyla Suçlu.

Luomen düşünceli bir "Hmmm" çekti ve çenesini sıvazladı. Maomao, kendisi ve sekreter hiçbir şey kaydetmemiş olsalar bile babasının her kelimeyi hatırlayacağını biliyordu. O kadar yetenekliydi.

En büyük kardeş gitti; yerine tıpkı ona benzeyen ama yanakları çok daha renkli bir adam geldi. Bu adam Gazeteye göre ortanca kardeş. Kolayca tanımlanabilecek bir sırayla en büyükten en küçüğe doğru gitmeleri ne kadar da kibarca.

Ne acı. İşimi yapmaya çalışıyorum ve sen beni sorguya mı çağırıyorsun? Yanlış bir şey yapmadığımı anladığında bunu nasıl telafi etmeyi planlıyorsun?

Her neyse. Yanlış bir şey göre, sizinle konuşmaktan ve bu işi halletmekten son derece mutluyum.

Gidiyorum. Sanırım beş gün önce nerede olduğumu ve ne yaptığımı bilmek istiyorsunuz. O gün herhangi bir görevim yoktu, bu yüzden at sırtında kısa bir yolculuğa çıktım. Çok uzağa değil, ertesi gün işim vardı, bu yüzden akşama kadar dönmem gerektiğini biliyordum.

Ne ? Nereye gitmiştim? Başkentten çok uzakta değil. Ve aceleyle geri döndüm, çünkü gökler her an açılmaya hazır görünüyordu. bir an. Yorgundum, bu yüzden eve geldim ve doğruca yatağa gittim. Eminim hangi evin benim olduğunu biliyordur. Babamın kim olduğunu biliyor olmalısın. Belki de bilmiyordur, yoksa beni buraya sürüklemezdin.

Şahidime kefil olabilecek kimse var mı? Hizmetçilerim var ama onlara inanacağınızı sanmıyorum. Eminim inanırsınız. sızlanıp ağlıyorlar ve benim adıma yalan söylemelerini emrettiğimi iddia ediyorlar. Ben

Ama korkarım ki olan oldu. Benim odam ek , ana evde değil, bu yüzden başka birinin geldiğimi fark ettiğinden bile şüpheliyim. Gidiyorum.

Akşam zili nerede olduğumu bilmek ister misin? Gök gürültüsünün olduğu zamanı kastediyorsunuz. İnanın bana, ondan sonra gelen yağmur fırtınası yorucu bir günün son rötuşlarını yaptı.

Beni çok şaşırttı - tam çan çalınırken gökyüzü aydınlandı ve ardından o korkunç geldi. Çanı çalanlar için korkunç bir korku olmalı - o kadar olduklarına göre kendilerini de yıldırım çarpabilirdi. Tabii ki çarpmadılar. Ne yazık ki.

Şurada. Tatmin oldun mu? İşe geri dönüyorum. Bunu yapan kardeşlerimden biri olmalı. Büyük ya da küçük. Eminim bunu araştıracaksınız. Çok dikkatli, tabii ki. Bunu istemeyiz. herhangi bir...hata.

Bu ikinci kardeş de ilkinden daha az kışkırtıcı değildi. Başından sonuna kadar yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Maomao avucunun içinde kabarcıklar olduğunu fark etti ama bu şaşırtıcı değildi. Bir asker olarak kılıç kullanmış ve ata binmişti. At sırtında. Birkaç su toplaması olağandışı bir şey değildi.

Maomao hafifçe kaşlarını çatarak ifadesini kaydetmeyi bitirdi. Babası başını salladı ve parmağıyla dönme hareketi yaptı. İkisi de bu saçmalığı bir an önce bitirmek istiyordu.

Üçüncü ve en küçük kardeş içeri girdi. Baktı tabii ki, tıpkı diğerleri gibi. Maomao bu surattan biraz sıkılmaya başlamıştı ama buna katlanmak zorundaydı. En küçük kardeşin sağlığına gelince, sıradan görünüyordu, ne hasta ne de özellikle coşkulu.

Ne, ben sonuncu muyum? Keşke kardeşlerimden biri önden gidip itiraf etti. Tüm bunlardan kurtulabilirdim. Ah, pekala. Acele edebilir miyiz?

ve bunu atlatmak mı? Bugünlük işim çoktan bitti.

Beş gün önce, bütün gün çalışıyordum. Evet, evet, işten çıkma zamanıydı ama üzerime biraz daha iş yığılmışlardı. Ugh. Git Arşivler! Şu kitabı getirin! Bana sorarsan bu bir bürokratin işi. Lanet olsun şu ucube stratejiste. Ahem! Hayır, ben bir şey demedim. Hiçbir şey yok. Neyse, kitapları almaya gittim ama karşılaştığım bir saraylı hanımla hoş bir sohbe daldım. Hayır, on dört yaşında değildi! Adı ve departmanı? Şey... Bilirsiniz, sanırım hatırlamıyorum.

Hangi ? Batı mahallesindeki depo binasında. Askerler oraya çok sık gitmezler. Ama en azından küçük gezim için gösterecek yeni bir arkadaşım var.

Neyse, ne olduğunu anlamadan eve gitme vakti geçmişti. Evet, sanırım akşam zili çaldığında arşivdeydim. Dışarısı karanlıktı ve biraz yağmur . Zili duymadım, ama o sıralarda olmalı. Ama o gök gürültüsü, oh evet. Ben duydum. Elimde bir kucak dolusu belge vardı ve flaş beni o kadar korkuttu ki hepsini yere düşürdüm. Onları almak için eğildim, ama sonra sesi duydum - sanki yer sarsılıyordu! Çok büyüktü.

Sonunda yere inmem ne kadar sürdü? Biraz sersemlemiştim ama dört ya da beş saniyeden fazla sürmüş olamazdı.

İşte, bu nasıl? Eve gitmek için can atıyorum, şimdi yola çıkıyorum, teşekkürler.

Kardeşlerden en azından birinin iyi bir insan olacağını ummuştu ama hayır. Üçü de umutsuz vakaydı.

Maomao çok yorgundu ve sadece röportajları yazıya döküyordu.

Ancak Luomen, üçü arasında tek başına, sanki bu ona bir şekilde mantıklı geliyormuş gibi başını sallıyordu. Sekreter hemen yazdıklarının temiz bir kopyasını çıkarmaya koyuldu. Maomao Duyulmaması için fısıldayarak eğildi ve "Bir şey aldın mı babalık?" dedi.

"Eh. Sanırım ihtiyacımız olan parçaların çoğuna sahibiz," dedi. O sesi düpedüz bıkkındı. Maomao şaşkınlıkla ona baktı. Babasından bir iki şey öğrendiğini düşünmek hoşuna gidiyordu ama hâlâ bilmediği çok şey vardı; örneğin o anda yaşlı haremağasının aklından neler geçtiği gibi. "Belki geri döndüğümüzde düşüncelerimizi düzenleyebiliriz," dedi. Kendini sabitlemek için bastonunu kullanarak sandalyesinden kalktı.

Dışarıda, müstakbel muhafızlarını gördüler. "İhtiyar Lihaku'ya gerek kalmadı, ha?" dedi ama sesi biraz kederli çıkıyordu. Maomao, o üç sinir bozucu surattan en az birine yumruk atmak için resmi bir bahaneye bayılacağından emindi.

Muayenehaneye döner dönmez Maomao'nun babası başkent ve çevresinin bir haritasını istedi. Maomao tam haritayı almak için arşive gitmesi gerekip gerekmeyeceğini merak ediyordu ki Dr. Liu bir kopyasını çıkardı ve onu zahmetten kurtardı. "Sadece temiz tutun," diye onları uyardı. Luomen'in her zamanki niyeti işaretleyerek fırçasını sessizce sakladı. Onun yerine kullanabileceği bir şeyler aradı ve normalde ilaç paketlerinin uçup gitmesini önlemek için kullanılan çeşitli renklerde küçük seramik biblolar buldu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Yao. O ve En'en büyük bir merakla yanlarına geldiler. Dr. Liu buna pek itiraz edemezdi; ikisi de zaten günü tamamlamıştı. Boş zamanlarında ne yapacakları onlara bağlıydı. Zaman.

"Sadece elimizdeki bilgileri düzenlemeye çalışıyorum," dedi Luomen. "Siz ikiniz yardım etmek ister misiniz?"

Yao onun açıkça evet umduğunu görünce kızardı; gözlerini kaçırdı: *Sanırım başka seçeneğim yok.* Basitçe "Evet" diyememek tam da onun yapacağı bir şeydi.

En'en'in genç hanımının görüntüsünü retinasına açtı; yoğunluğu biraz korkutucuydu.

Luomen, "Başlangıç olarak bir işaret buraya konacak," dedi ve kırmızı bir çömlek parçasını başkent'in ortasına yerleştirdi.

"Bu neyi temsil ediyor?" Maomao sordu.

"Burası akşam çanının çalındığı yer, değil mi?" Luomen cevap verdi.

"Evet, orası. Şehrin her yerinden duyabileceğiniz bir konumda," dedi Yao. O fırtınalı günde tam yanından geçtikleri için nerede olduğunu çok iyi biliyordu.

Ardından Luomen, biri yuvarlak, biri üçgen ve diğeri kare olmak üzere üç mavi işaretleyici koydu. "Yuvarlak olan En büyük oğul, olay sırasında olduğunu iddia ettiği yerde. Üçgen, ikinci oğlun olduğunu söylediği evin üzerinde ve bu kareyi de en küçük oğlun olduğunu söylediği batı arşivlerine yerleştirdim. olduğunu iddia etti."

Yao, "Yani saldırı günü ikisi de aynı yerde değildi," dedi.

"Bu doğru. Genç kadının söylediği yer de ."

Luomen yine alışveriş bölgesinin hemen yakınındaki kırmızı nesneyi işaret etti.

"Ama bu..." Maomao söyledi. Kendisinin ve arkadaşlarının bulunduğu yerin hemen yakınındaydı.

Yao kaşlarını çatı. "O zavallı, korkmuş kızı bulmuş olsaydık, belki de bunların hiçbirisi ." Acı çekmiş gibi görünüyordu, sonra gözlerini yere dikti. O gün yağmura rağmen neredeyse hiçbir şey görememişlerdi ve zaten alışverişlerini olabildiğince çabuk bitirmeye niyetliydiler. O kadar meşguldüler ki başka bir şey.

Maomao'nun babası, "Zaten yapılmış olanın karşısında 'eğer' kelimesinin hiçbir anlamı yok," dedi. "Şu anda yapabileceğimiz en fazla şey, bunun başka kimsenin başına gelmemesini sağlamaya yardımcı olmak."

"Şüphelilerin üçü de tanıklarının olduğunu iddia ediyor. ama üçünün de mazereti şüpheli görünüyor. Hangisinin yalan söylediğini biliyor musunuz efendim?" Maomao, Yao ve En'en'in huzurunda kibarca konuşmaya özen göstererek sordu.

"Sanırım biliyorum. Ama önce biraz daha bilgi vermenin faydalı düşünüyorum." de baktı. "Hepiniz beş gün önceki gök gürültüsünü hatırlıyor musunuz?"

"Evet! Ne gürültü ama!" Yao dedi ki.

"Olay olduğunda biz dışarıdaydık. Oldukça şaşırtıcıydı," diye ekledi En'en.

"Çan kulesinin yakınında olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?" Luomen kırmızı nesneye dokunarak sordu. "Ve duyduğuma göre, yıldırım şehrin kuzeybatı kısmına yakın bir yere düşmüş." Şehir duvarlarının yanına sarı bir nesne yerleştirdi.

Maomao ve diğerleri gözlerini kırptırdı. Ne demek istediğini anlayamadılar.

"Bir soru daha sorabilir miyim?" Luomen söyledi.

"Lütfen sor."

"Hangisi önce geldi - şimşek ve gök gürültüsü mü yoksa akşam çanı mı?"

Onun sorusu En'en'in ellerini çırpmasına neden oldu. Evet, şimdi. Bu şaşırtıcıydı. "Gökyüzü çanla aynı anda aydınlandı sesi duyuldu ve gök gürültüsü geldi" dedi.

"Görüyorum ki çok iyi hatırlıyorsun," dedi Luomen takdirle.

Maomao, En'en'in hafızasının ona bağlı olması gerektiğini fark etti. telaşlı Yao'nun görüntüsü. Tek cevap buydu. *Ama bunu neden bilmek istiyor?* diye merak etti. Haritaya baktı, çeşitli nesnelerin yerlerini karşılaştırdı ve nefesi kesildi. Görüşmeler sırasında yazdıklarına geri döndü ve üç adamın onlara anlattıklarına baktı.

"Sorun nedir, Maomao?" Yao sordu.

"Şunu oku. Sana bir fikir veriyor mu?" diye sordu ve Yao'ya ifadeyi, özellikle de gök gürültüsüyle ilgili kısımları gösterdi.

"Hmm... Evet. Bir şeyler ters görünüyor." En büyük kardeşin ifadesine dikkatle baktı. "Burada düzen yanlış." İddiası birkaç kelimeyle şöyleydi: Gökyüzü aydınlandı, sonra çan sesi duyuldu ve sonra

gök . "Ve burada da!" dedi yazıyı okurken ikinci kardeşin ifadesi. Gökyüzündeki parıltının ve çan sesinin aynı anda geldiğini ve ardından dramatik bir gök gürültüsünün geldiğini iddia etti.

"Bu sonuncusu doğru olabilir ama zilin ne zaman çaldığını söylemiyor." En küçük kardeş, şimşek çakmasından dört beş saniye sonra gök gürültüsünün deprem gibi geldiğini söylemişti. "Yani bu en büyük ve ortanca kardeşlerin yalan söylediği anlamına mı geliyor?" Yao sordu.

"Şart değil," diye yanıtladı Maomao. Kendi kendine, *bunun neyle ilgili olduğunu şimdi anlıyorum*, diye düşündü. Yaşlı adama baktı. üçüne de nazik bir ifadeyle bakarak cevaba ulaşıp ulaşmayacaklarını görmek için bekledi.

Lihaku'nun ne dediğini hatırladı: kardeşlerden en az ikisinin doğruyu söylemesi beklenebilirdi. Koca itin saldırmasına gerek olmayabilirdi ama yine de onlara çok ilginç bir tavsiye vermişti. Eğer haklıysa, o zaman üç adam birbirlerini korumaya çalışmayacaktı. Kıza saldırmayan kardeşlerin, başlarına bela açacağını düşünmedikleri sürece Maomao ve Luomen'e yalan söylemeyeceklerini söylemişti. Bu da bir sonuç.

"Maomao, bize burada neler olduğunu anlat," dedi En'en.

Maomao babasına baktı. "Eğer gerçekten anladıysan," dedi gülümseyerek.

Şimdi bunu *gerçekten* doğru yapmak istiyordu. Derin bir nefes aldı. nefes aldı ve düşüncelerini düzene soktu, nereden başlamanın en kolay olacağına karar vermeye çalıştı. Bir süre sonra, "Yao, En'en- yıldırımın sizden ne kadar uzağa düştüğünü nasıl anlayacağınızı biliyor musunuz?" dedi.

"Gök gürültüsünün ne kadar yüksek olduğunu anlayabilirsin, değil mi?

Ve ne kadar çabuk

flaştan sonra duyarsınız..." Yao'nun omuzları üzerinde iyi bir kafası vardı. Cevabı görmek için sadece bir itmeye ihtiyacı vardı. "Yani diyorsun ki, sesi ne kadar erken duyarlarsa, parlamanın olduğu yere o kadar yakındı. yıldırım çarptı!"

Luomen başını salladı. Yao, üç adamın ifadelerini karşılaştırırken kaşları çatıldı.

"Zaman çizgisi üzerinde çalışmak zor. Hepsi gök gürültüsünden bahsediyor ama çan konusunda hemfikir değiller."

Şaşkınlığı anlaşılabilirdi. Maomao, "Yıldırımından ne kadar uzak olursanız, gök gürültüsünün sesinin size ulaşması o kadar uzun sürer. Çan sesi de aynı şekilde davranmaz mıydı?" Bu, adamların neden çan sesi duyduklarını açıklıyordu.

farklı sıralarda sesler. Ve *bu* ayrıntıları karşılaştırdıklarında, sadece bir adamın ifadesi açıkça yanlış olarak göze çarpıyordu.

"Ortanca kardeş, değil mi? Eğer söylediği gibi gök gürlediğinde gerçekten evindeyse, bu hiç mantıklı olmaz." En'en sarıların arasındaki boşluğu ölçmek için parmaklarını kullandı, haritadaki kırmızı ve mavi nesneler. "*Tam olarak* ne olduğunu bilmeden bile

Eğer evde olsaydı, şimşeği gördüğü anda zili duymasının mümkün olmadığını görebilirsiniz."

Çan kulesi, ikinci kardeşin bulunduğunu iddia ettiği evden çok uzaktaydı. Bunun yerine, sesleri Maomao ve diğerleriyle hemen hemen aynı sırada duymuştu; yani onların bulunduğu yere yakındı.

"Ortanca kardeş buralarda bir yerde olmalı," dedi En'en, mavi üçgeni kırmızı nesnenin yanına getirerek. Tam olarak, başka bir deyişle, genç kadının adamlardan birinin kendisine sarkıntılık ettiğini söylediği yerde.

Maomao, Yao ve En'en Luomen'e baktı. Başından beri sorduğu tüm sorular bununla mı ilgiliydi? *Kimin aklına gelirdi ki Bir insanın yerini duyduğu seslerle tespit etmek?* Maomao buna neredeyse inanamayacağını düşündü.

"Şimdi, elimizde sekreterin kayıtları ve kendi kayıtlarımız var. Sonuçlar. Sanırım Lakan'a rapor vermemizin zamanı geldi," dedi Maomao'nun yaşlı adamı, oturduğu yerden kalkarak.

"Böylesine şaşırtıcı bir insan nasıl oldu da hadım oldu?" Yao nefes aldı. Dizinden rahatsız olan yaşlı adama destek olan Maomao, onun neler hissettiğini çok iyi biliyordu. O bir doktordu, evet, ama insanların biraz daha değer vermeyi göze alabilir.

Bölüm 7: Keşif Gezisi

Kuru hava Jinshi'nin yanaklarını fırçaladı. Son birkaç gündür olduğu gibi. Yine de batıya yaptığı yolculuktan beri doğru dürüst bir geziye çıkmamıştı. Arabası gümbürdeyerek ilerlerken manzarayı seyretmek zaman geçirmek için kötü bir yol değildi ama kendi atıyla kırlarda gezinme arzusunu da inkâr edemezdi.

"Burada işleri bize bırakabilirsin. Merak etme, dünyamız birkaç gün sensiz de dönmeye devam edecek," dedi Maamei, göğsünü gururla gere gere. Jinshi, Baryou'yu görmüyormuş gibi davrandı (Baryou'nun bakışı *beni gerçekten burada mı bırakıyorsun* diyordu). Bunun yerine, Maamei'nin meşhur iteklemesiyle gözlemlerini yapmak üzere yola koyuldu. Hedefi, ekinlerin böcekler tarafından tahrip edildiği bir köydü.

Bu, bir buçuk gün boyunca tıkırdayan bir arabada yolculuk etmek anlamına geliyordu. Jinshi işi mümkün olduğunca çabuk bitirmek için Her kasabada atları ve sürücülerini değiştirdi. Ayarlamak istediği ağır tempoya rağmen, yanında en az on kişi vardı.

korumalar. Jinshi'nin statüsündeki birini içeren bir keşif gezisi için nispeten mütevazı bir sayıydı ama kalabalık seyahat etmek işleri daha da uzatacaktı. Köye çok daha çabuk ulaşma umuduyla nispeten küçük grubuyla yola devam etti.

Aynı şekilde, işlerin yolunda gitmesini sağlamak için ekibinde kimlerin yer alacağı konusunda biraz... talepkâr olmaya karar verdi. "Bu kadar uzun süre oturmaktan rahatsız olmuyor musunuz efendim?"

"Madem bu kadar endişeleniyorsun, bırak ben bineyim." "Korkarım olmaz, efendim."

Yanında Basen değil Gaoshun oturuyordu. Basen muhafızların arasında at üstünde. Kendisinden özür dilerim, Gaoshun, Jinshi'nin yardımcısı olarak hizmet etme konusunda hâlâ daha yetenekliydi. Bu yüzden Jinshi onu İmparator'dan ödünç almıştı. Bu aynı zamanda, Jinshi'nin, Gaoshun'u öldüren Majestelerinden aldığı küçük bir intikamdı.

Gaoshun'a işlerini yaptırarak kendi hayatını kolaylaştırıyordu.

"Baryou'nun iyi olacağından emin misin? Maamei ile bile mi?" Jinshi sordu. Endişeliydi. "Biliyorum o her zaman biraz zayıf. Bir hastalık nedeniyle evde yatak istirahatinde olduğunu duyduğumu sanıyordum."

Kuşkusuz, Baryou'nun hizmetine girmesini sağlayan yine de Jinshi'nin kendisiydi ama adamın tekrar hastalanması düşüncesi onu korkutuyordu.

"Sadece her zamanki şikayeti idi." Gaoshun, Jinshi'ye bir Mandalina çoktan soyulmuştu ama tek bir parçasını alıp ağzına atmadan önce değil. Jinshi bu kadar önemsiz bir şeyin zehirli olup olmadığını kontrol etmenin gerçekten gerekli olduğundan emin değildi ama bu uygulamayı alışkanlık haline getirmek insanları zehirlemeye çalışmaktan caydırabilirdi

çatlaklardan kayabilecek bir şey.

"Hikâyesinin özünü biliyorum ama belki gerisini bana anlatabilirsin?" Jinshi meyveden bir ısırık alırken Gaoshun'a sorgulayıcı bir bakış attı. Hala ekşiydi, kuru boğazını ıslatmak için mükemmel bir şeydi.

"Evet, efendim. İşyerindeki amiriyle hiç geçinemezdi. departmanına, Baryou'nun vücudunda bir delik açacak kadar mide. Konu, amirin masasına bol miktarda kusma olayıyla doruğa ulaşmış, ardından Baryou hastaneye götürülmüştür. ve kısa bir süre sonra görevinden çekildi. Hatırladığım kadarıyla bu yaklaşık üç ay önceydi."

Ve Gaoshun'un iyi olacağını iddia ettiği adam bu muydu? Jinshi, Baryou'yu insanların yanında her zaman çok rahat olmadığını bilecek kadar uzun süredir tanıyordu ve gerçekten iyi geçinemediği insanlar onu ishal edebiliyordu.

Gaoshun Jinshi'nin yüzündeki endişeyi görmüş olmalı yatıştırıcı bir ifadeyle ekledi: "Sorun çıkmayacak. Maamei onunla birlikte. Çocukları olduğundan beri çok daha iyi bir eş oldu. yuvarlak bir insan."

"Çok yönlü mü?" Ona her zamanki gibi güçlü görünüyordu. Eksantrik bir kadınla evlenmek gibi bir fikirle ortaya çıktığına göre öyle olmalıydı. stratejistin kendi çalışması ona geri döndü.

"Gerçekten de öyle. Örneğin, torunuma her dokunduğumda şikayet etmeyi bıraktı - önce ellerimi yıkadığım sürece."

Jinshi buna bir şey demedi. Belki de bu sadece

bu özel kızın babası. Gaoshun, Maamei'nin kendisine bir hamamböceği gibi davranmasıyla uzun yıllar geçirmişti.

Gaoshun'un gözlerinde mesafeli bir bakış vardı ama pencereden dışarı bakarken, "İşte, görebilirsiniz," dedi.

Jinshi baktı ve sıcacık pirinç tarlalarının arasına yerleşmiş bir köy gördü. Yaklaştıkça, sıra sıra dizilmiş basit evleri seçebiliyordu. İçlerinden biri diğerlerinden daha büyüktü. Köyün kapısında bir nöbetçi durmuş, Jinshi'nin grubunu şüpheyle izliyordu.

"Doğruca köy muhtarının evine gideceğiz. Sorun olur mu?"

"Önce benim için Lihaku'yu çağır," dedi Jinshi.

Dost canlısı bir köpek havasına sahip bir asker olan Lihaku, Jinshi'nin varlığında bile hiçbir zaman özellikle korkmuş görünmüyordu.

Daha da önemlisi, güçlü karakterli bir adamdı ve bu da onu çok değerli kılıyordu. Jinshi bir kez daha onun muhafızlar arasında yer almasını istemişti.

"Nasıl isterseniz efendim." Gaoshun pencereden Lihaku'ya seslendi. Jinshi'nin onu şahsen çağırması daha hızlı olabilirdi ama yüzünün çok sık görülmemesi en iyisiydi. Dışarıdayken maskesini takmayı planlıyordu. Bu onun daha az görünmesini sağlamayacaktı.

ama Gaoshun ona kefil olduğu için köy muhtarının bile bu konuda fazla baskı yapmayacağını düşünüyordu. Gaoshun'a güveniyordu.

Basen daha önce de benzer bir şey yapmıştı ama bu biraz sinir bozucu olmuştu.

"Evet? Neye ihtiyacınız var, Usta Jinshi?" Lihaku zıplayarak sordu hareket halindeki arabaya kolayca bindi. Jinshi'yi haremağası gibi davrandığı zamanlardan beri tanıyordu ve Jinshi'nin arka sarayda kullandığı "Ay Prensi" lakabını tercih etmekten kaçınmıştı.

"Siz taşradan , değil mi? Bu köy sizi nasıl etkiledi?"

"Taşradan mı? Evet efendim, buralardan olmasa da. Ama bu köy..." Lihaku ne söyleyeceğinden pek emin olmadan köye baktı. "Evler bir çiftçi köyü için son derece sağlam görünüyor. Sizin bakış açınızdan oldukça sade göründüklerini biliyorum, ama mükemmeller.

Burası saygın bir yer. Böceklerin harap ettiğini duydum,

Yine de."

Evlerin Jinshi'ye lüks görünmemesine neden olan şey, açıkta kalan ve yıpranmış direklerdi.

"Büyükbabam bana çekirgelerin sadece tahılları yemediğini söyledi. -Keresteler ve hatta tekstil ürünleri için gidiyorlar," dedi Lihaku. Onlar vardı Doymak bilmez bir iştahları vardı; insanları sadece yiyeceklerinden değil, giysilerinden ve barınaklarından da mahrum bırakmaya kararlı görünüyordı.

"Raporlara göre, hayatta kalan tek tahıl, tamamen hasat edilmiş ve depolara konulmuş olanlardı. Neredeyse Geri kalan her şey tüketildi," dedi Gaoshun bir kağıt parçasından okuyarak.

"İnsanın başını ağrıtmaya yetiyor, değil mi?" Lihaku söyledi, kaşlarını çatarak. "Gerçi bunun şimdi ve burada olmasıyla neredeyse şanslıydık diyebiliriz." Sürü buğday hasadının ortasında ya da daha güneyde, pirinç tarlasında olsaydı hasar çok daha kötü olabilirdi.

"Buradan görmek zor ama eminim her yerde ölü böcekler vardır. Çirkin görünebilir ama hasarı minimumda tutmayı başardılar çünkü böcekleri yok etmeye hazırlanmak için emirler çoktan çıkmıştı." Lihaku başını salladı ve iç çekti. İmparatorluk ailesinin bir üyesinin yanında böyle davranmak biraz tanıdık bir yoldu ama Jinshi, Lihaku'nun bu davranışının farkında olduğunu biliyordu.

ve düşüncesizliği görmezden gelmeyi seçti. Bu seçim Lihaku'nun olduğu kadar Jinshi'nin de yararınaydı; hayatını kolaylaştırıyordu. Gaoshun Jinshi'nin tepkisini okuyabildi ve Lihaku'ya hiçbir şey söylemedi. Basen burada olsaydı, diğer askerin tepesine binerdi ve açıkçası bu biraz can sıkıcı olurdu.

"Peki, ben geri döneyim," dedi Lihaku. "Aksi takdirde Basen Usta bana hayatımın bakışını ."

Ancak o ayrılamadan araba durdu. Muhtarın evine varmış olmalıydılar. Basen, Jinshi'nin Lihaku'nun hizmetine değer verdiği gerçeğinden hoşlanmamış gibi görünüyordu ve büyük it hiç vakit kaybetmeden kendini dışarı attı. Jinshi ise maskesini taktı ve bir süre sonra ortaya çıktı.

Ahşapları ve çatısı kemirilmiş izlerini taşısa da muhtarın evi oldukça etkileyiciydi. Jinshi

Lihaku'ses tonundaki alaycı dokunuştan anladım, "Sıradan bir evden çok bir malikane gibi, değil mi?"

Kanallar köşkün etrafından dolaşarak bahçenin ortasında oluşturulmuş bir gölete akıyordu. Süslü bir fikirdi, ancak göze çarpan yeşillik eksikliği onu kimsesiz gösteriyordu. Özellikle de, Bir pirinç çeltiğine gölet süsü çalışmak zekiceydi, hatta yarı yarıya zekiceydi. Ama Jinshi bunu kendine saklayacaktı.

Gaoshun'un arkasında durdu. Muhtar kapıda belirdi, ellerini sıktı ve Gaoshun'un önünde saygıyla eğilirken maskeli adama şüpheli bakışlar fırlattı. Onları içeri götürdü ve Jinshi, Lihaku'nun fısıltılarına dayanarak içeriinin de dışarısı kadar görkemli olduğunu tahmin etti. Lihaku basit görünebilirdi ama aslında oldukça zekiydi.

"Bu taraftan lütfen," dedi muhtar ve onları ziyafetin hazırlandığı bir odaya götürdü. Yemekler, başkentteki süslü yemeklerden payına düşeni almış olan Jinshi'ye oldukça fakir görünmüştü, ama tahmin edilenden daha abartılı olma ihtimali de vardı.

kırsal bir köy muhtarından beklenirdi.

Jinshi sessiz kaldı. Gaoshun ona göz ucuyla bile bakmamıştı ama efendisinin ne söylemek istediğini biliyordu. "Yemek yemeye gelmedik. Bize şu anda köyünüzün durumunu anlatın," dedi.

"Evet, efendim," dedi muhtar. Jinshi'ye göre Gaoshun'un sesi saygılıydı, emir veren tonu cesaret vericiydi. Maomao bile onunla her zaman kibarca konuşurdu. Bu sıkıcı olabilirdi.

Muhtar hemen bir hizmetkâra yemeği götürmesini emretti ve büyük masayı boş bıraktı. Oda iyice temizlenmişti.

temizlendi ve pencere bahçe manzarası sunuyordu. Jinshi Muhtarın gururu ve neşesi olduğundan şüpheleniliyordu ama şu anda böcek cesetleriyle doluydu.

Muhtar köyün bir haritasını çıkardı.

"Hoşbeşi geçebilirsiniz. Bize durumu anlatın. Olabildiğince çok ayrıntı verin ama kısa tutun," dedi Gaoshun.

"Evet, efendim. Yaklaşık iki hafta önce başladı..."

Yaklaşık iki hafta önce, gökyüzünde kara bir bulut belirmişti. kuzeybatı ufku, dedi muhtar. Garip bir şey olmuştu. yağmur mevsimi dışında bir fırtına bulutu. Çok geçmeden fark ettiler ki

buluta korkunç bir vızıltının eşlik ettiğini fark etti. Aslında bulut değil, büyük bir çekirge sürüsüydü.

Sürü köye ulaştı ve tüm köy halkını yemeye başladı. hasat edilmemiş pirinçler. Köylüler meşaleler ve ağlarla karşılık verdiler, ancak kaç tane öldürdükleri veya yakaladıkları önemli değil, sürünün sayısında bir azalma olmadı. Onlar sadece devam etti Sadece pirinç değil, köylülerin giysileri ve ayakkabıları, hatta saçları ve derileri bile böceklerin ısırıklarından nasibini aldı.

Erkekler çekirgeleri yakalayıp yakıyor ya da basitçe öldürüyorlardı. Kadınlar ve çocuklar kapalı yerlere sığınmaya çalışırdı. Kadınlar duvarlardaki çatlaklardan giren böcekleri öldürüyordu ama çocuklar sadece bir köşeye sinip titreyebiliyorlardı.

Çekirgelerin saldırısı üç gün üç gece sürdü. "Bunlar o gün giydiğim kıyafetler," dedi muhtar. dedi, sağlam kenevir lifinden bir kıyafeti tutarak. Üzerinde delikler açılmıştı ve kumaşın parlak renklerine bakılırsa bu işi yapan zaman değildi. "Böcek ilacı yaptık ama sürü çok büyüktü. Hiç şansımız yoktu."

Jinshi dudağını ısırdı: Demek ki kimyasallar yeterli olmamıştı. "Ve bir de bu var," dedi muhtar, dışarı çıkarak ve ağaçlardan birinin gövdesini fırçaladı. "Bu yeni yapraklarla kaplıydı. Ama böcekler her birini yedi." Derin bir iç çekti.

"Böcekler şimdi nerede?" Gaoshun sordu.

"Öldürebildiklerimizi öldürdük, yakabildiklerimizi yaktık ve geri kalan ölüleri köyün arka tarafında toplamaya çalıştık. Onları görmek ister misin?"

Çıktılar. Muhtar onları konağın arkasına götürdü. İlerledikçe yerde daha fazla ölü çekirge görmeye başladılar ve sonra yürüdükçe cesetler ayaklarının altında çıtırdamaya başladı.

Jinshi oraya yaklaştıklarında sessiz kaldı. Ayrıntılı bir açıklama yapmaktan kaçınacağız; büyük bir çukur kazıldığını ve kenarının üzerinde karanlık bir tümseğin görülebildiğini söylemek yeterli olacaktır. Muhafızlardan birkaçı ellerini ağızlarına götürerek kusma isteğiyle savaştı. Belli ki müfrezedeki bazı adamlar böceklerden hoşlanmıyordu.

"Hepsi bu mı?" Gaoshun sordu.

"Durdurabildiklerimizin hepsi," diye yanıtladı muhtar. "Peki kaç tanesi sizden kaçtı dersiniz?"

"Tahmin edemedim."

Gaoshun çenesini okşadı. "Basen."

Babası çağırdığında hemen geldi. "Evet, efendim?"

"Yakındaki diğer köylere gidin ve tam olarak ne kadar hasar verildiğini öğrenin. Eğer hızlı bir at alırsanız, makul bir sürede geri dönebilirsiniz."

"Evet, efendim."

Basen yerlilere yakınlardaki diğer yerleşim yerlerini sormaya gitti. Jinshi maskesinin ardında kaşlarını kaldırdı ve sonra tekrar indirdi.

"Bir sorun mu var efendim?" Gaoshun ona sessizce sordu.

"Tam olarak değil..."

Jinshi'nin olanlarla başa çıkması gerekiyordu ama dikkatini vermesi gereken daha da önemli bir şey vardı. O

Kendi kendine, deli eczacının burada olsaydı ne yapacağını sordu.

Aniden yere çömeldi. Çekirgeler ölü ve hareketsizdi ama karınlarının şişmiş olduğunu görebiliyordu. Daha önce çekirgelerin sürü halindeyken renkleri koyulaştı ve bacakları kısaldı. Bunlar gerçekten de toprak renginde ve sadeydi.

Jinshi küçük bir hançer çıkardı. Tek kelime etmeden hançeri böceklerden birinin vücuduna sapladı. Bu his hoşuna gitmemişti ama Maomao burada olsaydı onun da böyle yapacağından emindi. Bir çekirgeyi diğerinden sonra kesmeye başladı. Çekirge Köylüler maskeli adamı dehşet içinde izlediler ama Jinshi onun hakkında ne düşündüklerinden rahatsız olmayı göze aldı. Oyulmuş böcekleri bir sıraya dizdi.

"Bunlar..." Gaoshun başladı. Jinshi'nin neyi hedeflediğini anlamış gibiydi. Jinshi böcekbilimci değildi ama o bile midelerin şişmiş görünmesine neyin sebep olduğunu tahmin edebiliyordu. Uzun, sarı tübüllere benzeyen şeylerle doluydular.

Sonbahardı ve sonbahardan sonra kış gelirdi. Bu böcekler

soğuk aylarda hayatta kalamazlardı - geleceği bir sonraki nesle emanet ederlerdi.

"Yumurta mı?" Gaoshun fısıldadı ve Jinshi başını sallayarak cevap verdi.

Tahmin edebildiği bir başka şey de yumurta yüklü böceklerin bundan sonra ne yapacığıydı.

"Bu veba henüz bitmedi," dedi yumuşak bir sesle, maske sesini boğuyordu. "Bu toprakları yakacağız."

Hayatta kalan yumurtaların ateşle yok edilmesi gerekiyordu yoksa ilkbahar buğday hasadı bu çekirgelerin yumurtalarına yenik düşecekti.

Bölüm 8: Taciz

Serin bir sonbahar sabahıydı ve Maomao tam iş için sağlık ofisine gitmek üzereydi ki bir doktor tarafından durduruldu.

Teslimat. Bir hediyeyle de gayet mutlu olabilirdi ama bu öyle bir şey değildi. En azından onun istediği türden bir hediye değildi.

"Biri seni taciz mi ediyor? Bana söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi?" Yao ona nadir görülen bir acıma ifadesiyle baktı. Gerçi bu bakış güvenli bir mesafeden geliyordu, Yao kaşlarını çatarak geri çekilmişti.

"değil, hayır..." Maomao öyle dedi ama Yao'yu merak ettiği için suçlayamazdı, çünkü aldığı sepetin içinde bir şey vardı kahverengi-ölü böcek yığını. Özellikle çekirgeler.

Normalde bu kadar çoğunu toplamak zor olurdu ama işte buradaydılar - yani toplamının o kadar da zor olmadığı bir yerden gelmişlerdi.

Dr. Liu hiç etkilenmemiş bir ifadeyle, "Onu orada bıraktım çünkü üst düzeyden geldi, ama onu buradan götürürseniz çok mutlu olurum," dedi. Yaşça büyüktü, muayenehanedeki en yüksek rütbeli adamdı, bu da hürmet gösterme ihtiyacı hissettiği çok az insan olduğu anlamına geliyordu.

Nereye götüreyim? Maomao düşündü. Odasında ölü böceklerle dolu bir sepet istemiyordu. Kimin gönderdiğine dair iyi bir fikri vardı ama bu onu ne yapacağı konusunda daha da şaşkın bıraktı.

Dr. Liu onun bir kaya ile zor bir yer arasında olduğunu hissetmiş gibiydi. Onu yanına çağırdı. "Yandaki boş odayı kullan bina bitti," dedi. "Normalde bunu size vermek bana düşmezdi, ama... hrm... öldürmek için zamanı olan birkaç kişiyi topla ve yapman gerekeni yap. Çabuk olun." Bu meselenin tıbbi ofisteki işlerden daha öncelikli olduğunu düşünüyor gibiydi. Pekala o zaman...

"Söylesene, bütün bunlar da neydi?" Yao, Maomao'nun kolunu çekiştirerek sordu. Güzel yüz hatlarına bir bakış yerleşmişti.

Sıkıntı.

Maomao sırtıttı ve sinmiş Yao'dan böcekler konusunda yardım almaya karar verdi.

Yao tartıya bir böcek daha koydu, solgunluğu ölümcüldü. En'en yanakları kızarmış bir halde onu izledi. Maomao ise çekirgelerin bacaklarını ve kanatlarını ölçerken sessizdi.

"Daha kaç tane böceğe ihtiyacın var?" Yao sordu, bir çekirgeyi yemek çubuklarıyla ve azımsanmayacak derecede nefret ediyordu. Böcekleri sevmezdi. On tanesini teker teker tartıya koyarlardı; ağırlıklarının ortalamasını alırlardı.

Maomao, "Hepsini tartmamız gerektiğini sanmıyorum," dedi. "Ama kesinlikle ne kadar çok olursa o kadar iyi." Ölçümelerini yaparken, alışılmadık renklere sahip örnekleri ayrı bir yığına koydu.

En'en, "Eğer dayanamayacağınızı anlarsanız leydim, yerinize ben bakarım," diye teklif etti.

Yao ise, "Hayır, yapabilirim. Bu işin bir parçası..." Bu soru onu sadece daha kararlı hale getirebilirdi.

En'en'in de gayet iyi bildiği gibi, ikinci en iyi. Bu yüzden söylemişti.

"Genç hanım..." dedi En'en; Yao'nun böceklerle çalışmasını izlerken derinleşiyor, kalbi daha sert atıyor ve tüyleri diken diken oluyordu.

Çarpık, *çarpık*, *çarpık*, diye düşündü Maomao, ikisine de kaşlarını çatarak. Ama çalışmayı bırakmadı.

Bir ziyaretçi geldiğinde yığının yaklaşık üçte birini bitirmişlerdi. Yuvarlak gözlüklü, dağınık saçlı ve bugünlerde sırttan ufak tefek bir adam geldi. "Merhaba." Söylemeye gerek yok, Lahan'dı. Maomao çalışmayı bıraktı, ama şimdi kızgın görünüyordu. Lahan ortaya çıktı numaralarını tararken ilgisizdi. "Hmm. Maomao, buradaki rakamı büyüklerine açıklama nezaketini gösterebilir misin? Kardeşin mi?" Kadın onu görmezden geldi ve adam kulağına fısıldadı: "Geçen seferki ödülünü getirdim. Bahsettiğim ödülü mü? Belki de unutmuşsundur."

Maomao'nun gözleri Yao ve En'en'e kaydı. Yao fark etmemiş gibi görünüyordu; En'en fark etmişti ama fark etmemiş gibi davranıyordu. Lahan, Maomao'nun Shaohnese tapınağını araştırmasından bahsediyordu. diğer iki kadının bilgisi olmadan gerçekleştirmişti. Konunun tapınak bakiresini zehirleme girişimiyle ilgili karmaşada kaybolduğunu düşünmüştü ama görünüşe göre Lahan hatırlamıştı.

Maomao sonunda çalışmayı bıraktı. "Bunlardan yaklaşık üç yüz tane yaptık. Bacaklarının ve kanatlarının uzunluğunu ölçtüm, renklerini ve ağırlıklarını, ayrıca dişilerin kaç yumurta taşıdığını kaydettim. Sanırım bu çekirgeler çok uzaklardan uçup gelmişler."

Lahan onaylar gibi sesler çıkararak kâğıtları karıştırdı. Ne düşünüyordu? Bu ölçümler sıradan insanlara anlamsız gelebilirdi ama bu adam için, hiçbir şey sayılardan daha ilginç değildi.

Yao tüm bu olanlardan dolayı hala açıkça dehşete düşmüştü ama sonunda Lahan'ı fark etti ve ona rağmen merhaba demek için elinden geleni yaptı Yorgunluk. Maomao, bunun kısa bir mola için iyi bir zaman olabileceğini düşünerek çay yapmak üzereydi, ama sonra fark etti ki Belki de Yao'ya şu anda içecek bir şeyler ikram etmek zalimlik olurdu.

En'en Lahan'ın önüne bir fincan çay koydu ve Lahan yalnız kaldı. Çayını yudumladı, sayılara o kadar dalmıştı ki Ölü çekirge dağı onu rahatsız bile etmedi.

"Maomao, buradaki figürler nedir?" diye sordu, kendi başlarına giden bir grubu işaret ederek.

"Bunlar yerel çekirgelerimizin değerleri. Kahverengiden ziyade yeşildirler. Onları renklerine, biçimlerine ve ağırlıklarına göre başka yerlerden gelenlerden ayırdım."

Bir çekirge salgını sırasında, böceklerin kendileri de fizyolojik değişiklikler yaşayabilir. Gelişmiş olanlar Kısa kanatlı olanlar uzaktan uçanlardı.

"Yeterince adil. Sizce bunlar ne kadar uzağa uçabilir, eğer uçabilselerdi?"

Maomao cevap vermedi. O bir uzman değildi. Bu noktada Yao söze girdi, ancak o da Maomao gibi şaşkın görünüyordu. "Çok uzak olabileceğini sanmıyorum," dedi. "En fazla birkaç *li*. Yani, onlar sadece *böcek*."

Lahan başını salladı. "İlginç bir şekilde, sürünün ortaya çıktığı köyün çevresinde başka hiçbir böcek zararı yoktu. Ama bu kadar çok olduklarına göre bir yerde." Ama belli ki etrafındaki bölge değil. Cübbesinin kıvrımlarından tüm ülkeyi kapsayan bir harita çıkardı. "Sadece birkaç kilometre uçabileceklerini söylemiştiniz, değil mi?"

Yao, "Evet ve sanırım cömert davranıyordum," dedi.

"Ancak," dedi Lahan ve bir parça ip haritanın üzerine koydu. Doğrudan üzerine yazmak istememiş olmalı ki, bunun yerine ipi kullanıyordu. İpin yönünü kuzeybatıdan çapraz bir şekilde etkilenen köyün bulunduğu yere doğru çevirdi. "Bu mevsimsel rüzgârın yönü" dedi.

Maomao, "geldiklerini düşünüyorsunuz," dedi.

"Evet. Bu durumda, eğer isterlerse büyük olasılıkla onlarca *li* seyahat edebilirler." Ardından haritanın üzerine birkaç beyaz Go taşı yerleştirdi.

"Bu taşlar ne için?" Maomao eliyle işaret ederek sordu.

"Bunlar böceklerin zarar verdiği alanları temsil ediyor. Bence bu bölgenin, kuzeybatıdan gelen sürünün sadece son kurbanı olduğunu varsaymak mantıklı."

Yao, "Hokuaren'in yönü bu," dedi.

Maomao hiçbir şey söylemedi; hoş olmayan bir boncuklanma hissetti boynundan aşağı ter aktı. Yao sadece gerçeği dile getirmişti; sonuçlarını görmemişti. Lahan başka bir şeyden bahsediyordu.

En'en bunu görüyor gibiydi ama bir şey söylememeyi tercih etti; sadece hanımını sevgiyle izledi.

Lahan, Maomao'nun numaralarının yazılı olduğu kâğıtları topladı. "Sanırım burada yeterince var. Bundan sonra işi başka biri , değil mi?"

Maomao, "Keşke işi *daha önce* başkasına bıraksaydınız," diye homurdandı.

Lahan onu azarlayan bir parmak salladı. "Bu çekirge soruşturmasının emrini veren ben değilim. Benden sadece rakamların iyi olup olmadığını görmem istendi. Öyle görünmüyor olabilirim ama ben meşgul bir adamım." Öfkeli görünmeye çalışıyordu ama konuşurken Go taşlarıyla oynadığı için onu ciddiye almak zordu. bu kadar meşgul olduğuna gelince, elindeki taşlar hikâyeyi anlatıyordu: O ek bir işle meşgul. "Rakamlar doğru değilse, normalde görülebilecek şeyler gizlenmiş olur. Rakamların doğru olduğundan emin olmak zorundaydık. iyi ölçümlerle başladı."

Maomao onun ne söylemeye çalıştığını anladı. Muhtemelen zaten gayet iyi numaraları vardı. Ancak adam ayrılmak üzereyken, kadın onun kolunu tuttu. "Bir şey unutmuyor musun?"

"Oh! Evet, elbette." Lahan teatral bir şekilde bir paket çıkardı, içinde bir kök sebze vardı. Maomao kendini tutamadı; nefesinin burun deliklerine sıcak gelmeye başladığını hissetti. Lahan, "O zaman kendim çıkarım," dedi. Maomao istediğini elde etmişti; artık onunla işi kalmamıştı.

"Nedir o? Ginseng mi?" Yao ona bakarak sordu.

En'en sebzenin sırrını biliyor gibiydi. "Evet, öyle ama..." Maomao'nun ise tek yapabildiği ödülüne dikkatle bakmaktı. İstese de gözlerini ondan alamazdı. Onun için karşı konulmazdı, güzeldi. Gülmeye başladı: "Hee hee hee hee hee!"

"Uh... İyi misin?" Yao sordu.

"Haaah hee hee hee hee hee hee!" onun tek cevabı oldu. "En'en, sanırım Maomao'da bir sorun var..."

"Şimdi mi fark ettiniz leydim?"

Maomao'ya göre, hiç konuşmasalar da . O anda diğer her şey önemsiz görünüyordu.

Onun ginsengine kıyasla.

"Hee hee hee hee hee hee hee hee hee !"

"Burada bir şeyler dönüyor, biliyorum! Ona verdiği şey bir tür korkunç uyuşturucu, değil mi?"

"Sorun yok, genç hanım. Evet, bu bir uyuşturucu ama kötü bir yanı yok."

Maomao ginsengi muzaffer bir edayla havaya kaldırdı ve etrafında döndü. "Ginseng!"

Ginseng. Gerçekten de öyle. Ama bu sadece ginseng değildi. Bu *şifalı* ginseng. İnsanlar onu evcilleştirmeyi asla başaramamıştı. Yapılabilecek tek şey onu doğada aramaktı. Bazen *bangchui* adıyla anılırdı: soyulmadan kaynatıldığında "kırmızı ginseng" haline gelirdi. Böylesine büyük bir tanesi oldukça zengin bir hediye idi.

Yao (giderek daha endişeli) ve En'en (endişesiz) bakarken, Maomao uzun zamandır ilk kez ölü böceklerle dolu bir odada mutluluk dansı yaptı.

Bölüm 9: Jinshi'nin Fikri

Soru: Çok fazla işiniz olduğunda ve bu bir sorun haline geldiğinde ne yaparsınız?

Cevap ver: Bunu başkalarına yaptırırsınız.

Çok açık. Basit. Ama uygulaması zor. Yine de Maamei, Jinshi'nin adına çok çalışkan davranmıştı ve seyahatinden döndüğünde korktuğundan çok daha az iş biriktiğini gördü.

Maamei'nin çözümü oldukça zarifti: Jinshi'nin unvanının her zaman esasen onursal olması gerektiğinden, tüm çeşitli işleri, angaryaları ve muhtelif görevleri, en başta bunları ona yükleyen geri gönderdi.

Böcek sorunu da dahil.

"Bırakın Sular Müdürü ya da Tarım Müdürü ilgilensin" diye değerlendirdi. İlki sel kontrolünden sorumluyken, ikincisi hem para hem de tahılları denetliyordu. Jinshi daha önce de konuyu onlara aktarmayı denemişti ama her ikisi de "Bu bizim işimiz değil. Biz meşgul insanlarız, kusura bakmayın."

Maamei'ye de aynı şeyi açıklamaya çalıştı ama Maamei'nin buna hiç niyeti yoktu. "Ne dediler? Hemen geri itin! Onlardan üstünsünüz Üstat Jinshi, sadece onursal olsa bile. Ne yani, gençsin, *ne düşündüklerini* falan mı merak ediyorsun? *Duygularını incitmekten* mi korkuyorsun? Bırakın o eski iyi çocuklardan birini kullansınlar, hani şu öğlen vakti gelip çayını yudumlayan ve tekrar evine gidenlerden. Eğer meşgul olduklarını, ellerinin boş olmadığını söylüyorlarsa? Eminim ki bunun tek nedeni ellerinin çok dolu olmasıdır.

bütün gece boyunca zevk bölgesinde kadınlar. Gidin onları genelevlerinde bulun ve işi onlara orada verin. Departmanların bu insanlarla dolu olduğunu garanti ederim."

Sözlü bir alışverişte Maamei'yi alt etmek mümkün değildi. Basen ve Baryou araya girmek ister gibi göründüler ama kız kardeşlerine karşı çıkmaya cesaret edemediler.

Maamei son derece yetenekli bir kadındı ama o sadece bir kadındı. Cinsiyeti yüzünden kimse ona bir şey vermek istemiyordu. resmi işler. Ancak Basen iş yapma ölçeğinde bir ve Baryou beş ise, Maamei sağlam bir üç sıralamasında yer alıyordu. İnsanlar ne kaçırdıklarını bilmiyorlardı. Maamei, Basen kadar çok iş yapmıyordu. Baryou'nun asistanı olarak hazır bulunduğunda ise bir güç çarpanı görevi görerek onu iki ya da üç kat daha etkili hale getiriyordu. Eğer bir erkek olsaydı, neredeyse kesinlikle Jinshi'nin yardımcısı olurdu. Ama ne kadar iyi bir konuşmacı olduğu göz önüne alındığında, kadın olması belki de en iyisiydi.

"Tünel görüşüne sahip olduğunuzu göz önünde bulundurarak size de bir uyarım var, Üstat Jinshi," diye ekledi.

"Evet? O da ne?" Kendine rağmen biraz titredi.

"*Sıradan* insanlar bir yığın ölü böceğin teslim edilmesini tacizden başka bir şey olarak görmez. Özellikle de bu teslimat genç bir kadına gidiyor."

Bu Jinshi'nin nutkunu tuttu. Sadece omuzlarını çökertip alnına bir tokat atabildi.

"İşi parselleyin," dedi Maamei. "Herkesten yararlanın yapabilirsiniz. Bunu yapamadığınız kişilere de, ayak altından çekilmeleri için yapacakları önemsiz bir şey verin." Bununla birlikte, Jinshi'yi ofisinden kovdu ve nüfuzunu -ya da *cazibesini*- kullanması için emir verdi. masasından kağıtları almak için.

Kendisi gelirse insanların farklı bir şarkı söyleyeceği konusunda ısrar etti, ancak bu fikir onu heyecanlandırmadı. İnsanlar kapılarında belirmesine büyük bir anlam yükledi. Arka sarayda bir "hadım" olduğu zamanlarda, Maamei'nin stratejisinden yararlanmaktan çok mutlu olurdu, ancak İmparatorluk küçük kardeşi, tereddüt etti. Yine de hiçbir yere ulaşamamaktan daha iyiydi, o da gitti.

"Benim *cazibem*, gerçekten," diye homurdandı.

"Kız kardeşim adına özür dilemeliyim," dedi Basen. ona muhafız olarak eşlik ediyordu. (Maamei'nin gözlerinin içine zorlukla bakabildiğini fark eden tek kişi Jinshi değildi). Sonra, bakarak "Yine de söylemeliyim ki, söylediklerinde doğruluk payı var.

diyor. İşlerini yapma zahmetine bile katlanmayan şu insanlara bir bakın."

Jinshi yaklaşırken birçoğu bir şeyler saklamak için acele etti.

İnsanlar parmaklıklara yaslanmış Go kitabını okuyorlardı. Molalarında Go oynadılar, etrafları diğer bürokratlarla çevriliydi onları izliyordu. Bazıları Jinshi'yi gördüklerinde en azından oynamıyormuş gibi yapmak için koşuşturdu, diğerleri gözlerini kaçırdı ama bazıları oyunlarına o kadar dalmıştı ki onu fark etmediler bile. Kendini Maamei ile aynı fikirde buldu: lanet olası işlerini yapmaları gerekiyordu. Kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı.

Bunca zaman uykusuz çalışmış. "Popüler olduğunu biliyordum ama sanırım bu iş çığırından çıkmaya başladı," dedi.

Basen, "Jinshi Usta, burada bu tür şeylere izin verme konusunda pek emin değilim," dedi. Bir duyuru panosuna bakıyordu. normalde imparatorluk fermanları için ayrılmıştır.

"Şey, yeri değiştirdik," dedi Jinshi. Basen Go turnuvasıyla ilgili yeni basılmış broşüre bakıyordu. Jinshi'nin kişisel katılımı, yarışmanın reklamını yapmak için mükemmel bir fırsat olarak değerlendirildi. "Turnuva olsun ya da olmasın, bu insanların hepsi bu oyun konusunda biraz *fazla* hevesli görünüyor, öyle değil mi? düşündün mü?" Jinshi söyledi.

Sorusunun cevabını broşürün üzerinde bulabilirdi. "Görünüşe göre Grand'a meydan okumanın bedeli on gümüş parça.

Komutan Kan," dedi Basen şaşkınlıkla. Parmaklarının kelimeleri taramasına izin verdi.

Jinshi giriş ücreti olan on bakır parçasının makul ve iyi bir şey olduğunu düşünmüştü; ancak burada girişimcilik dürtüsü ortaya çıktı. Jinshi perde arkasında yerlerde eksantrik stratejistin yeğeninin varlığını hissettiğinden emindi. Lakan böyle bir olayı asla tek başına düzenleyemezdi; bu büyük ölçüde Lahan'ın işi olmalıydı.

Basen, "Başka bir kitabı da çıkacak," diye gözlemledi. "A Go problemleri koleksiyonu, beş yüz kopya ile sınırlı. Sence satar mı?"

"Açıkça bunun olacağına inanıyorlar."

Bunu ne kadar ileri götürmeyi planlıyorlardı? Sonra Jinshi tekrar düşündü,

Lahan bunu, tüm projeyi uygulanabilir kılmak için gereken asgari miktar olarak değerlendirmiş olabilir. Bir yıl önce, "tilki stratejist" bir fahişenin kontratını iyi bir iş kurmaya yetecek kadar yüksek bir fiyata satın almıştı. Villa ve hasar verdiği arka sarayın duvarının parasını da hâlâ ödememişti.

"Yine de tek bir Go oyunu için on gümüş parça. Bu biraz pahalı değil mi?" Basen sordu. Halktan biri yaşayabilir bu miktarla bir ay boyunca rahatça yaşayabilirdi. Maomao ve Gaoshun'un ısrarlarıyla para duygusunu keskinleştirmeyi öğrenen Jinshi, bunun az bir miktar olmadığını anladı.

Yine de, "Bunun bir pazarlık olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi. "Pazarlık mı efendim? Bunu hayal bile edemiyorum."

Basen haklıydı -eğer oyun sadece Kumandan'ın ellerinde öğrenmekle ilgiliyse. "Ya Büyük Kumandan Kan'ı yenersen? Neredeyse para *kazanıyor* olacaksın," dedi Jinshi. Basen onu yakaladı Nefes al. Şöhretinizi yaldızlamak için ne güzel bir yol! "Bu, meydan okuyanın siyah taşları alacağını ve oyunun *komi* olmadan oynanacağını söylüyor."

Go'da siyah taşlara sahip olan oyuncu ilk hamleyi yapar ve bu da ona avantaj sağlardı. İşleri daha adil hale getirmek için, beyaz oyuncuya genellikle telafi etmek için komi olarak bilinen bir dizi puan verilirdi.

Basen, "Biliyor musunuz, Büyük Kumandanın Go'da iyi olan insanlara karşı nispeten daha saygılı olduğunu hissediyorum," dedi.

"Sanırım onları çok fazla küçümserse, kısa süre içinde birlikte oynayacağı insan kalmayacak." Her halükarda, önemli olan *göreceli* bir terimdi.

"Onu yenerseniz, Jinshi Usta, belki de sırf olay çıkarmak için ofisinize gelmeyi bırakır. Turnuva bittiğinde her zamanki 'iş yüküne' geri döneceğinden endişelenmiyor musunuz?"

Jinshi, Lakan'ın asıl işinin bir kısmını

Basen, her şey bittiğinde Lakan'ın misilleme yapmak için bir şeyler yapabileceğinden korkuyordu. Yine de stratejist karşısında Jinshi, siyah taşların bile ona pek yardımcı olmayacağından şüpheleniyordu. O tilki çok daha iyi bir oyuncuydu ortalama bir profesyonelden bile daha fazla.

Yine de. Denemeye değer olabilir.

"On gümüş parça," diye Jinshi. Bu o kadar da pahalı değildi.

Jinshi hâlâ gün batımından önce eve gidebilmenin verdiği basit duygunun tadını çıkarıyordu. Maamei'ye teşekkür ettiğinden emin olmalıydı.

"İzninizle efendim," dedi Basen. Kendi evine geri . Gece nöbetini başka biri tutacaktı. Basen

Jinshi'nin evinde kalmasına ve nöbetçi olmasına izin verilmesi için baskı yapmıştı ama açıkçası Jinshi, Jinshi'nin evinde kalmanın yorucu olacağını düşünüyordu.

Basen'in bütün gün, her gün yanında olduğunu ve kibarca reddettiğini söyledi.

Köşküne ulaştığında Suiren onu karşıladı. "Yemek isteyeceksiniz," dedi gülümseyerek.

"Hayır, önce yıkanmayı tercih ederim," dedi Jinshi ama sonra durdu. Havadaki bir şey farklı görünüyordu. En sevdiği tütsü yanıyordu ama normalden daha tatlı kokuyordu. Ve içerideki muhafızlar tanıdığı muhafızlar değildi. "Bir ziyaretçi mi?" diye sordu.

"Evet, efendim."

Jinshi'nin evine uğrayabilecek çok fazla insan vardı. Jinshi yaşam alanına gitti, koridordaki muhafızlar o geçerken selam verdiler. Orada, tam olarak beklediği kişiyi uzanmış ve onu beklerken buldu.

"Bu gece arka sarayda size ihtiyaç yok mu efendim?" Jinshi İmparatoru selamlarken sordu.

Majesteleri, "Bugünlerde gözetmen sürekli olarak bana yeni eşler bulmaya çalışıyor," diye yanıtladı. Bir elinde (yudumladığı) içkisi, diğer elinde (okuduğu) bir kitap vardı, ve olağanüstü vardı. Önünde bir Go tahtası duruyordu. Çeteye bir kişi daha katılmış. "Her şey hangi kızların benim zevklerime uyacağını düşündüğüyle ilgili."

Şüphesiz, iyi donanımlı olanları kastediyorum. Ancak tüm ülkenin lideri yatak arkadaşlarını sadece göğüs ölçülerine göre seçmiyordu. Belirli bir eş onun tercihlerine uyabilir, ancak yine de siyasi açıdan felakete dönüşebilir - Majestelerinin şikayetinin özü bu gibi görünüyordu. Ama aklındaki tek şey bu değildi. Yeni seçilen İmparatoriçe Gyokuyou da vardı. Babası Gyokuen şu anda başkentteydi. İmparatoriçe'nin Geldiği batıya geri mi dönecekti yoksa bu şehrin önde gelen bir vatandaşı olarak mı kalacaktı?

daha olası görünüyordu.

"Kayınpederin etrafındayken huzursuz musun?" Jinshi sordu. Burası onun malikanesiydi; biraz küstahça davranabilirdi.

"Tarih boyunca, tacı giyen kişi zaman etrafındakilerin duygularına karşı uyanık olmak zorunda kalmıştır." İmparator tahtaya bir taş yerleştirdikten sonra karşısındaki boş sandalyeyi işaret ederek Jinshi'yi oturmaya çağırdı.

Jinshi, Majestelerine gülümseyerek oturdu. Go kâsesi beyaz taşlarla doluydu.

"Yine de Gyokuyou'nun işi benden kolay değil. Ben kayınpederimi kollamak zorundaysam, o da her gün kayınvalidesini düşünmek zorunda." Gyokuyou arka saraydan ayrılmıştı ve şimdi İmparatoriçe Dowager'ın konutunun yakınında bulunuyordu. Yeni İmparatoriçe için İmparatoriçe, muhtemelen arka saraydaki yaşamdan bile daha sıkıcı bir varoluştı. "Lafı açılmışken. Geçen gün onu ziyarete gittiğimde benden bir iyilik istedi."

"O da ne?"

"Yeni pozisyonunun... hassasiyetini göz önünde bulundurarak, bir yemek tadımcısı istiyor. Eğer böyle bir şey olursa ne kadar memnun olacağından bahsetti. zaten tanıdığı biri."

Jinshi kaşlarını çatma dürtüsüne direndi. "Peki kız hakkında ne yapacaksınız?"

"Tanrım. Hangi kız?"

Jinshi yemi yutmadı. İmparator kitabını salladı Jinshiaçıkça eğleniyordu. Jinshi, Majestelerinin onunla alay ettiğinden emindi. Gyokuyou gibi onun da şakacı bir yanı vardı.

İmparator, "Daha az seçkin bir soydan gelseydi onu düşünürdüm," dedi. Elindeki kitabı yere bıraktı; söylemeye bile gerek yok, bu kitap ucube stratejistin kitabıydı.

Lakan saray içinde hiçbir hizip ile aynı safta yer almadı, ancak kendi grubunu da oluşturmadı. Bu yaygın olarak kabul edilirdi sarayda onu yalnız bırakmanın bir anlamı yoktu. gerekli. Her zaman bekârdı ve evlatlık bir oğul bile almıştı, bu yüzden kimse kendi çocuğu olduğunu düşünmemişti. Lakan ise onu saklamaya çalışmadığını söyledi; insanlar basitçe ve tamamen kendi başlarına, onun davranışını yanlış anladılar.

Maomao daha arka saraya girmeden önce, Jinshi genelevin hanımının Lakan'la buluşacağını anlamıştı.

"Babam geldi!" diye bağıarak koştuğunda bir kova soğuk suyla karşılaştı. Çoğu insan onun oraya sevdiği birini görmeye gittiğini düşündü.

fahişe ve artık içeri girmesine izin verilmeyen huysuz bir moruktu.

Bir bakıma inanılmazdı. Sadece arka sarayın duvarlarını yıktığında ve daha sonra bir gün tıbbi ofise uğramaya (ve oradaki işleri aksatmaya) başladığında

düzenli olarak, insanlar düşünmeye başladı mı? *Oh, bir kızı mı var?*

Maomao bunu kabul etmeyi kararlılıkla reddetse de

sarayda yapmayı seçtiği şey, sarayın güç yapılarını etkileyebilirdi.

Gyokuen durumu çoktan kendi haline bırakmıştı. Lakan'ın kızı

İmparatoriçe'nin cariyesi olursa

işleri daha iyi hale getirmeyecektir.

"Gyokuen'e bir klan ismi vereceğim. Onun konumu yükselecek.

Yangına *daha fazla* körükle gitmek istemem." Kayınpederi tarafından

korkutulduğunu iddia ederken bile İmparator ileriye dönük planlar

yapıyordu. Bunlar söyleyeceği düşünceler değildi; neredeyse kendi

kendine konuşuyor olabilirdi.

Suiren, Jinshi'ye şeffaf camdan bir kap içinde bir içki getirdi. Kan kırmızısı sıvı, yarı saydam içki kabında çok güzel görünüyordu.

Yanında bir kadeh bulunan İmparator, "Bu şarap oldukça asitli," dedi.

"Ben şarabımı böyle tercih ederim," diye Jinshi.

"Sevmediğimi söylemiyorum. Ama son zamanlarda daha tatlı şarapların moda olduğunu duydum."

"Daha tatlı şaraplar" dendiğinde, Maomao'nun kaşlarını çattığı bir görüntü Jinshi'nin zihninden geçti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu İmparator.

"Hayır, hiçbir şey." Jinshi ciddi bir gülümseme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark etti ve yüzündeki ifadeyi çabucak bastırdı.

İmparator ona meraklı bir bakış attı, ama sadece elindeki

bardak. "Go'ya olan ani tutku bize bir şekilde unutturuyor ama piyasalarda epeyce yabancı mal dolaşıyor."

"Evet, efendim." Jinshi bunun farkındaydı. Tapınak bakiresi ile birlikte batıdan çok çeşitli ithal ürünler gelmişti. Muhtemelen vergileri geçici olarak tekrar gevşetmiş olmaları da buna yardımcı olmuştu.

"En popüler olanının ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Korkarım bilmiyorum, efendim."

İmparator sıırıttı. Resmi görevlerini yerine getirirken asla bu kadar rahat davranamazdı ve Jinshi ile yalnız kaldığında bunu telafi ediyor gibiydi.

"Üzüm şarabı."

"Üzüm şarabı mı?" Jinshi başını eğdi. "Batı başkentinden gelenleri kastetmiyorsun değil mi?" Gyokuyou'nun memleketinin etrafındaki bölge üzüm açısından zengin bir yerdi, hatta şu anda içtikleri şarap da bu bölgeden geliyordu.

"Batı başkentinin şarabında o eşsiz burukluk var.

Ama bu yeni mal daha tatlı. Duyduğuma göre oldukça iyiymiş."

"Gerçekten bu kadar kaliteli mi?" Jinshi içkisinden bir yudum aldı.

Batı başkentinden gelen şarap acıydı, evet, ama bu düşük kalitenin bir işareti değildi. Ayrıca daha tatlı olması *gerektiğini* de biliyordu: Batı başkentinde içtiği şarabın tadı neredeyse bal gibiydi.

Şarap konusu ona bir şeyi hatırlattı.

Hafıza. Ne zaman olmuştu? Maomao'nun arka saraydan ayrıldıktan sonra kişisel hizmetine girdiği sıralarda. Elindeki

içki. "Bunun gerçekten yabancı yapımı olduğuna inanıyor musunuz?" diye sordu.

"Henüz de içmedim ama danışmanlarım ilahi olduğunu söylüyorlar." "Denemeseniz daha iyi olur." Jinshi Sui'en'e baktı ve Kadın yanına geldiğinde, adam ona bir şeyler fısıldadı. Kadın çok yetenekli bir hizmetçiydi ve adamın ne istediğini hemen anladı. Odadan çıktı ve elinde bir paketle geri geldi.

İmparator sakalını sıvazlayarak, "Bu nedir?" diye sordu.

Jinshi ona içinde ne olduğunu gösterdi: metal bir fincan. "Bunu bir hediye olarak aldım. Geçen yıl bir ara." Düşünceleri onu bir önceki bahara götürdü.

"Sanırım şarabı içmeseniz daha iyi olur, efendim," dedi suskun adam.

Genç eczacı servis takımlarını temizlerken şöyle dedi. Jinshi az önce kendine yemek sonrası bir içki doldurmuştu.

"Nedenmiş o? Zehir olup olmadığını kontrol ettiğini gördüm."
Fincandaki sıvıyı döndürdü.

Eczacı kısa süre önce zevk bölgesine dönmek üzere arka saraydan ayrılmıştı; ancak Jinshi daha sonra hizmetçisi ve yemek testçisi olarak işe almış ve mükemmel bir maaş teklifiyle anlaşmayı tamamlamıştı.

"Evet, efendim. Söyleyebildiğim kadarıyla içinde zehir yoktu.
Ama benim fikrimi olursanız, bence oldukça asidik."

"Mükemmel o zaman." Jinshi, aslında, şarapları severdi.
biraz ekşi ya da asidik olanları sadece tatlı olanlara tercih ediyordu.
Sui ren onun tercihlerine uygun bir içki hazırlamış olmalıydı ve bu şarap ta batı başkentinden gelmişti.

"Sorun fincanınızda efendim."

"Fincanım mı?" Elindeki metal kaba baktı. "Sence zehirli olabilir mi?"

"Hayır."

"Sonra ne olacak?"

Eczacı içkiyi onun elinden aldı. "İzninizle." Bir çubuğu şaraba batırdı ve sadece bir damla ağzına attı. Uzun bir süre tadına baktıktan sonra odadan çıktı. Şarabı tükürmek ve ağzını yıkamak için Jinshi varsayıldı.

Kısa bir süre sonra elinde şarap şişesiyle döndü. "Şimdi zehirli oldu," dedi.

"Ne demek *şimdi* öyle?"

"Örneklediğim zamankinden daha tatlı olduğu fark ediliyor," diyor.
cevap verdi. "Biraz daha bekletirseniz muhtemelen daha da tatlanacaktır."

"Bununla ne demek istediğinizi bilmiyorum ama neler olduğuna dair bir tahminde bulunabilir miyim?"

Eczacı başını sallayarak, "Lütfen öyle yapın," dedi. Yüz ifadesi değişmeden kaldı.

"Şarabın tek başına zehirli olmadığını varsayıyorum; ancak başka bir şeyle birleştiğinde zehirli hale geliyor."

Eczacının yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Bu haklı görünüyordu. "Metal, havaya maruz kaldığında çözünme eğilimindedir.

yüksek asitli şeyler. Bu fincanın kurşundan yapıldığından şüpheleniyorum ve ekşi şaraba kurşun karıştırdığınızda onu daha tatlı yapar, ya da ben öyle duydum.

Hatta batıda kurşunun bazen kasıtlı olarak tatlandırıcı olarak şaraba karıştırıldığını söylüyorlar." Ve bunu içen insanlar sık sık hastalanıyordu. "Sonuç olarak, size sadece babamın fikrini sunabilirim, ama zehirlenme vakalarının arkasında kurşunun olabileceğini kuvvetle hissetti." Babası eski bir sağlık subayıydı.

saray ve yetenekli bir doktor. Bir ara batıda bile eğitim görmüştü.

Jinshi tek kelime etmeden kurşun bardağı yere bıraktı.

"O fincandan bir ya da iki kez içtiğinizde akut zehirlenme belirtileri göstereceğinizden emin değilim ama sürekli kullanırsanız tehlikeli olabilir." Eczacı riskten kaçınıyordu; spekülasyona dayalı konuşmayı sevmezdi.

"Zehir etkisini gösterseydi, ne tür belirtiler görürdüm?" Jinshi sordu.

Eczacı bir an için düşündü. "Arka saraydaki zehirli beyazlatıcı tozu hatırlıyor musunuz?"

"Tabii ki. Nasıl unutabilirim ki?"

"İçinde kurşun ve sirke karışımı olduğunu duymuştum."

Başka bir deyişle, Jinshi zehirli tozdan zehirlenenlere benzer belirtiler gösterecekti. Başını salladı

Anlayış.

"Size şarap içmeyi öğreten kişinin içme alışkanlıklarını araştırmak isteyebilirsiniz," dedi. Eğer kurşun bardak kullanmışlarsa O zaman büyük ihtimalle aynı şeyi Jinshi'ye de iyi niyetle vermişlerdir. Ancak aksi takdirde, bir suiistimal olasılığı vardı.

Birisi Jinshi'nin hayatına ilk kez kastetmiyordu. Bu kupanın arkasındaki kişiyi ve kupayı ona verirken ne düşündüklerini araştırması gerekecekti.

"Başka bir şey ekleyebilir miyim, efendim?" "Evet?"

Eczacı hâlâ şişenin içinde duran şaraba baktı. "Görünüşe göre

Bu şarabın bilerek acı olduğunu düşünüyorum, çünkü toprak onu öyle yaptı."

Şişeyi hafifçe çalkaladı. "Ama sanırım buraya gelmek için uzun bir yolculuk yaptığım için sirkeye dönüşmeye başladı."

Sessizdi. O kadar severek içtiği şarabın aslında bozulmuş bir şey olduğunu söylüyordu.

"Bence taşıma yöntemleri daha dikkatli bir şekilde değerlendirilirse, şarabın karakteri bu kadar değişmeden buraya ulaşması mümkün olabilir." Ne de olsa batı başkenti çok uzaktaydı ve Yolculuk uzun ve sıcaktı.

Jinshi şaşkınlıkla, "O halde tadının bana güzel gelmesi garip," dedi.

Maomao'nun ifadesi sertleşti. "Yorgunluk tat alma duyusunu köreltir, sizi acıya karşı daha az duyarlı hale getiriyor..."

Jinshi hiçbir şey söylemedi.

"Ayrıca, daha kuru alkollerini tercih ederim."

Yemek tadımcınızın üstü kapalı taleplerde bulunması gibisi yoktur. Ne yazık ki Jinshi *her zaman* ekşi tatları tercih etmişti. Ya da en azından kendine öyle söylemişti.

"Sanırım bir süre üzüm şarabına bağlı kalacağım," dedi.

"Çok iyi, genç efendi," dedi Suiren, eczacının kaşlarını çatarak.

"Vay be! Bu hikâyeyi daha önce duymamıştım," dedi İmparator, fincanını boşaltıyordu. Suiren'in hazırladığı bazı pişmiş ikramlar da yanında duruyordu. "Yani diyorsunuz son zamanlarda çok popüler olan şarap..."

"Teknik olarak mahvolmuş ya da belki de sahte."

Bu alkol yabancı bir ülkeden geliyordu - yolculuk kesinlikle batı başkentinden gelenden daha uzun olacaktır. Şarabı tamamen değiştirmeden muhafaza etmek zor olacaktı ve şehir pazarlarını dolduracak kadar ithal edildiği göz önüne alındığında, bazı şişeler neredeyse kesinlikle kötüydü. Satılabilmesi için tatlı hale getirilmesi gerekiyordu ki bu da şehirde dolaşan şarabın zehirli olduğu anlamına geliyordu.

Alternatif olarak, birileri yerel olarak şarap üretiyor ve bunu ithal mal olarak gösteriyor olabilir, bu durumda da suç işlemiş olurlar.

dolandırıcılık. İthalat önemli vergiler içeriyordu ve gümrük yükü hafif olsa bile, dikkate alınması gereken nakliye maliyetleri vardı ve kıtlık değeri. İthal şarap, batı başkentinde üretilenlerden çok daha yüksek fiyatlara satılıyordu.

Birkaç düzgün, bozulmamış şişenin buraya kadar gelmiş olma ihtimali her zaman vardı, ama bu en olası senaryo değildi.

"Yüz pudrasıyla aynı zehir," dedi Majesteleri düşünceli bir şekilde içkisini yudumladı ve sakalını sıvazladı. "Bu arada, anladığım kadarıyla arka sarayda yasakladıktan sonra, pazar yerlerinde satışını da yasaklamışsınız, değil mi?"

"Evet, efendim. En uygun hareket tarzı bu gibi görünüyordu."

"O tozun eski bileşenlerinin bu şarap için tatlandırıcı olduğunu varsayalım mı?"

Jinshi nefesini tuttu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Nasıl fark etmemiş olabilirdi? Çok mantıklı geldi. "Kapsamlı bir araştırma başlatacağım. soruşturma," dedi. Fincanını yere bıraktı ve kendini sakinleştirmek için pişmiş ikramlardan bir ısırık aldı. Bu ikramlar yumuşak hamurlarıyla ayırt ediliyordu; içlerinde kurutulmuş meyve vardı. Hafiften alkol kokuyorlardı. Her ısırık rahatlatıcı derecede sıcak ve tatlıydı.

Suiren, İmparator'un geleceğini biliyor olmalıydı. O onun Jinshi'nin olduğu kadar onun da bakıcısıydı ve ona eğlenmesi için bazı özel ikramlar vermek istemiş olmalıydı.

"Ne kadar sık yersem yiyeyim, Suiren'in hamur işleri her zaman harikadır," dedi İmparator, memnun olduğu belliydi. İkramlardan birini suratına tikiştiriyordu; daha ağzına atar atmaz (yeni doldurduğu) şarap kadehiyle yıkadı. Kırıntıları temizlemek için bir elini sakalında gezdirdi, ardından bir boştaki eliyle siyah Go taşı. "Go oynadığımızı sanmıyorum Sen arka saraya girdiğinden beri," dedi ve taşı sevgiyle kâsesine geri koydu.

Eski imparator Jinshi on üç yaşındayken vefat etmiş ve Jinshi veliaht prens olmuştu. Aynı yıl İmparator'a Go oyununda meydan okudu ve kazanınca

"hadım" Jinshi olarak arka saraya girme hakkı. Tüm bunlar veliaht prenslik pozisyonunu terk edebilmek içindi.

"O zamandan beri, bir erkeğin bir oyun üzerine bahis oynamaması gerektiğini savunuyorum.

Git," dedi İmparator.

"Korkarım artık geri alamazsınız."

"Sana söyledim, eğer İmparator olmak istiyorsan, zamanı geldiğinde sana bu unvanı seve seve veririm." Jinshi ile yaptığı pazarlığın gereğini hâlâ yerine getirmemişti.

"İstemiyorum." Veliaht prens olmayı bile istememişti. Ancak o zamanlar Majestelerinin çocuğu yoktu ve eski imparatorun diğer çocukları da uzun zaman önce ölmüştü. O da kendi yerine yenisini yapmak zorunda kaldı.

İmparator, "Bir maçı kaybettiğim için hiç o günkü kadar pişman olmamıştım," dedi.

"Oh, bunun doğru olduğundan şüpheliyim."

İmparatoriçe Gyokuyou'nun Veliaht Prens adında bir oğlu vardı ve Majestelerine de titrediği bir kız çocuğu vermişti. Eş Lihua'nın da bir oğlu vardı. Jinshi'yi yeniden tahta çıkarmanın ne anlamı olabilirdi ki? Şimdi prenslik mi? Bunu yapmak için bir neden olsa bile, bu kesinlikle kıvılcımların uçuşmasına neden olacaktır.

Sonbahar bahçe partisi yaklaşıyordu.

Gyokuen'in nihayet yeni ismiyle tanıtılmasını bekliyordu. Shaohnese tapınağındaki sorun olmasaydı

İmparator bunu çoktan yapmış olurdu. Kayınpederini daha fazla kızdırmayı göze alamazdı ve Jinshi de bir sonraki imparatorun büyükbabasını üzmeyi göze alamazdı.

Bir iç savaşın nedeni olmak istemiyordu; ancak aynı zamanda zaten uçuşan kıvılcımlardan da kaçınması gerekiyordu. Durum böyleydi, Jinshi'nin yapması gereken çok şey vardı ama bunu yapmak için yeterli araç yoktu. Daha fazla güce ihtiyacı vardı.

"Majestelerinden bir ricada bulunabilir miyim?"

"Yine saçma sapan bir plan , değil mi?"

Sizi uyarıyorum, daha fazla bahis yok."

"Küçük bir şey," diye cevap verdi, siyah taşlarla dolu kâseyi alarak. Ya da almaya çalıştı -İmparator da siyah oynamak istiyor gibiydi ve buna izin vermedi. "Eğer , Go hocanız Bilge'yi bir süreliğine bana ödünç vermenizi istiyorum."

Jinshi'ye sorgulayan bir bakış atan İmparator kâseyi bıraktı.

Bölüm 10: Baitang

İlaç kokusu odaya yayıldı. Maomao yarattığına baktı, işten döndükten sonraki birkaç dakika içinde onu kendi odasında bir araya getirebildiği için mutluydu. Şimdi nihayet bazı deneyler yapabilecekti.

Sanırım bu yarar. İcadı iki tür bitki içeriyordu: bazıları zehirli bir şeyin bir

Bazıları da vücudu canlandırmak için. Bunları birbirine karıştırdı, kurumalarını önlemek için yağ ekledi ve son olarak bir merhem üretmek için biraz balmumu ekledi. Sol kolunu sıvayıp bıçağını hazırlarken memnuniyetle başını salladı. Temiz olduğundan emin olmak için alkolle sildi, sonra bıçağı parlattı ve-

"Eeeek!" diye bağırdı biri. Yao'ydu. "Maomao, ne yapıyorsun?!"

"Soruyu anladığımdan emin değilim." Bıçağı yere bıraktı, sol kolunda taze bir kesik görünüyordu. Odasında yeni bir ilaç deniyordu. Maomao için olağan bir durumdu ama Yao için sinir bozucu bir manzara olmalıydı. "Merak etme," dedi. "Burada ilacım var."

Bütün sorunun bunun işe yarayıp yaramayacağı olduğundan bahsetmedi. Deneme ve yanılma, yeni tedaviler geliştirirken izlenecek yol buydu.

Bir şeyleri test edebileceğim başka biri olsaydı iyi olurdu, diye düşündü. Yine de babasının kaşlarının çatıldığını görebiliyordu. Arada bir karışımlarından birini sağlam görünümlü bir asker üzerinde kullanmayı başarıyordu, ancak birkaç değerli istisna dışında, onlara yardım ettikten sonra geri dönmüyorlardı. *İhtiyaçları olan şey iyi, şiddetli bir eğitim kazası,* diye düşündü. Pek hoş değil, doğru. Fare beslemeye çalıştığında insanlar kızıyordu ve bir keresinde tüy uzatma iksirini test etmek için kedi Maomao'yu tıraş etmek gibi parlak bir fikir aklına geldiğinde, evin diğer sakinlerinin dehşeti

Verdigris Evi o kadar yoğun ve gürültülüydü ki planından vazgeçmekten başka çaresi kalmamıştı. (Tıraş ettiği kürkü ziyan edecek değildi ya! Onu yazı fırçasına dönüştürebilirdi!)

Tüm bu nedenlerden dolayı Maomao'nun tek seçeneği kendi bedeni üzerinde deney yapmaktı.

Ve şimdi Yao çok üzgündü. "Seni koca aptal!" dedi. "Sorun nedir?"

En'en Yao'nun bağırıışlarından etkilenererek sordu. Yao Yao'nun Maomao'nun sol kolunu tuttuğu ve çok mutsuz görüldüğü görüntüsüyle karşılaştı.

"Ona bir şey söyle, En'en!" Yao haykırdı.

"Ne hakkında?" En'en akşam yemeği hazırlıyor olmalıydı, çünkü elinde biraz Çin lahanası vardı. Belki de onları bir çeşit çorba bekliyordu. En'en balık ve domuz kemiklerini kaynatarak zengin ve lezzetli bir baitang çorbası yaptı. Maomao yardım etmeye karar verdi. daha sonra.

"*Bu* konuda! Sadece şu kola bak!" Yao, Maomao'nun sol kolunu işaret etti.

"Anlıyorum. İlaçların etkilerini test ettiğini tahmin ediyorum." "Bu doğru mu?" Yao sordu.

"Öyle," diye onayladı Maomao. En'en'in keskin gözleri vardı; Maomao'nun ne yaptığını hiç görmemiş olsa muhtemelen tahmin .

"Madem bunu biliyordun, neden onu durdurmadın?" Yao sordu. "I kolunun hiç *düşündün*. Çünkü ona yeni yaralar açıyorsun!" Maomao, Yao'nun bandajı hakkında hiç yorum yapmadığını fark etmişti. Meğer fark etmediği için değilmiş; hassas davranmaya ve bundan bahsetmemeye çalışıyormuş.

"Hanımefendi, bu Maomao'nun bilerek yaptığı bir şey. Bu basit bir kendine zarar verme değil; etkili ilaçlar geliştirmeye çalışıyor. Onu durdurmak için bir neden olduğunu düşünmedim."

"O haklı. Aklımda bir hedef var," dedi Maomao.

"İlaç ve zehir aynı madalyonun iki yüzüdür. Yapmanız gereken Formülünüzü dengeleyin ki biri olsun, diğeri olmasın - ama neye sahip olduğunuzu bilmenin tek yolu onu denemektir."

Herhangi bir tıp öğrencisinin deneylerin önemi. Hatta tıp ofisi, test etmek amacıyla birkaç çeşit evcil hayvan bile bulunduruyordu Yao'nun her zaman çok çelişkili görünmesine neden olan bir gerçek, Yine de sonunda bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bunun gerekli olduğunu biliyordu.

Maomao bunun da benzer bir şey olduğunu düşündü -Yao'nun tartışmaya hakkı yoktu- ama Yao kaşlarını çatarak geri adım atmaya niyetli değildi. "Umurumda değil. Bu böyle devam etmek için bir bahane değil!" Maomao'nun kolunu bırakmadı. "Arkadaşlar, arkadaşlarının kendilerine *bunu* yapmasına izin vermez!"

Maomao ve En'en gözlerini kocaman açarak ona baktılar. "Arkadaşlar. Doğru," dedi En'en. "*Arkadaşlar...* Sanırım..." Maomao'ya bir parça kıskançlıkla baktı.

"Doğru... Arkadaşlar..." Maomao . Düşündüm de, iş dışında onlarla oldukça fazla zaman geçiriyordu. Son zamanlarda -yemek paylaşmak, birlikte dışarı çıkmak ya da sadece sohbet etmek. Şunlar arkadaşlarla yapılan faaliyetler olarak sınıflandırılabilirlerdi.

Önce En'en sonra da Maomao bu fikri yüksek sesle denediğinde, Yao'nun yüzü daha da . "Bu bir dil sürçmesiydi! I yani meslektaşlar! İş arkadaşları! Herkes iş arkadaşlarını profesyonel meslektaşlarını kendi üzerlerinde korkunç tıbbi deneyler yapmaktan alıkoyar. Öyle değil mi, En'en?"

En'en bunu düşünmek için bir saniye durakladı. "Dürüst olmak gerekirse, Maomao'yu durdurmaya çalışmanın bir faydası olacağını sanmıyorum ve her neyse, eğer daha yüksek bir amaca hizmet ediyorsa, belki de ne yapmasına izin vermeliyiz istiyor."

Maomao başını salladı.

"! Ben de aynı şeyi yapabilirim!" Yao dedi ki.

"Kesinlikle yapamazsın!" En'en elindeki Çin lahanasını bırakarak patladı. "O güzel, kusursuz teninde tek bir çizige bile tahammülüm yok, Leydi Yao! Buna izin verilemez! Bunu düşünmeye cesaret edemiyorum! Eğer herhangi bir şey yaptıysanız Böyle bir şey yaparsam, kendi vücudumda on kat, hayır, yüz kat daha fazla yara açarım! Bununla yaşayabilir misiniz leydim?!"

En'en Yao'omuzlarından tutmuş sallıyordu. Kız baktı

Çok ciddiymi ve çok hızlı konuşuyor, kendini kaybetmiş bir şekilde çalışıyordu. Maomao bunun "metresini" idare etmek için pek de nazik bir yol olmadığını düşünmeden edemedi ama En'en'i durduramayacağını anladı

kendisi. Birini ne kadar önemsiyorsanız, nasıl davranacağı konusunda o kadar söz sahibi olmak istiyordunuz - özellikle de bu davranış kendine zarar vermeyi içeriyorsa.

Yao sonunda Maomao'nun kolunu serbest bırakmıştı. ilaç verdi ve bandajı tekrar sardı. Sonra En'en'in düşürdüğü Çin lahanasını aldı. "Söyle... Bir koku alıyor musun? yanıyor mu?" diye sordu havayı koklayarak.

"Güveci ateşin üzerinde bıraktım," dedi En'en.

Kısa bir duraklama oldu ve sonra üçü de mutfağa koştu.

En'en'in yaptığı domuz çörekleri cayır cayır yanmıştı. Maomao'nun En'en'in kendisini de dahil ettiğini düşünmesine (ya da en azından umut etmesine) neden olan üç kişilik bir yemek hazırlamıştı, ancak kararmış yemeği yemek için herhangi bir istek duymak imkansızdı.

"Sonra temizlerim," dedi En'en sönük bir sesle. Yiyecekleri ziyan etmekten çok, kömürleşmiş parçaları kazımak zorunda kalacağı için üzgün görünüyordu.

Bu bir angarya olacak, tamam mı, diye düşündü Maomao.

Congee ve çorba her zamankinden biraz daha basit bir yemek oluşturunuyordu ama Maomao'nun her yudumda kendi kendine teyit ettiği gibi, En'en'in baitang'ı enfesti. Bir keresinde tarifini istemişti ama En'en vermemişti.

sadece Yao'ya bakmış ve sırtıtmıştı. Maomao konuyu zorlamamanın akıllıca olacağına karar vermişti.

Yine de ne olduğunu merak ediyorum. Yao'nun aksine, Maomao düşük kaliteli malzemelere aldırılmazdı, bu yüzden ne olduğu onun için gerçekten önemli değildi. dahil.

Yao garnitürlerin azlığından dolayı biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama En'en'in ne kadar umutsuz olduğunu görünce düşünceli bir şekilde dilini tuttu. Metres-hizmetçi ilişkilerine bakılırsa, bu ilişki oldukça işlevseldi - Maomao'nun görüşüne göre, çünkü Yao En-en'in karşılıksız olmasa da yoğun sevgisinin nesnesi.

Yemek çubuklarıyla bir deniz tarağı aldı ve içine attı.

ağzında. Hâlâ lezzet doluydu. "Bu arada Yao, benden bir şey ister misin?" diye sordu. Yemeğin yanmasına neden olan tüm olaylar zinciri Yao'nun Maomao'nun odasına gelmesiyle başlamıştı. İyi bir nedeni ya da en azından iyi bir bahanesi olmadan Maomao'yu ziyaret edemeyecek kadar çekingendi.

Yao, "Ah evet, unutmuşum," dedi ve aralarında hâlâ biraz domuz eti bulunan yemek çubuklarını yere bıraktı. Elinden bir kâğıt parçası aldı. cübbesinin kıvrımlarına baktı. "Burada bir programım var." "Ne tür bir program?"

Tıbbi ofisteki doktorlar genellikle bir festival ya da ayin olduğunda olay yerinde olmak zorundaydı, bu nedenle her ay Ofis, herhangi bir şey için herhangi bir doktorun gerekip gerekmeyeceğini ve ne zaman gerekeceğini gösteren bir program hazırladı. Yao kâğıdı açtığına Maomao çok tanıdık iki kelime gördü:

"Bir bahçe partisi!"

Gerçekten de öyle. Kışın yaklaştığı bu günlerde arka saraydaki tüm eşlerin baş belası.

En'en omuzlarının üzerinden bakarak, "Görünüşe göre çoğunlukla bu ve yıl sonu kutlamaları var," dedi.

"Ama bir bahçe partisi için biraz geç değil mi?" Maomao sordu. Bir önceki yıl partinin en az bir ay önce yapıldığını düşündü. Şimdiye kadar bahçede hayranlıkla bakılacak çiçek kalmamış olmalıydı.

"Öyle," diye onayladı En'en. "Ama tahmin etmem gerekirse, bu partinin sadece bir kılıf olduğunu söyleyebilirim." Parmakları sayfadaki kelimeleri taradı. Olup bitenlerden her zaman çok haberdar görünüyordu. "Bence bu, yeni 'isim sahibini' tanıtmaları için bir fırsat. Sürekli erteledikleri kişiyi."

"Jade'i mi kastediyorsun?"

Yeşim taşı, yani *gyoku*: İmparatoriçe Gyokuyou'nun babası Gyokuen gibi. Li'nin batı bölgelerinde yaşadığı yerden başkente çağırılmasının üzerinden altı aydan fazla zaman . Normalde, resmen takdim edilirdi. Ancak Shaoh'un tapınak hizmetçisinin zehirlenme girişimi nedeniyle gecikmişti.

Yao ve En'en biraz tedirgin görünüyorlardı. Bilmiyorlardı ki

tapınak bakiresi hâlâ hayattaydı. En azından En'en kesinlikle bilmiyordu. Belki Yao bir şeylerden şüphelenmişti ama Yao delisi En'en bunu bilseydi ne yapacağını kimse bilemezdi.

"Batıda yeniden asker toplamaya başladılar. Sınıra yakın oldukları için batıdaki başkent, saraydan herhangi bir katkı almadan istediğini yapma eğiliminde. Yine de Usta Gyokuen'in orada olması duruma biraz yardımcı olabilir."

Bu bilgiyi nereden alıyor? Maomao merak etti. En'en'in ne kadar çok şey biliyor gibi görüldüğüne sürekli şaşırıyordu.

"Askere almak mı?" Yao sordu.

"Evet, hanımefendi. Merkezi otorite orduyu genişletmeye devam etse her şey yoluna girebilir ama hükümet harekete geçmekte yavaş davranıyor. Sözde, savaş bitene kadar beklemek istiyorlarmış. gelecek yıl askeri hizmet sınavları."

Komşularımızdan birinden bir saldırı mı bekleniyor? Eğer öyleyse, burada orta bölgelerde bile olsa asker toplamaya başlamak mantıklı olurdu - ama eğer mevcut bir tehdit yoksa, o zaman belki de hükümeti geride tutan bir şey vardı. Her halükarda bunu sorgulamak Maomao gibi bir tip asistanına düşmezdi.

"En'en, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet, hanımefendi?"

"Batıdan gelen bu insanlara güvenebilir miyiz?"

Maomao etrafına hızlıca bir göz attı: sorusu biraz fazla açıktı. Ama yemek salonunda başka kimse yoktu ve kapılarla pencereler soğuğa karşı kapalıydı. Birinin onları duyduğundan şüpheliydi.

"Genç hanım..." dedi En'en. Ama Yao cevap verdi, "Biliyorum. Bu neden burada soruyorum." Yao pek çok şey olabilirdi ama aptal değildi. Üçü yalnız kalana kadar bekledi.

"İmparatoriçe Gyokuyou hakkında bir şeyler duydum," diye etti Yao. "İnsanlar onun çok güzel olmasına rağmen burnunu hiç havaya kaldırmadığını söylüyor.

Arka saraydaki hizmetkârlarına karşı bile nazik ve düşünceli olduğunu. Sanırım sen bu konuda benden daha çok şey biliyorsundur Maomao."

"İmparatoriçe Gyokuyou kesinlikle talepleriyle bir ülkeyi dize getirecek bir tip değil. Majesteleri de bir ülkenin

"Kadın onu parmağında oynatıyor zaten." Sonra

Maomao biraz fazla ileri gittiğini fark ederek, "...arka saray doktorundan duyduğum kadarıyla," diye ekledi. Şarlatan bu suçu üstlenmek zorunda kalacaktı.

Yao ve En'en Maomao'nun arka sarayda çalıştığını biliyorlardı ama Yeşim Köşkü'nde olduğunu bilmiyorlardı. Belki de En'en biliyordu ama bundan bahsetmezse Maomao'nun hayatının daha kolay olacağını farkındaydı. İkisinden biri sorarsa, Maomao

Bu konuda konuşmaya istekliydi ama o zamana kadar konuyu açmaya

gerek görmedi. Yao, "Ülkeyi dize getirecek türden değil," dedi düşünceli bir şekilde bir kaşık congee aldı. "Geçmişte bazı kadınların bu tür şeylerle suçlandığını biliyorum, ama acaba hepsi gerçekten çok kötüydü." Hamurun kaşıktan geri kaymasına izin verdi.

Maomao onun ne istediğini anladı. "Nasıl olursa olsun İmparatoriçe Gyokuyou dürüst biri olabilir ama ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Örneğin Maomao, Gyokuen denen adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Batı başkentine asker yığmak da, ne için yapıldığını düşündüğünüze bağlı olarak, korkutucu bir olabilir. Yakın zamanda asi Shi'nin başına gelenler göz önüne alındığında Klan, Maomao onların bu kadar aptalca bir şey yapmayacaklarını düşünmek istiyordu ama bu olasılık her zaman vardı.

Yao'nun fevri bir yapısı vardı, ama zaman zaman çarpıcı bir sezgiye sahip olduğunu da kanıtlıyordu. "Katılıyorum," dedi. "İmparatoriçe Gyokuyou'nun çok rafine bir araçtan daha fazlası olduğunu umuyorum."

"Leydi Yao," dedi En'en, şimdi endişelenmişti. Yao öz amcasının piyonuydu. Ya İmparatoriçe Gyokuyou'nun sırf ailesine yardım etmek için ülkedeki en yüksek mevkiye geldiğine inanıyorsa?

Güç ve ihtişamda ilerlemek mi? O zaman İmparatoriçe hakkında ne düşünürdü?

Yao bir kaşık daha congee aldı ve bu sefer ağzına kadar götürdü.

Bölüm 11: Spor ve Korku

Bahçe partisine sadece birkaç gün kala, İmparatoriçe Gyokuyou kıyafetlerini nedimeleriyle koordine ediyordu. "Bunun biraz fazla sade olmadığından emin misiniz, Leydi Gyokuyou?" Yinghua sordu. Kıyafetine bir aksesuar uydurmaya çalışmakla meşguldü. Kadınlar her zaman olduğu gibi kırmızı giyiyorlardı, ama bu Gyokuyou'nun sadece bir eş olduğu zamandan daha koyu bir gölge. "Öne çıkmak daha iyi olmaz mıydı?"

"Ziyafetin renkleri için mükemmel olacak," diye yanıtladı tarakla uğraşan baş nedime Hongniang. metresinin saçlarını karıştırdı. "Ve Majestelerinin giyeceği kıyafetle de uyumlu. Bu özellikle önemli."

Hongniang kendinden emin bir şekilde cevap vermesine rağmen biraz keyifsiz görünüyordu; tarağı bıraktı ve gardırobun yanına gitti. Yinghua zaten sahip olduğu saç çubuğuna bir tane daha ekledi. Daha önce, arka sarayda bulunduklarında, tek soru diğer eşleri nasıl gölgede bırakacaklarıydı ve nedimeler zevk ve sağduyu sınırları içinde kalarak eğlenmenin yollarını bulmuşlardı. Ancak şimdi farklı bir durumdaydılar. Pozisyon.

"Bunun işe yarayacağından emin misiniz, Leydi Hongniang?" Yinghua, Hongniang'ın seçtiği saç çubuğunu görünce yüzünü buruşturarak sordu.

"Hmm. Bunun doğru görünüm olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bence güzel görünüyor. Ama bunu İmparatoriçe Dowager'ın son çay partisinde kullandık. Bekleyen hanımlarının fark edeceğini garanti ederim."

Hongniang saç çubuğunu yerine koyarak, "Bu çok kötü," dedi. Genel olarak, büyük bir ziyafette bir kez kullanılan giysi ya da aksesuarlar bir daha böyle bir etkinlikte kullanılmazdı. En güzel aksesuarlar başka şekillere sokulur ve küçük bir çay partisinde şık dokunuşlar olarak kullanılmak üzere yeniden düzenlenirdi. Daha küçük

Aksesuarlar birkaç kez kullanılabilir, ancak insanların giyecek tek bir şeyiniz olduğunu düşünmelerine asla izin vermeyin.

Yinghua, Gyokuyou'nun kıyafetlerini inceleyerek, "Yine de biraz dekorasyona ihtiyacı var gibi görünüyor," dedi.

"Evet..." Hongniang kabul etti. İkisi de düşünceli sesler çıkardı. Gyokuyou onlara sempati duydu.

"Renklerin uyumu iyi hoş ama keşke gerçekten göze çarpan bir şey olsaydı. Büyük bir mücevher gibi bir şey" dedi Yinghua.

İmparatoriçe'nin bol miktarda yeşim taşı vardı, ama bununla eşleşmiyordu.

Kıyafet. Daha yarı saydam, izleyiciyi içine çekebilecek bir şey ideal olurdu.

"Kristal gibi," dedi Yinghua. "Ya da batıdan gelen şu cilalı elmaslardan biri!"

"Bu kadar kısa sürede bunlardan birini bulabileceğimizden şüpheliyim. Elimizde cilalanmamış bir elmas olsaydı, onu cilalaması için bir usta bulabilirdik,

Ama hızlı çalışması gerekecek. çalışmak kolay değildir."

Hongniang dedi ki. Elmaslar sertti, o kadar sertti ki sadece başka bir elmas onları çizebilirdi. Bu da ince işler yapmayı zorlaştırıyordu.

onlara. Yine de insan uygun bir şeyler bulmak istiyordu. Hongniang, Gyokuyou'nun gardırobunun bulunduğu odaya doğru geri döndü.

Gyokuyou her zaman diğer eşlerden daha az gösterişe düşkün olmuştu ama artık İmparatoriçe'ydi. Şüphesiz onun da kristal ya da iki tane .

Gyokuyou yine de şakacı bir şekilde dilini çıkardı ve

"Kulağa pek *eğlenceli* gelmiyor." dedi. Arka saraydan ayrıldığından beri onu eğlendirecek o kadar az şey olmuştu ki. Evet, günlerini çocuklarla geçirmek keyifliydi ve İmparator ona, İmparatoriçesine elinden geldiğince iyilik yapıyordu ama en son isteği buydu, inkar etmişti.

Keşke yemek tadımcısı Maomao da burada olsaydı, saatlerce vakit . Gyokuyou yirmi yaşını biraz geçmişti; kız gibi merakı hâlâ sönmemişti.

"Madem bir şey giyeceğim, o zaman ilginç bir şey," dedi ve gülümseyerek sandalyesinden kalktı. Sakin bir şekilde belirli bir eşyayı çıkardı. İki hanımefendi

Beklerken ne aldığını ya da nereden aldığını fark etmedi.

"Hongniang, Yinghua," dedi Gyokuyou.

"Evet, ? Bir sorun mu var?" diyerek yanına gittiler.

Onlara bir bez parçası üzerinde duran bazı taşları gösterdi. Üç taş, son derece yarı saydam kristallerdi, o kadar berraklardı ki içlerinden diğer tarafı görebiliyordunuz.

Hongniang şaşkınlıkla, "Böyle değerli taşlarımız olduğunu bilmiyordum," dedi. Ancak Yinghua, Gyokuyou'dan kristallere ve geriye baktı, gözleri genişti. Gyokuyou onun ne düşündüğünü gördü ve ona göz kırparak Hongniang'ın yapamayacağı bir şekilde başparmağıyla onayladı. fark ettim.

İmparatoriçe masasına gitti ve eline bir fırça alarak basit bir resim çizdi. "Belki de onları şekilde şekillendirebiliriz," dedi. Biraz geleneksel bir saç çubuğuna benzeyen bir saç çubuğu çizmişti.

fener; kristal bir sepetin içine sokulur gibi içine sokulacaktı. Kristali ve kâğıdı Yinghua'ya uzattı. "İstersen git onlardan iste, Yinghua."

"Ama Leydi Gyokuyou, bu tür siparişleri hep sizin için veriyorum..." Hongniang eşyalara uzanmaya başladı, ancak Gyokuyou onu durdurdu.

"Elbette Yinghua'ya da arada bir yapacak bir şeyler verebiliriz. Ne istediğimi anladığından eminim."

"Eminim öyledir , ama... Leydi Gyokuyou, ne planlıyorsunuz?"

İmparatoriçe hemen cevap vermedi. Hongniang keskindi. Boşuna baş nedime olmamıştı ve İmparatoriçe'den beri ona bakıcılık yaptığı için Gyokuyou'nun nasıl çalıştığını biliyordu. bir kızdı. Hongniang'ın Gyokuyou'yu tanıdığı gibi, Gyokuyou da Hongniang'ı tanıyordu.

İmparatoriçe, "Sonsuza dek *tüm* işlerimi sana yaptıramam, değil mi?" diye sordu. Bakışlarını yere indirdi, sonra yalvaran bir Hongniang'ı sabitledi.

Diğer kadının ifadesi daha da sertleşti. "Sizin baş nedimeniz olduğum sürece, Leydi Gyokuyou, elimden geleni yapacağıma yemin ederim. görev."

"Ama bu şekilde nasıl evleneceksin?"

Bu kelime, *evli*, istenen etkiyi yarattı. Hongniang

Sanki beklenmedik bir gök gürültüsüne yakalanmış gibi şok oldu. "M-M-Evli..." dedi. Hongniang hala canlı ve güzeldi, ama aynı zamanda ortalama evlilik yaşını da geçmişti. Çoğu insan onlu yaşlarının ortası ile yirmili yaşlarının başı arasında evlenirken, Hongniang şimdi otuz yaşındaydı... artı iki. Öyle ki, arka sarayda bulundukları sırada, Hongniang'la bir evlilik yapmak için

Gaoshun, bir hadım olsa bile. Aslında hadım *değildi* ama kendisinden yaşça büyük, otoriter bir karısı vardı

Şimdiden. Hongniang bunu öğrendikten sonra ona olan tüm ilgisini bir kenara bıraktı.

"Her zaman her şeyi kendin halletmek istiyorsun. Sen gidersen ben ne yaparım? Diğer hanımlarımdan bazılarına ihtiyacım var. deneyim."

Hongniang'ın aşırı yetkinliği de cesaretini kıracaktır. ona yaklaşmasını engelledi. Gyokuyou on dört yaşında arka saraya girdiğinde, Hongniang da onunla birlikte gelmişti. Arka saray genç bir kadın için çok fazla kötülük yuvasıydı.

kendi başına yolunu bulabilirdi; yetenekli yardımcılara ihtiyacı vardı.

Gyokuyou'ya uzun süredir hizmet eden başka kadınlar da eşlik etmişti ama Majestelerinin yatak arkadaşı olduğunda ve

Hayatına kastedilmesi gerçek bir olasılık ve hatta bir olay haline geldiğinde, kadınları birer birer evlerine döndüler. Bazıları evlendi, ama diğerleri onun yemeklerini tatmaktan aciz kaldı.

Sonunda geriye sadece Hongniang, Yinghua, Guiyuan ve Ailan kalmıştı ve son üçü de genç ve deneyimsizdi. Gyokuyou, Hongniang'ın neden kendisinin sorumlu olması gerektiğini düşündüğünü anlayabiliyordu.

Her şeyi.

Prenses Lingli'nin doğumu üzerine geçici olarak bir bakıcı tutulmuştu ama Gyokuyou hâlâ yeni bir hizmetçi kadın almamıştı. Kumların savrulduğu bir yerde büyüdüğü ve kimin düşman kimin dost olduğundan asla emin olamadığı için

zaten sahip olduğu arkadaşlığı sürdürmeye devam etti.

Tüm bunların ortasına Maomao gelmişti. O etraftayken her şey çok eğlenceliydi. Gyokuyou kolayca anıların içinde kaybolabilirdi, ancak anımsamak için zaman olmadığını biliyordu. Şu anda tüm enerjisini Hongniang'ı fırlatmaya odaklamak zorundaydı.

sadece zaman öldürmeye devam etmek için.

"Babam bana, senin için iyi bir gelecek bulmamız gerektiğini söyledi, Hongniang."

"Usta Gyokuen mi söyledi bunu?" Hongniang gözle görülür bir şekilde sordu. Bu doğru değildi. Gyokuyou'nun babası şöyle demişti: "Eğer bu

Hongniang'ın bir çocuğu olsaydı, oğlu ya da kızı dünyada çok ileri giderdi." Böyle bir çocuğun süt kardeş olması için çok geç olacaktı, ancak şüphesiz iyi hizmet edecekti.

Gyokuyou, "Eskisinden daha fazla bekleyen kadınım var," diye ekledi. "*Her şeyi* omuzlarınızda taşımak zorunda değilsiniz." Veliaht Prens'in doğumu üzerine, üç genç hanım daha Gyokuyou' memleketine gitti. "Endişelerinizi anlıyorum. Arka saray kadar kötü olmasa da bir kadın için burası hala bir savaş alanı. Hiçbirimiz ne olacağını bilmiyoruz. Ama sen artık yalnız. Kendi geleceğini düşünmeye ve kendin için yaşamaya başlamalısın."

Açıkçası, Gyokuyou bu küçük vaazın akıcılığıyla kendisini bile etkiledi. Bu kadar hızlı bir dille, bu kadınlar savaşından bile sağ çıkabilirdi.

"Leydi Gyokuyou... Benim için böyle hissettiğinizi bilmiyordum..." Hongniang'ın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Pekala. Gidip Ailan ve Guiyuan'ı arayacağım. Her ne kadar görevlerimin ne kadarının bu kızlar gerçekten başa çıkabilecekler."

Hongniang, aniden Gyokuyou'nun düşüncesine katılmış bir şekilde odadan çıktı. Giderken yanakları, aşkın ilk heyecanını yaşayan bir genç kızinki parlaktı.

Odada yalnız kalan Gyokuyou yazı fırçasına uzandı tekrar. Bunun basit bir şaka olmasına izin vermeyecekti. Şu anda başkentte olan babasına mektup yazacak ve bildiği iyi bir eş adayı olup olmadığını soracaktı.

"Leydi Gyokuyou?"

Hongniang'ın yeniden ortaya çıkmasına kadar şaşırmıştı ki neredeyse fırçasını düşürecekti. "Evet? Bir sorun mu var?" sordu. Çalışırken bile soğukkanlı ve sakin görünmeye çalıştı Hongniang. Baş nedimesinin yüzü aniden soldu ve Koku-u dışarıda duruyordu, yanakları da aynı şekilde kansızdı.

"Bu... Bu senin için," dedi Hongniang ve bir mektup uzattı. Düzgünce katlanmış ve balmumu ile mühürlenmişti. Mühürde sıradan bir gelincik izi vardı, ancak mektubun ne kadar yol kat ettiğinin bir işareti olarak yıpranmıştı. Gyokuyou mührü hemen tanıdı; üzerinde isim yazmasa bile mektubu kimin gönderdiğini biliyordu.

"Bu... Bu benim ağabeyimden," dedi. Bu kelimeler Birkaç dakika önce o kadar kolay gelen bu duygu şimdi ağır ve zor geliyordu. Ağabeyi, babasının gerçek karısının oğluydu. Gyokuyou'nun kendi annesi batıda gösteri yapan bir dansçı kızdı. Gyokuen onu gördüğünde ve aşık olduğunda başkent. Bir süre sonra Gyokuyou'yu doğurdu; İmparatoriçe kızıl saçlarını ve yeşim gözlerini annesinden aldı.

Gyokuyou ve erkek kardeşi yirmi yıldan fazla bir süredir birbirlerinden ayrıydılar; kız ve erkek kardeşten çok yeğen ve amcaya yakındılar. Aralarında hiçbir aile sıcaklığı yoktu.

"Yabancı döl!"

Gyokuyou bu sözlerin önemini anlayabildiğinde, kardeşinden çoktan kaçmıştı. Yine de kardeşinin çocuklarından asla kaçamayacak gibi görünüyordu. Doğal olarak Çocuklar babalarını açıkça küçümseyerek taklit edeceklerdi. Gülmekten başka ne yapabilirdi ki? Ağzının köşelerinin yukarı kalkmasına izin verdi. ve ona ne yaparlarsa yapsınlar kıkır kıkır gülerlerdi. Ağlamak onlara sadece daha fazla zevk verirdi ve eğer kızarsa, arkalarını dönerlerdi ve onlara kötü davrananın kendisi olduğunu iddia etti. Onlar ne yaparsa yapsın, o sadece güler geçerdi.

Babası ona Kraliçe'nin arka sarayına girmesini emrettiğinde Yeni İmparator olan Gyokuyou bir şans yakalamıştı. Ağabeyinin ve yavrularının ona dokunamayacağı, tadını çıkarabileceği her türlü eğlenceli şeyin olacağı bir yere gitme şansı. Evet, evinden ayrıldığı için üzgündü ama aynı zamanda çok da mutlu hissediyordu.

Gyokuyou mektubun üzerindeki mührü kırdı ya da en azından elementlerin başladığı işi bitirdi. Mektup, ağabeyine özgü olmayan akıcı ve zarif bir yazıyla yazılmıştı.

"Ne diyor?" Hongniang yüzünde endişe maskesiyle sordu.

Gyokuyou ağzının kenarlarının yukarı kalkmasına izin verdi ve ona

Kalbinin hızlı atmasını durdurmak için. *Gülümse*, dedi kendi kendine. *Gülün*.

"Hava durumu hakkında gayet sıradan bir yorumla başlıyor. En azından bir nebze saygı göstermeyi biliyor." Adamın bunu dişlerini sıkarak yazdığından emindi. Adamın yabancı bir cariyenin kızını ne kadar hor gördüğünü biliyordu.

Babaları Gyokuen orta bölgelerdeyken, hiç şüphesiz Gyokuyou'nun ağabeyi batı başkentine kişisel derebeyliği gibi davranıyordu. Gyokuen'in burada kalması ve ağabeyinin evlerinin idaresini devralması ihtimali vardı.

Gyokuyou'nun başka ağabeyleri de vardı ama sadece En büyükleri dünyada yükselme arzusu gösteriyordu. Bu yüzden babaları başkentten birini yardımcı olarak istemişti. O duymuştu Büyük Kumandan Kan'ın adamlarından biri gönderilmişti. Büyük Kumandan'ın Maomao'nun babası olduğunu ilk öğrendiğinde şok olmuştu ama düşününce belki de *o kadar* şok olmamıştı.

Ağabeyinin mektubunu okurken, yeni bir hırsın ipuçlarını yakaladı.

"Kızını arka saraya göndermek istediğini söylüyor," dedi. Hongniang'a söyledi. Bu Gyokuyou'nun yeğeni olmalı. On altı yaşında olduğu söyleniyordu ama Gyokuyou ağabeyinin o yaşta bir kızı olduğunu hatırlamıyordu. Bu kız bir ailenin çocuğu olmalı. Cariye ya da başka bir yerden evlat edindiği bir kız. Kızın küçük bir portresi de eklenmişti. Onu bunu yapmaya iten neydi?

Gyokuyou bir süre sessizce ona baktı ve sonra tek kelime etmeden onu parçalara ayırdı. Çok iyi biliyordu ki Arka saraya gönderilmesi kızın suçu değildi ama ağabeyinin niyeti çok açıktı ve bu onu iğrendiriyordu.

Portrede kızıl saçlı ve yeşil gözlü bir kız görölüyordu. Yabancı kan taşıyan bir çocuğun izleri. Tam da ağabeyinin nefret ettiği türden.

Bölüm 12: Kötü Yemek Pişirme

Kurşuni bir gökyüzünden birkaç cılız kar tanesi süzüldü.

"Hava soğuyor sanıyordum. Baksana kar yağıyor," dedi Yao, çamaşır yıkamaktan kızarmış parmaklarını soluyarak. En'en onun ellerini o halde görseydi, hiç vakit kaybetmeden bandajları hazırlardı.

"Düşünsenize, dün gece hava açıldı," dedi Maomao. Yıldızların gökyüzünde ne kadar güzel görüldüğünü düşündü. Kışın, soğuk ve netlik iç içe geçmişti. Babası ona bunun Çünkü gökyüzünde hiç bulut olmadığı için havanın gün boyunca biriktirdiği ısı hızla dışarı kaçtı. "Bahçe partisi biraz ısınmazsa zor olacak."

"Evet." İkisi de bu durum onları ilgilendirmiyormuş gibi davrandı. Yıkama kovasını aldılar ve sağlık ofisine geri döndüler.

Aslında bugün bahçe partisinin gündü ve ne yazık ki bu yıl Maomao'nun katılımı yoktu. Birkaç doktor ziyafete katılmak üzere görevlendirilmişti ama hepsi bu kadardı.

"Hey, şunu görüyor musun? Oldukça kalabalık görünüyor," dedi Yao. Hem askerler hem de bürokratlardan oluşan bir insan seli görüyorlardı; sarayın bu bölümünde normalde görülenden çok daha fazla bürokrat vardı.

Maomao, hepsinin tuvalete doğru gittiğini fark edince ellerini çırpı. "Bahçe partisine katılıyor olmalılar. Hepsi son bir fırsattan yararlanarak Ziyafet başlamadan önce iş. Yemek sırasında ayrılamazsınız." "Partiden biraz uzakta olduğumuzu düşünmüyor musun?"

"En yakın yeri sadece kodamanlar kullanabiliyor." Maomao bunu biliyordu çünkü birkaç yıl önce kendisi de yaşamıştı. Kolay erişilebilir bir tuvalete sahip olmamak gerçek bir sınav olmuştu.

"Majesteleri de dahil mi?"

"Majestelerinin kullanımı için özel olarak yeni bir tane inşa ettiklerinden oldukça eminim." İmparatorun işlerini herhangi bir eski

Kimin ne yaptığını kimin bildiği bir tuvalet. Bu, ulusun hiyerarşisinin en tepesinde durmanın hem ayrıcalığı hem de lanetiydi.

Yao aniden durdu.

"Bir sorun mu var?" Maomao sordu.

"Maomao... Bu gitmeyelim," dedi Yao, Maomao'nun elini tutarak.

"Yine de en hızlı yol bu."

"Orada görmek istemediğim biri var."

Yeni bir yöne doğru, memurların arasından uzaklaşarak yola koyuldu. Askerlerin ve sekreterlerin arasında birileri vardı.

kaçınmak istediği tuvaletler. Maomao, belirli bir kişiyle karşılaşmama arzusuna kesinlikle sempati duyuyordu.

Kim acaba? Yao resmi makamlardan kimi tanıyor olabilir? Amcası - şu anki vasisi- belki. Ya da belki de amcasının ona ayarlamaya çalıştığı potansiyel adaylardan biriydi. Cevabı bilmek Maomao'ya özel bir yarar sağlamayacaktı, bu yüzden itaatkâr bir şekilde Yao'yu takip etti.

Muayenehaneye döner dönmez En'en Yao'ya doğru yöneldi. "Genç hanım!"

"En'en," dedi Yao yavaşça, "biraz üşüdüm." Yanakları ve kulakları gerçekten de kızarmıştı ve En'en hemen bir battaniye ve biraz sıcak zencefil çayı getirdi. Maomao'nun çaydan arta kalanları içmesine izin verdi ama bal konusunda eskisi kadar cömert davranmadı Yao ile birlikte. Maomao fincanına nefes verdi, ardından bir yudum aldı ve sıcaklığın içine yayıldığını . İçeceğin hoş bir aroması vardı; En'en mandalina kabuğu rendelemiş olmalı.

Muayenehane, gelen yaralı ya da hastalar için sıcak tutuluyordu ama bunun, içeridekileri biraz uykulu hale getirmek gibi talihsiz bir yan etkisi vardı. Maomao, soğuk kış günlerinde eğitimden kaçmak için revire sığınan askerlerin komutanları tarafından sürüklenerek dışarı çıkarıldığını birden fazla kez görmüştü.

En yüksek doktorlar bahçe partisi nedeniyle bugün dışarıdaydı, sadece Maomao ve diğerlerine nispeten daha yumuşak davranan genç bir doktor kalmıştı. Herkes kediler uzaktayken farelerin de biraz oyun oynaması gerektiğini düşünüyordu.

"Ahh, bu beni ısıttı. O zaman işimize dönelim," dedi Yao.

En'en şöyle cevap verdi: "Genç hanım, bugün burada kalmalısınız. Ben ve Maomao dışarıdaki işleri halledelim."

Hey, ben de içeride olmak istiyorum, diye düşündü Maomao.

"Bunu yapamam," dedi Yao. Sonra bir süre En'en'i inceledi. İkincisi. "Bu bakışı biliyorum. Amcam buradaydı, değil mi?" Demek Maomao doğru tahmin etmişti.

"Genç hanım..."

"? Çok fazla sorun çıkarmadı, değil mi?"

"Hayır, hanımefendi. Yine de sizi beklemeye hazır gibi görünüyordu..."

En'en masada oturan genç doktora tekrar baktı. Ayağa kalktı ve sert bir bakışla yanlarına geldi. "Ona buranın hasta ve yaralılar için bir yer olduğunu, sadece bir bekleme alanı olmadığını açıkladığımdan emin oldum. Ve eğer buralarda takılıp kalırsa bahçe partisine asla zamanında yetişemeyecekti, bu da onu buradan çıkardı."

"Anlıyorum. Çok teşekkür ederim," dedi Yao başını minnetle eğerek. En'en dişlerini sıktı ve doktora kıskanç bir bakış attı.

Endişelenmesine gerek yok. Yao'yu etkilemeye çalışmıyordu, onu elde etmeyi umuyordu. Yine de, hayatını "genç hanımı" için yaşayan En'en, genç hanımın etrafındaki her erkeğe bir tırtılmış gibi davranmaya niyetli görünüyordu.

Maomao yıkanmış sargı bezlerini bir tencereye aktardı ve kaynatmaya hazırlandı. Biraz daha oyalanmak isterdi ama elindeki işi bitirmek her şeyden önce geliyordu.

"Maomao," dedi En'en ve Maomao ona baktı. "Sana biraz çıra buldum."

Maomao'ya bez gerilmiş menteşeli bir tahta uzattı.

Açıldığında içinden bir adamın portresi çıktı.

"Hiç , değil mi?" Yao, fırını çalıştırmak için kömür almak üzere mangala bile inledi. Yao'nun amcasının neden şimdi anlaşılıyordu. Portre belli ki potansiyel bir talibe aitti ama ne kadar giydirildiğini söylemek imkânsızdı.

Yukarı. Adam aktör olabilirmiş gibi görünüyordu.

Genç doktor Maomao ve Yao'ya bakmaya devam etti.

Acele edip gitmeleri için yalvarıyordu. Görünüşe göre En'en ile yalnız kalmak ona onu daha iyi tanıma şansı verebilirdi ama Maomao bundan oldukça şüpheliydi. Diğer genç doktorlar ondan ve tabii ki şahin gibi izlediği Yao'dan uzun zaman önce vazgeçmişlerdi. Bu adam bunu anlamayacak kadar kalın kafalıydı. (Biri ekleyebilir Maomao en başından beri hesaplarının bir parçası değilmiş gibi görünüyordu).

Maomao, *"Acaba baş başa onunla konuşabiliyor muydu?"* diye düşündü. Basit bir soruydu ama bu doktor kararlı olduğunu kanıtladı. Yao ile birlikte ofisten çıkarken bile Maomao onun şöyle dediğini duyabiliyordu: "Görüşmemize devam edelim mi?

konusabilir miyiz, En'en? Belki bu konuyu daha sonra Yao'ya açabilirsin."

Yanıt gelmedi ama adam Yao'yu bir şekilde işin içine sokabilirse, En'en onun gevezeliklerine en azından biraz katlanabilirdi.

Yine de onu en iyi ihtimalle bir sohbet jeneratörü olarak gördüğünden eminim. Dışarıdaki fırına doğru ilerlerken Maomao, En'en'in ne kadar zorlu olabileceğini bir kez daha düşündü.

Öğleden sonra bandajlar kaynatılmış ve kurutulmuştu. Maomao ellerini birbirine sürterek yürüdü, muayenehaneye döndüğünde öğle yemeği yemek için sabırsızlanıyordu. Bahçe partisi teneffüste olmalıydı, çünkü tuvaletlerde yine bir kalabalığın toplandığını görebiliyordu.

"Tuvaleti kullanman gerekmiyor mu, Yao?" diye sordu.

"Hayır, ben iyiyim. Ya sen, Maomao?"

"Bir süre önce gittim."

Yao ihanete uğramış gibi görünüyordu. Maomao, tuvaletlerin kalabalık olacağını düşünerek, Yao tuvalet ihtiyacını giderirken ihtiyatlı bir şekilde tuvaletini yapmıştı.

Kurutma. "Gitmek istemediğine emin misin, Yao?" diye tekrar sordu. "Evet, eminim!"

Tuvaletler elbette erkekler ve kadınlar için ayrılmıştı, ancak etrafta bu kadar çok karşı cinsten insan varken, onları kullanmak muhtemelen hâlâ biraz cesaret gerektiriyordu. Hatta biri Daha fazla dayanamayan birkaç adamın kadınlar tuvaletine girdiğini gördüm. Tuvaleti kullanmaya çalışan saray kadınları ise son derece rahatsız görünüyordu.

"Bahçe partilerinden birine , değil mi Maomao?"

"Bunu sana En'en mi
söyledi?" "Uh-huh."

Maomao, En'en'in bir şeyler öğrenme konusundaki hünerini yeniden düşündü. "Nasıl bir şey?" Yao sordu.

"Soğuk. Eğer düşündüğünüz buysa, bu rüyaların yapıldığı bir şey
değil."

Parti yeterince hoş görünüyordu ama sadece hizmet eden bir kadın olarak orada bulunan Maomao için soğukla savaşmak zor olmuştu. Özellikle de Prenses Lingli oradayken - o zamanlar henüz bebektir ve üşütmesine izin verilemezdi. Belki bir saç çubuğu almak rüya gibi bir şeydi ama Maomao, En'en'in görünmeyen bir yerden onları yakından izliyor olmalı. Bir de yemek vardı. Zehir olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı, oradaki herkesi yemeğin tadının gerçekten nasıl olması gerektiği konusunda cahil bıraktı. Oturup çoktan soğumuş çorbalarını yudumladılar.

Maomao, *herhangi bir şeye zehir koymak için neredeyse hiç şansımız yok*, diye düşündü. Yiyecekleri zehirlemek aslında riskli bir işti. Eğer bunu yaparsanız, başınıza geleceklere hazır olmanız iyi edersiniz.

Sonuçlar. Yine de bazı insanlar bunun bedelini ödemeye hazırdı; Maomao'nun kendisi de bir keresinde bu yüzden bozuk çorbanın tadına bakmıştı.

Ahh! Keşke biraz daha alabilseydim...

"Maomao, bu... bir gülümseme mi?" Yao onu yakından inceleyerek sordu. "Ah! Affedersiniz." Kendini o anın hatırasında kaybolmuş buldu. Çorba. Bir zehrin acı ya da mide bulandırıcı olacağını düşünebilirsiniz, ancak aslında pek çok mükemmel lezzetli şey zehirliydi. Mesela balon balığı ya da bazı mantarlar.

Tuvaletlerin önünden geçerlerken, belirgin bir "Hrgh!" sesi duydular. Birisi kusuyormuş. Başlarını çevirip baktıklarında bir kuyunun etrafında toplanmış, ağızlarını suyla çalkalayan birkaç adam gördüler. Her ne kadar normalden biraz daha güzel üniformalar giymiş olsalar da fiziklerinden asker oldukları anlaşılıyordu: askerler bile bir bahçe partisi için şık giyinmişlerdi. Ne olduysa oldu, Maomao onları tanıdığını düşündü

Onlardan biri.

"Sence bir sorun mu var?" Yao söyledi.

"Merak ediyorsanız, onlara sorabiliriz."

"Ha? Hayır, ben-" Yao dedi ama Maomao çoktan kuyuya doğru ilerliyordu. Özellikle de kuyunun başında bekleyen iri yarı adamlardan birine yaklaşıyordu.

büyük bir köpeğe benziyordu.

"Sizi bir süredir görmüyorum efendim," dedi.

"Merhaba hanımefendi," dedi Lihaku, son derece dostane görünüyordu.

O da

İki yıl önceki bahçe partisine de katılmıştı; şimdi onu burada görmek o kadar da şaşırtıcı değildi.

"Bir sorun mu var? Kasma sesi duyduğumu sandım."

"Ahh. Sorduğun için teşekkürler. Önemli bir şey değil. Yemekler pek iyi değildi. Ha, çocuklar?" Lihaku arkadaşlarına dönerek şöyle dedi.

"Pek iyi değil mi? O şey berbattı," dedi içlerinden biri. "Ve sarayda bunu mu servis ediyorlar? Yemekhanedeki yaşlı piç daha iyi yemek yapıyor!"

"Şu çorba! Soğuk olacağını biliyordum ama bu başka bir şeydi. çok fazla şey vardı, her ne . Sizce Majestelerinininki de bizimki kadar kötü müydü?"

"Hayır. Onda farklı bir şey var. İmparator'un bizimle aynı şeyleri yemesine imkan yok."

"Evet, sanırım değil!" Askerler gülmeye başladı.

"Yemekler kötü müydü?" Maomao söyledi. Bu partilerde ne tür şeyler servis edildiğini biliyordu. Soğuk olabilirdi ama yemeğin kendisi en üst kalitede olmalıydı. Tabii gerçekten de resmi makamlardan çok farklı bir şey servis etmiyorlarsa. "Ne servis edildiğini sorabilir miyim? Bunun çorba olduğunu mu söylemişsiniz?"

Eğer aşçı İmparatora ya da yüksek rütbelilere şüpheli bir yemek sunmuşsa

yakında işini, hatta kellesini kaybedebilir. Ama eğer faulün nedeni onun haberi olmadan içeri giren bir şeyse, bu başka türlü bir sorun olur.

"Çok tuzluydu," dedi Lihaku. "Belki de

Güney tarzı mutfak, bilirsiniz, farklı bir şey. Bu desenli yumurtaları servis ettiler. Kesinlikle güzel *görünüyordu*." Bir ısırik aldıktan sonra, Yine de adamlar yumurtaların son derece tuzlu, çorbanın ise neredeyse mide bulandırıcı olduğunu keşfetmişlerdi.

"Yumurtaların 'desenli' olduğunu mu söylediniz?" Maomao sordu. *Çay yumurtası gibi mi?* Çay yumurtası yapmak için haşlanmış yumurtanın kabuğunu kırmak gerekiyordu.

ve çayın içinde demleyerek yüzeyinde örümcek ağı deseni oluşmasını sağlar. Ondan sonra, basitçe yiyebilirsiniz. Belki de süslü göründükleri için bahçe partisinde servis edilmişlerdir.

"Onları zorla yedirmeyi başardık ama yemeğin geri kalanının tadının da berbat olacağından endişeliydik."

"Evet! Ama başka kimse rahatsız olmuş görünmüyordu. Hatta komutanımız dudaklarını şapırdatıyordu, 'Vay, bu iyiydi! Belki de dili tutuldu.'"

Askerler, tat alma duyusu bozulanların kendileri olabileceğinden korkarak yemeye devam etmişlerdi. Her biri buraya geldiğinde ve aynı şeyi düşünen başka insanlar olduğunu keşfettiğinde Yemeğin tadı tuhaftı, belki de gerçekten bir şeylerin ters gittiğini anladılar.

"Hepiniz çorbayı ieli ne kadar oldu?" Maomao sordu.

"Hmm. Belki bir saat?" Lihaku söyledi. "Tüm bu süre boyunca kusma isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Ara verildiği duyurulur duyurulmaz buraya koştum." Belli ki o ve oradaki diğer herkes Terliyorum.

"Bir saat mi? Hmm. Sağlığın yerinde gibi görünüyor."

"Bu da ne demek oluyor? Cidden zehirlenmiş düşünmüyorsun, değil mi? Hey, bize bakın. Keman kadar formdayız!"

"Bu zehire bağlı. Bazı türlerin etkisini göstermesi diğerlerinden daha uzun sürer," diye araya girdi Yao. Sesinde gerçek bir duygu vardı, neden bahsettiğini ilk elden bilen birinin sesi gibiydi.

"Tanrım, böyle söyleme. Bu kadar güzel bir bayan için çok korkutucusun, biliyor musun?" Lihaku kaşlarını çatarak söyledi.

Maomao, "Eğer başka belirtileriniz varsa, sağlık ofisine gelin," dedi. "Sana içindekileri kusmanı sağlayacak bir ilaç vereceğim."

"Ama iimin kalmasına ihtiyacım var!"

Maomao ve Yao, solgun yüzlü Lihaku'yu arkalarında bırakarak ofise geri döndüler.

"Sence neler oluyor Maomao?" Yao sordu.

"İlk aklıma gelen tuzun bir araya toplandığı olurdu. Normalde orbada erir, ama görünüşe göre o adamlar

kaselerinde biraz fazla tuz vardı." Belki de şef özellikle büyük tuz parçaları kullanmıştı ya da belki biraz tuz eklenmişti.

Piştirme sürecinin sonlarına doğru. Durum ne olursa olsun, bekleyip sağlık ofisine daha kötü hissederek gelip gelmeyeceklerini görmesi gerekecekti.

"Anlıyorum..." Yao tam olarak ikna olmuş görünmüyordu ama şimdilik Maomao'nun hipotezini kabul etmeye karar verdi.

Diğer herkes bahçe partisiyle meşguldü ama Maomao ve Yao için bu eve erken dönmek için bir fırsattı ve bunun tadını çıkaracaklardı. Bugün sadece muayenehaneyi temizlemeleri gerekiyordu ve o gün için işleri bitmişti.

"Ahh, bu güzel ve rahat bir gündü. Umarım yarın da böyle rahat olur," diyordu genç doktor En'en'e. "Eğer bundan sonra biraz vaktin olursa, belki akşam yemeğine gidebiliriz ya da-"

"Günlük raporu yazmamışsınız," diyerek doktorun önüne sertçe bir kâğıt koydu. "Dr. Liu her an gelebilir, o yüzden yazmaya başlasanız iyi olur." Sonra bir kâğıt çıkardı.

Yao'ya giydirdi. "Dışarısı soğuk, genç hanım. Sıcak kaldığınızdan emin olmalısınız."

"Evet, evet, biliyorum," dedi Yao, boynunda da bir eşarp vardı.

Maomao pamuklu bir ceket giydi ve genç doktorun karşısına dikildi. Bu arada adı Li'ydi ama ofiste iki Li daha olduğu için ona bu şekilde hitap etmek pek verimli olmuyordu. Kişisel adı Tianyu'ydu ama Maomao ya da arkadaşları bunu hiç kullanmamıştı. "Lütfen bana Tianyu demekten çekinmeyin. Çekinmeyin," derdi.

ilk buluşmalarında söylemişti - ki tam da bu yüzden genç hanımların hiçbiri bunu yapmamıştı. Maomao, Yao ve En'en'in her biri

Bu inatçılık için kendi motivasyonları vardı, ancak sonuç aynıydı.

"Yarın görüşürüz," dedi Maomao Tianyu'ya. "Yarın görüşürüz," diye yineledi Yao.

"Akşam yemeği için ne istersiniz, genç hanım?" dedi En'en.

Onu tamamen görmezden geliyor. Bugün onun kulağını çekmiş olmalı. Tianyu ayrılırken onlara el sallıyordu ama En'en hiç oralı bile olmadı.

ona baktı. Bu sırada Maomao, Yao'yu düşünüyordu: *Domuz eti de! Domuz eti, domuz eti, domuz eti!* Böyle soğuk bir günde iyi ve yağlı bir yemek mükemmel olurdu. Ofisten çıkar çıkmaz soğuk bir rüzgâr kulaklarını tırmalamaya başladı.

"Bakalım... Sanırım tavuk kulağa hoş geliyor. Dışı çıtır çıtır bir şey!" Yao söyledi. Maomao'nun telepatisi ona ulaşamamıştı. Ama tavuk iyi bir teselli ödülüydü.

"Pekâlâ. O zaman temiz ve keskin bir şeye ihtiyacımız olacak," dedi Maomao ve konuşmaya dahil oldu.

"İyi bir noktaya değindin. Biraz çiğ balık ve sebzeye hayır demem," dedi Yao.

En'en Maomao'ya baktı. Dudaklarıyla, "Tamam o zaman Maomao. Yeterince sebzemiz yok, biraz alabilir misin?" Ama gözleri iletişim kuruyordu: *Çalışmayanlar, yemezler.*

İşte bu kadar. Maomao omuz silkip başını salladı ama içi korkudan titriyordu.

Bölüm 13: Saç Çubuğu Hırsızı

Tavuk gerçekten de dışı çıtır çıtır, içi yumuşak ve sulu oldu. Sadece hatırası bile Maomao'nun ağzını sulandırmaya yetti.

*Çok lezzetli bir akşam yemeği*ydi, diye düşündü, işini yaparken zihninin *bir* önceki günün yemeğinde dolaşmasına izin verdi. Havanda bazı otları toz haline getirdi ve salyalarını yuttu.

Maomao kendini iyi sayılabilecek bir aşçı olarak görüyordu ama mutfakta En'en'in eline su dökemeyeceğini kabul etmek zorundaydı. En'en bir keresinde ağabeyinin profesyonel bir aşçı olduğundan söz etmişti ama kendisi de pek beceriksiz sayılmazdı yemek hazırlamaya gelince. Tavuğun derisi mükemmel bir şekilde ızgara edilmişti ve altında açık pembe bir et saklıyordu. Maomao onu ısırdığında, ağzında sıcak meyve suları patladı. Terbiye edilmişti

tuz ve çıtır çıtır siyah bir toz ile şeyler, biber! Yao'yu beslemek söz konusu olduğunda En'en geri adım atmıyordu; Maomao maaşının çoğunun yemeğe gittiğini düşünmek zorundaydı. Ve Maomao'nun son zamanlarda yemeklerinin çoğuna katılmasıyla, daha da ucuzlayamazdı.

Maomao durakladı. Bu şekilde düşündüğünde, belki de en azından biraz yemek parasına katkıda bulunması gerektiğini fark etti. Bu, bir yerlerde berbat bir lokantada yemek yemekten kesinlikle daha iyiydi; belki en azından malzemeleri karşılayabilirdi.

"Hmm, ," dedi kendi kendine başını sallayarak.

Yao onun yanında belirdi. "Neden başını sallıyorsun? Dr. Liu seni çağırıyor."

"Anlıyorum," dedi havan ve otları temizlerken.

"Bunu yapabilirim. Sadece git. Ne yaptın sen?" "Henüz hiçbir şey."

Şimdilik hiçbir şey yok. Yao'nun ifadesine göre sorusu onun için bir şakaya eşdeğerdi - eğer biraz

Birini işaret etti. Maomao, eczacı olarak Yao ya da En'en'den çok daha deneyimliydi, bu yüzden ona sık sık diğer ikisi değildi. Örneğin o sık sık malzeme toplamaya gönderiliyordu. Görevlerindeki bu eşitsizlik Yao'ya acı veriyordu, bu yüzden de iğneleyici bir mizah yapıyordu.

İlk tanıştığımızdan beri gerçekten yumuşadı, Maomao. düşündü. Yao değişmiş miydi, yoksa Maomao onu artık farklı mı görüyordu?

Doktorun beklediği odaya gitti. "Bana ihtiyacınız var mıydı, Dr. Liu?" "Mm. İşte." Ona tanıdık bir mühürle balmumuyla mühürlenmiş bir mektup uzattı.

İmparatoriçe Gyokuyou...

Muhtemelen ona mektup ulaştırmanın başka yolları da vardı, en azından normal şartlar altında. Mektubun Dr. Liu'nun elinde olması acil bir durum olduğunu gösteriyordu.

"Derhal sarayına çağrılıyorsunuz," dedi. Mektupta da hemen hemen aynı şeyler yazıyordu; ayrıntı içermiyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Luomen'i bulacağım ve-" "Hayır.

Sadece sen."

Anlamamıştı. Babası gibi bir haremağası İmparatoriçe'yi muayene edebilecek nitelikte olmalıydı. Neden sadece o?

"Sorularınız olduğunu görebiliyorum ama bu mektubu kimin gönderdiğini ve ne istediğini biliyorsunuz. Ekleyebileceğim bir şey yok. Sakın

vakit kaybetmeyin, gidin." Dr. Liu'nun kendince bazı endişeleri var gibiydi ama karşılarında İmparatoriçe vardı. Bir başhekim bile onunla tartışamazdı.

Maomao, "Emredersiniz efendim," dedi ve ardından talimatlara uygun olarak gitti.

Tıbbi ofisten Gyokuyou'nun arabayla götürüldü. Saray arazisinden ayrılmayacaktı ama dış ve iç avlular arasında yürümesi de yakışık almazdı. Bir dizi kapıdan geçti ve sonunda İmparatoriçe'nin köşküne vardı.

Gyokuyou'nun arka saraydaki konutu son derece görkemliydi, ancak şimdiki konutunun yanında cüce kalıyordu. Gyokuyou'nun

İmparatoriçe'in evi Kıymetli Eş'in evinin en az üç katı büyüklüğünde olmalıydı. Maomao arabadan ve ince, güzel bir kadın tarafından kendisi için açılan kapıda durdu.

Haku-u, diye düşündü Maomao. Kısa bir süre de olsa Yeşim Köşkünde birlikte hizmet etmişlerdi. Gyokuyou'nun memleketinden gelen üç nedimeden biriydi, üçü de kız kardeşti. bir yıl arayla. Birbirlerine çok benziyorlardı, bu yüzden insanların onları ayırt etmesine yardımcı olmak için farklı renklerde aksesuarlar takıyorlardı. Birbirlerine çok benziyorlardı.

Bu genç kadının taktığı beyaz saç bağı insanlara onun, adı "beyaz tüy" anlamına gelen Haku-u olduğunu hatırlatıyordu. Diğerleri Seki-u ve Koku-u'ydu, ancak Maomao'nun en gençleri olan Seki-u dışında hiçbirisiyle pek bir ilişkisi olmamıştı.

" zaman oldu," dedi Haku-u. Maomao genellikle Yinghua ve arkadaşları tarafından karşılanırdı ve buraya son gelişinde Haku-u'yu ya da kız kardeşlerini görmemişti. "Biz de sizi bekliyorduk. Lütfen, bu taraftan gelin." Birinin kullanabileceği bir ses tonuyla bir yabancıyla. Yinghua'nın geveze üçlüsünün aksine, üç kız kardeş daha ketumdu - ya da belki daha olgun denebilirdi.

Maomao her mesajı aldı: *Hoşbeşe gerek yok. Sadece içeri girin.*

Maomao geldiğinde Yinghua, Guiyuan ve Ailan'ın etrafta dolanmasına alışkındı ama bugün ortalık sessizdi. "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Buraya tek başına çağırıldığı andan itibaren şüphelenmeye başlamıştı.

Haku-u sadece Maomao'ya kabul odasını gösterdi ve "İşte. Majestelerine kendin sorabilirsin." Sonra da gitti.

Maomao odaya girdiğinde Gyokuyou'nun bir kanepede oturduğunu ve Hongniang'ın da onun yanında durduğunu gördü. Maomao yavaş ve saygılı bir selam verdi.

"Epey zaman oldu," dedi Gyokuyou, karşılığında başını sallayarak.

"Evet, hanımefendi. Bu kadar uzun zaman geçtiği üzgünüm."

Aslında, sağlık muayenesinin üzerinden sadece bir ay kadar bir süre geçmişti; o kadar da uzun değil.

İmparatoriçe, "Seni neden çağırdığıma dair bir fikrin var mı?" diye sordu. Maomao başını salladı. Gyokuyou'nun sesi daha çok

Her zamankinden daha durgundu; gözlerindeki o muzip pırıltı yoktu.

Maomao, *yüzündeki o* ifadeyi düşündü. Bunu hatırladı. baktı. Maomao onu ilk kez gördüğünde, çocuklarını tehdit eden gizemli hastalık yüzünden Konsolos Lihua'yla yüzleşirkenki bakışının aynısıydı bu. Endişeli bir bakış.

"Lafı dolandırmanın kimseye faydası olmaz. Her şeyi bir kerede açıklamak daha iyi. Sence de öyle değil mi Hongniang?" Gyokuyou dedi ve baş nedimesine baktı.

Hongniang masanın üzerine beze sarılı bir şey koydu. Sargıyı açtığında gümüş işlemeli bir saç çubuğu ortaya çıktı. İlginç bir tasarım: Bir feneri ya da ucundan sarkan bir sepeti andıran bir tılsım. Karmaşık bir şekilde yontulmuştu, gerçek bir ustanın eseri idi.

Ama bazı koyu lekeler var, diye gözlemledi Maomao. Gümüş çabuk aşınıyordu ve lekeler saçın olması gerekenin yarısı kadar güzel durmasına neden oluyordu. Heykelin kendisi muhteşemdi ama Olaya bir bütün olarak baktığınızda, bir şekilde eksik-uyumsuz ya da tutarsız. Sanki bir şey eksikti, çok önemli bir parça.

Bir imparatoriçenin giyebileceği kadar güzel değil. Maomao saç çubuğuna şaşkın bir bakış attı. "Bu nedir leydim?"

Gyokuyou, "Bahçe partisinde giydiğim şey ," diye cevap verdi.

"Öyle miydiniz, hanımefendi?" Maomao kaşlarını çatı. Gyokuyou bunu herkesin içinde mi giyiyordu? Bu pek mümkün görünmüyordu. En azından Hongniang buna asla izin vermezdi.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Hayır, böyle görünseydi İmparatoriçe bunu partide asla giymezi," diye araya girdi Hongniang.

Tahmin etmeliydim. Maomao bile aksesuarda bir eksiklik olduğunu söyleyebiliyorsa, o zaman çok daha anlayışlı ve çok daha az sessizlik-Hongniang konuda asla sessiz kalmazdı. Maomao, Gyokuyou'nun bu aksesuarı tamamlamak için hangi kıyafeti giydiğini merak etti.

"Ustaya bunu çok kısa bir sürede yaptırdık ama çok iyi bir eserdi. Şu anda üzerinde koyu lekeler var ama aldığımızda kusursuzdu. Ve bu tılsımın içinde eskiden bir süsleme vardı. Küçük sepetin yarısı büyüklüğünde bir şey."

"Bir dekorasyon mu?" Maomao sordu. Belki de bir çeşit değerli taş. Orada çarpıcı görüneceği kesindi. Belki de İmparatoriçe yürüdüğünde çan gibi tıngırdayan bir ses bile çıkarabilirdi. "Söylememe izin verirsiniz, artık orada görünmüyor." Sepetin gözenekleri kadar inceydi ki, taşın kolayca düşmüş olabileceğinden şüphelendi.

Gyokuyou, "Bunu bahçe partisindeki ilk kıyafetimle birlikte giymiştim," dedi. "Öğleden hemen önce kıyafetlerimi değiştirmek için yerimden ayrıldım ve kaybolduğunu o zaman fark ettim."

Maomao hemen bir şey söylemedi. Arka saraydaki bahçe partisi sırasında kıyafet değişikliği yapılmamıştı. Ne olursa olsun, yüksek hanımlara yaklaşabilecek çok fazla insan yoktu. Belki de sadece refakatçileri.

"Etrafınızda bekleyen hanımlardan birinin parmakları yapış yapış olabilir mi?" Maomao girişimde bulundu. Elbette İmparatoriçe Gyokuyou'nun kendi hizmetkârlarından biri değil, ama belki de yemeğe hizmet etmek için gelen kadınlardan biri.

Gyokuyou başını salladı ama Hongniang konuştu. "Açıkçası, sadece çalınmış olsaydı daha az endişelenirdik. Ama bu saç sopası Hanımefendi'ye sunulan bazı hediyeler arasındaydı. Majesteleri bugün."

Eğer çok şanslılarsa, bu sadece hırsızın bir vicdan krizi geçirdiği ve onu iade etmeye karar verdiği anlamına geliyordu. Ama o zaman da hırsızın kendisinin, bu eşyayı İmparatoriçe'ye gönderilmesi planlanan haraçların arasına sıkıştırabilmesi için oldukça şanslı olması gerekirdi.

Pek olası değil, ha?

Bu da bir tehdit olduğu anlamına geliyordu. *Sana yaklaşabilirim, diyordu. Hatta sarayına gizlice bir şeyler sokabilirim.*

Arka sarayda bir eş olarak Gyokuyou, diğer kadınlar tarafından birden fazla zehirlenme girişiminin hedefi olmuştu. Artık Veliaht Prens'in annesiydi ve kendi sarayında yaşıyordu. Bu onu tehlikeden daha uzağa götürmeliydi, ama sonra bu oldu.

"Ne zaman istersen geri gelebilirsin."

Bu Maomao'ya birden fazla kez yapılmış bir teklifti. Geri dönüp tekrar Gyokuyou için çalışma daveti. Şimdi, İmparatoriçe'yi bu öneriyi yapmaya itenin sadece kişisel bir yakınlık olmadığını geç de olsa fark etmişti.

"Maomao... Suçluyu bulabileceğini düşünüyor musun?" İmparatoriçe Gyokuyou sordu. Yüzünde bir gülümseme ama tedirgindi ve elleri gözle görülür şekilde titriyordu.

Maomao, Gyokuyou'yu hep böyle kaygısız biri sanmıştı. Arka sarayda, Majestelerinin İmparatorluk sevgisine sahip olan herhangi bir kadın, yurttaşlarının acımasız misillemelerine maruz kalırdı, ancak Gyokuyou gülümsemeyi hiç bırakmamıştı. Dünya hakkında çocuksu bir merakı vardı ve bu kişisel merakıyla birleşince sertliği, Maomao'nun onsuz da gayet iyi olacağını düşünmesine neden olmuştu.

Ama belki de . İmparatoriçe olabilirdi, ulusun annesi olabilirdi ama yine de bir insandı.

Maomao, İmparatoriçe'nin sarayında bir odadaydı ve saç çubuğuna bakıyordu. İşlerini bitirdiklerinde saat çoktan geç olmuştu.

yüzden gece kalması emredilmişti. Yatakhanesine haber verildiği söylendi. Bu arada, odasında akşam yemeği servis edildi.

Hâlâ biraz şaşkındı. Yatakhanesi otuz dakikadan daha kısa bir . Bütün gece dışarıda kalmak bir şeydi ama bir yabancının geceyi İmparatoriçe'nin sarayında geçirmesi gerçek bir kabus olmalıydı.

Sanırım bu saç çubuğunun arkasında ne olduğunu öğrenene kadar kendini güvende hissetmeyecek. Yine de, İmparatoriçe'nin bu konuyu Maomao'dan başka emanet edebileceği kimse yok muydu? Yoksa başka bir şey mi vardı?

Maomao kendisi için hazırlanan odadaki yatağa oturdu ve kollarını kavuşturdu. *Lekeli gümüş...*

Gümüş kolayca paslanırdı; eğer ona gereken özeni göstermezseniz çabucak bulanıklaşırdı. Sürekli cilalanması gerekiyordu. Yine de soylular gümüş sofra takımları kullanmayı severdi - ya da belki de daha doğrusu,

kullanmak *zorunda kaldılar*. Çünkü gümüş de arseniğe maruz kaldığında buğulanıyordu. Arseniğin tadı, kokusu, hatta rengi bile yoktu, ancak gümüşün bu benzersiz özelliği sayesinde tespit edilmesi kolaydı.

Denilebilir ki

Yüksek mevkilerdeki insanlar bunu kullanmamayı göze alamazdı.

O halde İmparatoriçe Gyokuyou bir şekilde arseniğe mi maruz kalmıştı? Hayır, pek olası değil: ruh hali her şeye rağmen iyi görünüyordu.

fiziksel sağlığı. Zehirlendiğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. Ama o zaman sağ çubuğuna ne olmuştu?

Belki alındıktan sonra paslanmıştır? Diyelim ki birisi İmparatoriçe'yi zehirlemeye çalışmışlar ve başarısız olmuşlardı, bu yüzden ona şantaj yapmak için sağ çubuğunu almışlardı. *Hayır*, Maomao karar verdi. Çok karmaşık. Burada bir niyet varsa bile Maomao bunun ne olduğunu anlayamıyordu.

leydi. Hırsız neyin peşinde olabilir?

Onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı: "Kırılıp açıldığına dair hiçbir iz yok." Hongniang içinde büyük bir kristal olması gerektiğini söylemişti ama kristal hiçbir yerde bulunamamıştı.

Birkristal.

Maomao sağ çubuğunu hafifçe salladı. Taşın gizli bir çatlaktan beklemiyordu ama sürpriz bir şekilde eteğine küçük, beyaz bir granül düştü. "Nedir bu?"

Eline aldı ve gözlerini kısarak baktı. Koklamaya alıştı. Sessizce biraz su ve bir el bezi aldı, sonra parçacığı üzerine koydu

Dilini. "Hey. Bu-" Tam tadına bakmıştı ki kapı alındı.

"Maomao? Bir saniyen var mı?" Arayan Yinghua'ydı. "Evet? Sorun nedir?"

Normalde Yinghua sohbet etmek ya da dedikodu yapmak için gelebilirdi ama bugün pek havasında görünmüyordu. Maomao yine de onu gördüğüne sevinmişti; sormak istediği bir şey vardı.

"Sağ ubuğu hakkında..." Yinghua söyledi. Baktı Ama Maomao için zamanlaması mükemmeldi.

"Bu sağ çubuğuna monte edilmiş olan 'kristal'. Bir ihtimal var mı..." Yeşim Köşkü'nde hizmet verdiği sırada yaptığı bir şeyi düşündü. "*Tuz* kristali miydi?"

Beyaz topaklar, tadı tuzlu. Yeşim Köşkü'ndeyken kayda değer büyüklükte birkaç tane yapmıştı ve en iyi çıkanlardan bazılarını o zamanki Eş Gyokuyou'ya vermişti. Neyden yapıldıklarını bilmeseniz, gerçek olduklarına yemin edebilirsiniz.

Kristal. Onları Hongniang'dan saklamıştı, bu yüzden baş nedimenin onlardan haberi yoktu.

Yinghua bir an şaşırmış gibi göründü ama sonra başını salladı. "ok güzel, Maomao. Bunu çözmüş olman beni etkiledi."

"Demek doğru tahmin etmişim." Saç çubuğunu bezle birlikte eline aldı ve salladı. "Anlamadığım , neden bir

Bir saç çubuğunda tuz parçası mı? Sadece parçalanacak ve düşecekti."

Gyokuyou'ya tuzu verirken onu uyarmıştı.

Çok nemli bir yerde tutulurlarsa eriyecekleri kristaller. Maomao kadına kurutucu olarak kullanması için biraz odun kömürü vermişti ama ne kadar güzel görünürse görünsün tuz tuzdu.

"Leydi Gyokuyou son zamanlarda çok sıkıldı. En azından bahçe partisinde kendini eğlendirebileceğini düşündü."

Yani İmparatoriçe Gyokuyou bu işin arkasındaki beyindi.

Doğal olarak, saygıdeğer baş nedimesine söylememişti. Maomao, Yinghua'nın neden rahatsız görüldüğünü anlayabiliyordu.

"Bahçe partisi sırasında kristal kırılırsa ne yapmayı planlıyordu?"

Kadınların birbirlerini saç tellerinden ayak parmaklarının ucuna kadar değerlendirdikleri etkinliklerdi bunlar. Eskiden

Arka saraydayken, pek çok orta ve alt düzey eş, İmparator'un ilgisini çekmek için Gyokuyou'nun yaptıklarını taklit etmişti. Hiç şüphe yok ki birçoğu hala istiyor. Boş bir

saç çubuğundaki süs aşılayıcı olurdu.

"Bu yüzden kıyafetlerini değiştirmeyi planladı. Kıyafet değiştirmeden önce bir saat dayanabileceğini düşündü."

Saç çubuğunun fener şekli çarpıcı ve benzersizdi; herkesin dikkatini çekecekti. Hepsi süslemedeki taşın ne olduğunu soruyordu. Özellikle de süslemeye yardım eden kadınlar.

ziyafet: hanımlar sadece arka sarayda değil

Majestelerinin sevgisini kazanmak. Belki de Gyokuyou, ne tür bir taş kullandığını ve onu nerede bulduğunu düşündüklerini bilerek etrafındaki insanları şaşırtmaktan zevk alıyordu. Ya da belki de, eğer Majesteleri'nin karşısına çıkarsa ne yapacağını tam olarak bilmemenin heyecanını yaşıyordu.

"taş", o hâlâ bu seçkin ve acımasız arkadaşlığın içindeyken kırıldı.

Maomao kabul etmek zorundaydı ki, Gyokuyou'ya çok benziyordu ama aynı zamanda tehlikeliydi de.

Saç çubuklarına göz kulak olması için görevlendirilen hizmetçi kadın almış olabilir mi? Maomao kendi kendine sordu. Kesinlikle Mümkün. Eğer kadının yaptığı tek şey parayı almak, sonra da fikrini değiştirmek ya da korku krizine girip geri vermek olsaydı, bu gerçekten de rahatlatıcı olurdu.

Ama saç çubuğunu iade etmek o kadar kolay değildi.

"Bahçe partisinde çevrenin nasıl olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?" Maomao Yinghua'ya şöyle dedi.

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Örneğin oturma düzenini ve perde arkasında işlerin nasıl yürüdüğünü kastediyorum."

"Anlıyorum." Yinghua odadan çıktı ve kağıt ve bazı yazı gereçleriyle geri döndü. Sonra da hızlıca bir şema çizdi.

Ziyafet. "Burası ziyafetin merkezi, Majestelerinin yer. Solunda Dowager İmparatoriçe ve Jin Usta, yani Ay Prensi vardı. Leydi Gyokuyou sağındaydı. Üstat Gyokuen biraz uzaktaydı - teknik olarak hala sadece yerel bir vali, bu yüzden ona bir başbakanınkine eşdeğer bir yer verildi."

Yerel bir vali, başka bir deyişle eyaletlerden birini yöneten kişi. Esasen Gyokuen, Li'nin batı başkentini merkez alan batı bölgesinin tamamından sorumluydu. (Yani, bu çalışmanın bir kısmı Maomao'da kalmıştı.) Başbakanın

Koltuk şu anda boştu; Shishou artık o koltuğa oturmadiğı için Jinshi'nin o koltuğa oturması bekleniyordu ama ona farklı bir rütbe verilmişti.

Oturma düzeni, bu partinin en önemli amaçlarından birinin Gyokuen'e onun adı. Bu da tabii ki şöhretinde bir yükselmeyi beraberinde getirecektir.

"Peki Leydi Gyokuyou kıyafetlerini nerede değiştirdi?"

"Bu kez ziyafet sarayına yakındı, o da oraya gitti." Orada bir banyo da vardı, bu yüzden bayanlar için eskisinden daha kolaydı. "Bu da mutfaktan biraz uzakta olmasını sağladı, Yine de. Yemeklerin her zaman soğuduğunu biliyorum ama bu kadar çok insan için bu kadar uzağa yemek taşımak zorunda kalmak özellikle kötü olmalı."

Maomao yemeğin her zaman soğumuş olduğunu biliyordu. zehir olup olmadığını kontrol etmek için aldı. Her zaman bunun bir israf olduğunu düşünürdü, o güzel tatlar soğukla birlikte yok oluyordu.

Yinghua haritasında bir işaret yaparak, "Buraya, sarayın yanına büyük bir çömlek koymuşlar," dedi.

Maomao bir an için onu inceledi. "bir muhafız var mıydı?"

" sanmıyorum. Muhtemelen oturacak yeri olmayan insanların yemeğiydi." Yemeklerinin daha lezzetli olmasını isteyen insanlar için Zehir kontrolü başka bir yerde yapılacaktır.

"Peki o kap oradayken saç çubuğu mu?"

"Evet, doğru. Yemeğin tam ortasında. işi halletmek için gönderilmiştim, bu yüzden Leydi Gyokuyou'nun yanından bir süreliğine ayrıldım, ancak geri döndüğümde herkes saç çubuğu konusunda telaş içindeydi."

Ahh, demek burada olan buymuş. Maomao saç çubuğuna baktı. Şimdi mantıklı geliyordu. Renk değişimlerinin nereden geldiğini biliyordu.

"Bir fikrin varmış gibi , Maomao." "Öyle mi?"

"Kesinlikle biliyorsun! Neymiş o? Söyle bana!"

Bu zor bir istekti. Henüz kanıtlayamamıştı; şu ana kadar hepsi varsayımlardan ibaretti. "Yeterli bilgiye sahip değilim."

"Elbette biliyorsun! Anlat bana!" Yinghua bastırdı.

Maomao inledi ama reddetmeye devam etmenin Yinghua'yı daha az öfkeli yapmayacağını biliyordu.

", , " diye yumuşadı. "Ama önce bir şeyi daha kontrol etmek istiyorum."

"Ne oldu? Neler olduğunu bilmek istiyorum! !" "Korkarım beklemeniz gerekecek. Yanlış bir şey söylemek istemiyorum. ve İmparatoriçe'nin kafasını karıştırmak."

Yinghua yanaklarını şişirdi ama bunu kabul etmek zorunda kaldı. "O sarayda kimin olduğunu biliyor musunuz? Bu doğru değil. Orada olan herkesten emin değilseniz de önemli değil. Sadece kimlerden haberdar olduğunuzu bana bildirin."

"Tamam, peki..."

İsimler vermeye başladı ve Maomao hepsini .

Gizemi çözdüğünü söylemek yanıltıcı olabilirdi ama saç çubuğunun nereye kaybolduğu konusunda iyi bir fikri vardı.

Gerçi bu da başlı başına bir sorun teşkil ediyor.

Yinghua'nın ona verdiği bilgiler ve Maomao'nun kendi tahminleri arasında, işler çok şüpheli bir yöne işaret ediyordu. İmparatoriçe Gyokuyou'nun içini rahatlatmak istiyordu ama

Ona tüm gerçeği söyleyip söylememesi gerektiğinden emin değildi. Bunun onu daha fazla üzeceğinden endişeleniyordu.

Ona nasıl söyleyeceğim? Maomao sadece soruyu düşünüyordu. kapısı çalındığında. *Bu sefer kim geldi?* Kapıyı açtığında karşısında Haku-u'yu buldu. "Sorun nedir?" Maomao sordu.

"Hava biraz serin. Üşüyebileceğini düşündüm, bu yüzden sana fazladan bir battaniye getirdim," dedi Haku-u.

"teşekkür ederim. sonrasını ben hallederim."

"Hayır. Bugün misafirsin." Haku-u görüldüğü kadar çalışkan olduğunu gösterdi, içeri girdi ve battaniyenin Maomao'nun yatağına tam olarak yerleştirildiğinden emin oldu. Maomao yatağın yanında durdu. pencereye baktı ve biraz tuhaf hissederek izledi. Pencerenin çitaları arasından dışarı baktı ve kar yağdığını gördü. "Sanırım hava gerçekten soğuk," dedi.

Sonra Haku-u mangala biraz kömür ekledi. "Tütsü ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ."

Haku-u'nun işinde çok iyi olduğu açıktı, ancak Maomao onun için her şeyi yapmasına özel bir ihtiyaç olduğunu düşünmüyordu. Hatırladığı kadarıyla, Gyokuyou Haku-u'yu gençliğinden beri tanıyordu. batı başkenti. Burada çok uzun süre kalmamıştı ama Yinghua ve Maomao'nun Yeşim Köşkü'nde geçirdiği zamandan beri tanıdığı diğer kadınlar ona saygı duyuyor gibiydi.

Merdivenin biraz daha aşağısına birini gönderebilirdi.

"Kesinlikle olmaz. Siz çok önemli bir ziyaretçisiniz. Hiçbir şeyin gerektiği gibi yapılmaması riskini göze alamayız," dedi Haku-u. Oops. Maomao bunu yüksek sesle mi söylemişti? Durdurmak için ağzını sıkarak kapattı. başka bir şey çıkmaz.

Bu insanlar bana pek mantıklı gelmiyor, diye düşündü Maomao. En küçükleri olan Seki-u dışında, Maomao kız kardeşlerin insan olarak nasıl oldukları hakkında gerçek bir fikre sahip değildi. Onları küçük kız kardeşleriyle dalga geçerken görmüştü ama sadece biraz. Maomao sessizce Haku-u'nun çalışmasını bir süre daha izledikten sonra, ders sırasında aldığı notları çıkardı.

Yinghua ile sohbet ediyordu. Onları yakınında tuttuğu için memnundu; Haku-u onları fark etseydi soru sormasını istemezdi.

Maomao bu gece erken yatmaya karar vermişti ama kalbi

Yarış.

Aklınızda bir şey varken uyku pek de dinlendirici olmuyor. Maomao yorgun gözlerini ovuşturdu ve doğrulup oturdu. Haku-u'nun fazladan battaniye getirmiş olmasına çok sevinmişti; nefesi sabah havası ve kulakları kızarmıştı. Pencereyi açtığında, dışarıda yerde kar birikmiş olduğunu gördü. Kadın Günlük kıyafetlerini giyerken titriyordu ve giyinir giyinmez koridordan gelen bir ses duydu.

"Maomao! Hadi kahvaltı yapalım!" Arayan Yinghua'ydı, erkenciydi.

Maomao onu bu konuda ikna etmeye karar verdi. Guiyuan ve Ailan da kahvaltıda'ydı. Guiyuan pek değişmiş gibi görünmüyordu, Belki eskisinden biraz daha tombul olması dışında; hala nazik ve yumuşak . Ailan büyümeye devam ediyor gibi görünüyordu, çünkü Maomao onunla göz göze gelmek için normalden daha da yükseğe bakmak zorunda kalıyordu. Bu, dikey olarak zorlanan Maomao'da kıskançlık uyandırmaya yetti. Yine de, bu kadar tanıdık yüzlerin arasına geri döndüğü için biraz gülümsemekten kendini alamadı.

Yinghua, "Bugün kahvaltı ekstra özel," diye duyurdu. "Kurutulmuş deniz kulağı var!"

Diğerleri koro halinde "Vay canına!" dedi; Maomao bile duygulandı Alkışlayın. Belki de İmparatoriçe Gyokuyou'nun dün akşamki yemeğinden arta kalan malzemelerden aşırıdır.

Çorba basitti, iyi bir et suyu ve sadece hafif bir tuz vardı. Yine de içindeki denizkulağı ile oldukça yenilebilir olduğunu kanıtladı. Pilav da aynı şekilde en iyisiydi ve bir kadın İmparatoriçe olduğunda, hanımlarının diyetlerinin de buna göre faydalandığını gösteriyordu.

Dördü sohbet ederken Maomao etrafına bakındı. Onun huzursuz tavrından etkilenen Guiyuan, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Pek bir şey yok. Diğerlerinin kahvaltısı yok mu?" Ne -u kardeşleri ne de Gyokuyou'nun İmparatoriçe olduktan sonra biriktirmiş olması gereken diğer yeni nedimleri görmedi.

"Oh! Bayan Haku-u ve kız kardeşleri başka bir odada yemek yiyor ve diğer nedimler sarayda yemek yemiyor."

"Evet," diye ekledi Ailan. "Bu çok kötü. Bu onları tanımak için iyi bir fırsat olabilirdi. İş yerinde hep çok ciddiler."

Bence siz üçünüz biraz gevşeksiniz. Yine de, bu onların etrafında olmayı kolaylaştırdı.

Yinghua ve beraberindekiler, Gyokuyou'ya arka saraydaki konsüllük günlerinden beri hizmet ediyorlardı ama Haku-u'nun İmparatoriçe ile tanışıklığı daha da eskiye dayanıyordu.

Guiyuan bu yüzden ondan saygıyla bahsetmek zorunda hissetti. Haku-u, baş nedimleri Hongniang kadar yüksek bir mevkide olmayabilirdi. ama Maomao onun hâlâ Yinghua ve diğerlerinin üzerinde durduğunu hissetti.

Belki de buraya son gelişimden bile daha fazla. Yinghua ve arkadaşlarının diğer cariyelerin nedimelerine karşı çıktıkları biliniyordu ama bu sadece Gyokuyou hakkında kötü konuştukları zaman oluyordu. Haku-u ve kız kardeşleri yoldaş ve meslektaştı ve Maomao Yinghua'nın ya da diğer kızların onlara karşı gerçek bir düşmanlık hissettiğinden şüpheliydi.

Yinghua'dan bahsederken, "Ee, Maomao. Suçlunun kim olduğunu biliyor musun?"

Maomao, "Bu biraz zor," dedi. Soruyu geçiştirmek için güzel bir yol. Diğer kızlar sönük görünüyordu.

Yinghua, "Eğer hâlâ anlamadıysan Maomao, buraya geri dönebilirsin," diye öneride bulundu. "Muhtemelen onları sadece ilaç ve benzeri şeyler yapmak için seni bize vermeye ikna edemeyiz ama eğer bir sebep varsa..."

"Bu doğru," diye ekledi Guiyuan. "Yeşim Köşkü'nde sahip çok daha fazla odamız var. Ve bir sürü sobamız!"

Ailan, "Eminim burada bazı ithal ilaçlar bulabilirsin," diye öneride bulundu.

İthal ilaçlar! Maomao neredeyse bu fırsatın üzerine atlayacaktı. *Hayır! Hayır! Kötü Maomao!*

Kendini sakinleştirmek için çayından bir yudum aldı. "Şu zanaatımı babamdan ve diğer doktorlardan öğreniyorum. Öylece değiştiremem işler. Bunun birlikte çalıştığım insanlara nasıl bir yük getireceğini bir düşünün."

İmparatoriçe Gyokuyou'ya hizmet etme fikrinin cazip yanları olduğunu kabul ediyordu. Ancak büyük hanımefendinin ekibine katılmak kendi sorunlarını da beraberinde getirecekti.

O ucube gibi.

Ya tek gözlü stratejist İmparatoriçe'nin sarayında gizlice dolaşmaya başlarsa? Kendi zihninde sadece Maomao'yu görmeye çalışıyor olabilirdi ama skandala karışan izleyicilerin göreceği şey bu değildi.

İmparatoriçe Gyokuyou'nun bunu bilmemesi düşünülemezdi. Maomao ve stratejist arasındaki ilişki şimdiye kadar anlaşılmıştı, değil mi? *Özellikle de şeyin onun açısından bir yanılsama olduğunu ve tamamen yabancı olduğumuzu.*

Açık konuşmak gerekirse, Maomao bir hata olup olmadığını, Verdigris Hanesi'nin başka bir patronunun çocuğu olup olmadığını merak ediyordu. En azından öyle düşünmek hoşuna gidiyordu. Yine de şansının düşük olduğunu biliyordu.

Gyokuyou Maomao'yu sadece kullanılacak bir piyon olarak görseydi işler çok daha kolay olurdu, ancak Maomao'nun yeteneklerine gerçekten saygı duyuyordu. *Onu öylece görmezden gelemem.* Bundan bahsetmiyorum bile.

Yinghua, Guiyuan ve Ailan'ın bakışları o anda Maomao'nun içinde adeta bir delik açıyordu.

Sadece bu durumdan nasıl kurtulacağına karar vermeye çalışıyordu. Kırmızı saç bantlı genç bir kadın içeri girdiğinde durum değişti. Haku-u'ya çok benziyordu, ama yüzü onun

Maomao'nun yaşlarındaydı. Üç kız kardeşin en ve Maomao'nun gerçek anlamda

tanıdık. Xiaolan'ın mektuplarını ona götürürdü. "N'aber, Seki-u?" Yinghua sordu.

"İmparatoriçe Gyokuyou Maomao'yu soruyor," diye cevap verdi detay vermeden. Maomao kahvaltısını bitirdi ve kâsesini aldı.

"Merak etme, ben alırım. Sadece oraya bırak," dedi Guiyuan, Maomao da öyle yaptı.

"Bize ne zaman katılacağınızı duymak için sabırsızlanıyorum!" Yinghua seslendi, üç genç kadın da cesaretle el salladı. Maomao da selam sonra İmparatoriçe'yi görmeye gitti.

Maomao, Gyokuyou'nun odasında sadece Hongniang ve Haku-u'yu değil, prens ve prensesi de buldu. Prenses Çoğunlukla onları görmezden gelen Veliaht Prens'in etrafına bir sürü oyuncak yerleştiriyordu. Belki de birlikte oynadıklarını düşünüyordu.

Haku-u, Maomaonun geldiğini görünce Veliaht Prensi kucağına aldı. "Seki-u, prenses," dedi.

Seki-u, Lingli'nin elinden tutarak, "Evet, elbette," diye cevap verdi.

"Daha fazla çal!" dedi prenses. Şu anda üç yaşında olmalıydı ve belli ki konuşmayı öğreniyordu. Yine de Maomao'yu hatırlamıyor gibiydi, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi yüzünü inceliyordu. Maomao bu durumdan biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama olan olmuştu. Prensese dostça bir el salladı.

Haku-u prensi kucağına alıp gitmek üzereydi ki Maomao düşüncesizce kolunu yakaladı. "Ne oldu?" Haku-u, bu uygunsuz davranış karşısında duyduğu hoşnutsuzluğu belli eden bir ifadeyle konuştu.

"Burada kalabilir misiniz?" Maomao sordu.

"Ne amaçla?"

"Bu konuşmayı dinlemenizi istiyorum."

Haku-u'nun ifadesi değişmedi, ancak Hongniang koridora çıktı ve tesadüfen geçmekte olan Ailan'a el salladı. "Lütfen çocuğa göz kulak olun," dedi ve prensi Haku-u'dan alarak ve onu Ailan'a verdi. Çocuk böğürdü ve Ailan'ın saçlarını çekti; Ailan yüzünde gergin bir gülümsemeye onu götürdü.

"Aklında bir şey mi var Maomao?" İmparatoriçe Gyokuyou sordu. Ne o ne de Hongniang Haku-u'nun varlığını sürdürdü. Tartışmaya devam etmenin daha hızlı olacağını düşündüler.

"Bu," dedi ve İmparatoriçe'nin saç çubuğunu uzattı.

"Kaybolmasının arkasında kimin olduğunu buldun mu?" Gyokuyou sordu.

"Korkarım hayır, hanımefendi. Ancak neden lekelendiğini ve içindeki taşın neden kaybolduğunu açıklayabileceğime inanıyorum."

"Ciddi misin?"

"Evet, ." Maomao, Yinghua'nın bir gece önce çizdiği diyagramı çıkardı. "Kıyafetlerinizi değiştirmek için sarayınıza çekildiniz, doğru mu? Ve bunu yaparken fark ettiniz ki saç çubuğu kayıptı."

"Bu doğru. Ne yazık ki arayacak zamanım . Üzerimi değiştirmem gerekiyordu."

Ben de öyle düşünmüştüm. Kargaşa, saçlar kesildiği sırada meydana gelmemişti.

sopa kayboldu.

"Çalınmış olabileceğini değil de, sadece düşürmüş olabileceğinizi mi düşündünüz?"

"Evet, çok acelem vardı. Geçerken bir dal başıma değdi. Belki o zaman düşmüştür diye düşündüm."

"Buralarda bir yerde olabilir mi?" Maomao diyagramdaki bir noktayı işaret sordu.

"Evet, tam orada. Tam önümde bir ağaç vardı ve etrafından dolaşmaya çalışırken dal beni yakaladı."

Bir platform: başka bir deyişle, Maomao'nun şüphelendiği güveç kabı. Haku-u'ya ama diğer kadının ifadesi değişmemişti. *Belki de bu konuda yanılıyordum*, diye düşündü, ama her iki durumda da Haku-u'nun orada olması işleri hızlandıracaktı.

"Uzun lafın kisası, saç çubuğunun çalınmadığına inanıyorum. -Sanırım basitçe düştü," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Gyokuyou sordu.

"Kesinlikle öyle. Leydim, sıkıntınızın nedeni Saç çubuğunun çalındığına ve sonra tehdit olarak size geri gönderildiğine inanıyorum." Saç çubuğunun rengi solmuş, içine yerleştirilen taş kaybolmuştu, sanki şöyle der gibiydi: *Sana yapacağım şey bu*. Bulutlu gümüşü gören her soylu aklına hemen zehir gelirdi.

"Bunların hiçbirinin kasıtlı olmadığını bilseydiniz kendinizi çok daha iyi hissetmez miydiniz?"

"Sanırım..."

"Ayrıca leydim, taş ne olduğu hakkında bir fikriniz olduğunu düşünmekte haksız mıyım?"

İmparatoriçe Gyokuyou saçlarını parmak uçlarında döndürdü. Gözleri duyularla dolup taşıyordu.

"Sadede gelin lütfen! Saç çubuğundaki taş ne oldu?" Hongniang sonunda daha fazla bekleyemeyerek talep etti.

"İmparatoriçe... Bu taşlardan başka var mı?" Maomao dedi ki. Gyokuyou, "Sanırım eninde sonunda itiraf etmek zorundayım," dedi,

istifa etti. Ayağa kalktı ve odanın bir köşesinden küçük bir kutu getirdi. Kutuyu açtığında yarı saydam, çok yüzlü bir kristal ortaya çıktı.

"Bunu kullanabilir miyim?" Maomao sordu.

"Onu bana veren sendin."

Maomao bir eline taşı, diğer de bir sürahi su aldı. "Lütfen biri bana bir gemi getirebilir mi?" Haku-u bir kase getirdi. Maomao taşı kaseye koydu ve ardından kaseyi suyla doldurdu.

"Bu... eriyor mu?" Hongniang söyledi.

"Belki bir yudum denemek istersiniz. Ancak sizi uyarıyorum, yüzünüz kızarabilir. Çünkü bu tuz."

"Tuz mu?!" Hongniang gerçekten de bilmiyordu. Eğer bilseydi, İmparatoriçe'nin saç çubuğundaki sahte kristali kullanmasına asla izin vermezdi. "Leydi Gyokuyou! Neler oluyor?" diye haykırdı.

"H-Hee hee... Şey, çok güzeldi. Ve kimse fark etmedi, değil mi?" İmparatoriçe'nin yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. Bu gülümseme ona kaygılı olmaktan çok daha yakışıyordu.

"Tuzun bu kadar ince bir şekle bürünebileceğini hiç bilmiyordum," dedi Haku-u, çözünen kristali incelerken.

"Genellikle öyle olmaz. En çekici şekillerde kristalleşmiş olanları seçtim. Kaynar suya biraz tuz koyarsınız, çok fazla değil, böylece hepsi çözünebilir. Sonra soğumaya bırakın. Soğuduktan sonra Bir çekirdek oluşturmak için içine küçük bir şey koyun ve sonra her şeyin buharlaşmasına izin verin. İşlemi tekrarladıkça, kristal yavaş yavaş daha büyük. Sanırım unutulmaması gereken en önemli şey, ipeğin, onu astığınız iplik için ideal bir malzeme olduğudur."

"Maomao... *Bunu* Yeşim Köşkü'ndeyken mi yaptın?" Hongniang sordu.

Maomao hiçbir şey söylemedi. Maomao'ya şimdi kızamazdı, değil mi? Zaman aşımı süresi dolmuş olmalıydı.

", yani 'taş' çözüldü. Gitti," dedi Hongniang. "Ama rengi bozulmuş gümüş ne olacak?"

"Pek çok şey gümüşün bulanıklaşmasına neden olabilir," dedi Maomao, diyagramın bir köşesine küçük bir daire çizerek. "Örneğin yumurtalar."

"Yumurta mı?" Diğer üç kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Bu doğru. Çürük yumurtanın yaydığı kokuyu bilir misin?"

Üçü de başlarını salladı. Çöpleri çıkaranlar hizmetçilerdi; muhtemelen çürüme kokusunu hiç duymamışlardı.

daha önce. Maomao farklı bir benzetme denemeye karar verdi.

"Haşlanmış yumurtaya ne dersiniz? Nasıl koktuğunu biliyorsun, değil mi?" "Ah, bunu biliyorum," dedi Gyokuyou.

"Oldukça eşsiz bir aroma ama aynı kokuyu alabileceğiniz başka bir yer daha var; bazı kaplıcalar."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi İmparatoriçe. Daha önce bir kaplıcada yıkanmış olmalıydı. Belki de batı başkentinden bu şehre kadar olan yolculukta bir ya da iki tane vardı.

"Bu kaynaklardaki bazı maddeler sülfür içerir. Haşlanmış yumurtalar da öyle - eğer onları gümüş çatal bıçakla yerseniz, kapların rengi solabilir."

"Evet, elbette," dedi Hongniang, bunu daha önce düşünmediğine inanamıyormuş gibi bakarak. Şimdi saç çubuğunun neden karardığını iyi tahmin ediyordu, çünkü bahçe partisinde ne servis edildiğini biliyordu.

Maomao, "Saç çubuğu, içinde haşlanmış yumurta bulunan bir tencerenin içine düştü," dedi. "Tuz kristali suda çözünürken, yumurtalar gümüşün rengini bozdu."

Bu muhtemelen Lihaku'nun çorbayı neden dayanılmaz derecede tuzlu bulduğunu da açıklıyordu.

"Ama saç çubuğu tencereye nasıl girdi?" Gyokuyou merak etti. "Sence oraya tesadüfen mi düştü?"

"Korkarım bilmiyorum. Tesadüf olabilir ya da birisi onu oraya koymuş olabilir."

"Bunu neden yapsınlar ki?" Haku-u gözlerini kısarak Maomao'ya baktı.

"Birinin yemek hazırlarken süslü bir saç çubuğu bulduğunu varsayalım. Daha sonra, böyle bir saç çubuğunu herhangi bir yerde görüp görmediklerini soran bir nedime beliriyor. Sizce ne yaparlardı?"

Hemen ellerine alıp "Bunu mu istiyorsun?" diye sorarlar mı? arıyorsunuz?" Ya da aptalı oynamaya çalışabilirler mi? Ya da üçüncü bir ihtimal... Maomao, "Paniğe kapılıp bir yerlere saklamaya çalışabilirler," dedi. "Ne yaptıklarını bilmeden önce bunu yapabileceklerini söylüyorsun,

tencerenin içine mi atmışlardı?" Haku-u söyledi.

"Evet," dedi Maomao, her ne kadar varsayımsal durumunun belirsiz doğası nedeniyle biraz suçlu hissetse de. "Yani saç çubuğunun sonu

kasıtlı ya da kazara. Ama çıkarıldığında gümüş bulanıklaşır ve taş kaybolur." Kolayca geri getirilebilecek bir durum değil.

"Bir dakika. Hizmetçilerden biri onu bulduysa, geri vermeleri oldukça zor olmaz mı?" Hongniang sordu.

"Gerçekten de ."

Böylece saç çubuğunun İmparatoriçe'ye nasıl geri döndüğü konusuna geldiler.

"Sıradan bir hizmetçinin saç çubuğunu saklayabileceğine inanmıyorum. size gelen hediyeler arasında. Yardım almış olmalılar." Ve işte o zaman, basitçe kaybolmuş gibi görünen saç çubuğu bir tehdit gibi görünmeye başladı.

Maomao ne olduğundan emin olamıyordu ama şüpheleri vardı. Bu yüzden Haku-u'nun odada kalmasını istemişti. Ancak diğer kadını yakından takip etmesine rağmen, bakışlarında ya da davranışlarında olağandışı bir şey görmemişti. Belki de poker suratı o kadar iyiydi - ya da belki de gerçekten bilmiyordu.

Ya İmparatoriçe'ye hizmet eden nedimelerden biri saç çubuğunu sarayın yakınlarında bulduysa? O konumdaki biri saç çubuğunu kolayca bir teslimatın içine sokabilirdi.

Maomao, saç çubuğunu iade edenin Gyokuyou'nun kendi hanımlarından biri olduğundan neredeyse emindi, her ne kadar aksesuarı bu halde geri almanın yaratacağı sıkıntıyı biliyor olsa da.

Hongniang konuyu doğrudan Gyokuyou'ya bildirecekti; İmparatoriçeyi keyfi bir cezadan korkmasına gerek olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Aynı şey Yinghua, Guiyuan ve Ailan için de geçerliydi. Üçü de tuz "kristalini" biliyordu; neler olduğunu açıklayabilirlerdi ve hiçbir şeyi saklamak için bir sebepleri olmazdı.

Peki ya Haku-u? Pozisyonu göz önüne alındığında, dürüst olması ve saç çubuğunu

Gyokuyou. İmparatoriçe'nin nazik olduğunu, mahvolmuş bir saç çubuğu yüzünden sert bir ceza vermeyeceğini biliyordu.

Ortaya çıkmamayı tercih etmesinin bir nedeni olmalıydı. "Sanki bekleyen hanımlardan biri kasten geri dönmüş gibi.

Maomao, İmparatoriçe'nin tehdit edildiğini düşünmesini sağlamak için hiçbir şey söylemeden saç çubuğunu uzattı" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Hongniang rahatsız bir şekilde sordu.

"Aynen söylediğim gibi. İmparatoriçe Gyokuyou nazik ve neşeli bir kadın. Şahsen ben onu seviyorum. Ama birisini görebiliyorum Bu kötülük yuvasında hayatta kalamayacak kadar yumuşak olduğunu düşünüyor." Maomao Haku-u'ya baktı. Başka birisinin daha Saray hizmetçisi kadın işin içindeydi ama Yinghua'nın bahçe partisi sırasında İmparatoriçe'nin etrafında olan kişilerin listesine baktığında tanımadığı hiçbir isim görmemişti. Sadece "klasik" dört kadın ve üç kız kardeş vardı.

İmparatoriçe Gyokuyou, sesinde bir parça hayal kırıklığıyla, "Ahh. Bunun neyle ilgili olduğunu anlıyorum," dedi. Yavaşça Haku-u'ya döndü. "Davranışlarıma dikkat etmemi sağlamak için bir uyarıydı, böylece etrafımdakiler beni hafife almayabilir." Tam da Maomao'nun aklından geçenleri söylemişti. İmparatoriçe'nin suçlunun kim olduğuna dair kendi fikri varmış gibi görünüyordu.

"Bunu sen yapmadın, değil mi Haku-u? Ve Seki-u'nun buna cesaret edemeyeceğini biliyorum," dedi Gyokuyou. "Geriye..."

"Koku-u," dedi Haku-u, kız kardeşinin adını söylerken sesinde hiçbir duygu yoktu.

"Koku-u? Ama neden?" dedi Hongniang. Sesi şaşırılmış gibiydi ama Gyokuyou sanki her şey onun için anlamlıymış gibi görünüyordu.

"Sanırım geçen gün aldığım mektupla ilgili olmalı," dedi. "Mektubu bana getiren Koku-u'ydu."

"Oh!" diye haykırdı Haku-u.

Mektup mu? Biri İmparatoriçe'ye tehditkâr bir şey mi göndermişti? Belki de siyasi bir düşmandan gelmiştir, diye düşündü Maomao. Kısa bir süreliğine bunun genç bir oğlu olan Konsolos Lihua olma ihtimalini düşündü. Ama hemen düşündü, *Hayır, o değil.* O zaman belki de eski veliaht, Majestelerinin küçük kardeşi Jinshi. *Evet, pek olası değil.*

Ama sonra... Peki ya Haku-u ve kız kardeşleri? Kimse onları İmparatoriçe Gyokuyou'ya daha az sadık olmakla suçlayamazdı, ancak bir şey onları İmparatoriçe'nin daha uzun süre hizmet eden hanımlarından ayırıyordu.

"Leydi Haku-u'ya bir soru sormama izin vererseniz," dedi Maomao. "Siz

Belki de saç çubuğunu çalan ve sonra iade edenin Üstat Jinshi olduğunu düşünüyorsunuz?"

Haku-u isteksiz bir duraksamadan sonra, "Peki, bu bariz bir şey gibi görünmüyor mu?" dedi.

"Haku-u, sana onun asla böyle bir şey yapmayacağını söylemiştim." Gyokuyou'nun yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. Onun halefiyetin bir parçası olmakla ilgilenmediğini çok iyi biliyordu. Hongniang

Yinghua ve diğerleri de Jinshi'yi bu tür tehditlerde bulunmayacağını bilecek kadar iyi . Maomao, Jinshi'nin kendi statüsünü bir yükten başka bir şey olarak görmediğinin tamamen farkındaydı. Tüm bunlar, Haku-u'ya varsayımıyla kasıtlı olarak yaklaşmasının nedeniydi.

Maomao, "Davranışlarına bakılırsa, kötü niyetli birinin Leydi Gyokuyou'ya yaklaşmasının an meselesi olduğunu düşünüyorsunuz," dedi.

Haku-u, "Özür dilerim ama evet, biliyorum," dedi ve Maomao'ya baktığını fark etmemek zordu. Hongniang skandala uğramış gibi görünüyordu.

Gerçekten mi? Bunu nereye götürüyor? Maomao biraz rahatsız olarak düşündü.

Haku-u, "Leydi Gyokuyou'nun etrafında düşmanlar olduğunun farkına varması gerekiyor," dedi.

"Bunu anlıyorum," dedi Gyokuyou. "Ama dişlerimi arkadaşlarıma bile göstermem için bir sebep yok. Söylesene Haku-u. Bu babandan duyduğun bir şey mi?"

"Hayır, hanımefendi. Bunu düşündüm." Badem şeklindeki gözlerini İmparatoriçe'ye çevirdi. "Ama Efendi Gyoku-ou'ya bile güvenilebileceğini mi söylüyorsunuz?"

Gyoku-ou mu? Bu Maomao için yeni bir isimdi, ancak onun Gyokuyou'nun bir akrabası olduğunu varsayıyordu.

"Sana gönderdiği mektupta ne yazıyordu?" Haku-u bastırdı.

"Anlıyorum. Koku-u gizlice okumuş olmalı," dedi Gyokuyou. Başı öne eğildi.

Yani Koku-u bir mektuba mı ? Neler oluyor burada? Her şey Maomao'nun kafasının içindeydi ama bu Gyoku-ou'nun dikkat edilmesi gereken biri olduğu belliydi.

"O benim ağabeyim. Haddini aşan bir şey yazmadı," dedi.

İmparatoriçe. Maomao, Gyokuyou'nun ağabeyinden haberdardı ve babaları başkentteyken batıdaki topraklardan onun sorumlu olduğunu biliyordu. Eksantrik stratejistin eski yardımcısı, Rikuson, Gyoku-ou'nun yararı için batıya gönderilmişti. Ama burada bir şeyler dönüyor gibi görünüyordu.

"Onun kötü biri olmadığından emin misin?" diye sordu Haku-u. "Bekleyen hanımlarınızın sayısı arttıkça size yeni hizmetkâr kadınlar göndermemek için sürekli nedenler uyduranın kim olduğunu biliyorsunuzdur. birer birer azaldı."

Bu Maomao'yu ürküttü ama Haku-u'nun sözü bitmemişti. "Eğer biz gelmemiş olsaydık leydim, makamınıza yakışır şekilde yaşayamazdınız!" Sesinde güç vardı, her zamanki soğukkanlı tavrına hiç benzemiyordu.

Belki de izin ? Maomao düşündü. Bu vardı Onunla hiçbir ilgisi yoktu ve gitmesi onun için en iyisi olabilirdi. -Ama ne yaparsa yapsın, çıkışını düzenlemek için uygun bir yol bulamadı.

"Mektupta ne olduğunu bana söylemezseniz, İmparatoriçe Gyokuyou, o zaman ben tahmin edeceğim. Batı başkentinden ayrılmadan önce, Efendi Gyoku-ou'nun genç bir yabancı kadını evlat edindiğini öğrendim. Üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti; iyi yetiştirilmiş bir genç beklenen incelikleri edinmesi için yeterince uzun bir süre."

"Haku-u!"

"Leydi Hongniang, Koku-u'nun yaptığı gibi sinsice dolaşmayacağım. Fikrimi söyleyeceğim. Usta Gyoku-ou'nun Usta'nın Gyokuen'in oğlu ya da Leydi Gyokuyou'nun ağabeyi; ona güvenmiyorum! Leydi Gyokuyou'ya tıpatıp benzeyen genç bir kadını Gyokuyou arka saraya. Neden? Hem Majesteleri'nin hem de Veliaht Prens'in sevgisini ve sonra Hanımımıza bir şey oldu."

Söyledikleri tamamen spekülasyondur ve yine de hiçbir şekilde olasılık dışı değildir.

Gyokuyou, "Babam buna asla izin vermez," dedi.

Haku-u, "Gyokuen Usta, Gyoku-ou Usta'nın zayıf entrikalarını anlayacak kadar zekidir," dedi.

Hongniang rahatlamış görünüyordu. "O zaman sorun yok."

"Sorun onun zeki *olması*. Usta Gyokuen kesinlikle Kendisine en büyük faydayı sağlayacağını düşündüğü kişiyi destekliyor," dedi Haku-u, sesi boştu. "Tıpkı Yi'yi yok ettiğinde yaptığı gibi klan."

Yi klanı!

Eskiden adı geçen klanlardan biriydiler ve batı bölgelerine hükmediyorlardı - ta ki imparatoriçenin gazabına uğrayıp yok edilene kadar.

"Size çok şey borçluyuz Leydi Gyokuyou ve burada size hizmet etmemizin bir nedeni de sizi korumak. Efendi Gyokuen *benim* hükümdarım değil, oğlu da öyle." Konuşurken Haku-u'nun gözlerinde bir ateş vardı.

Acaba hayatında neler gördü, düşündü Maomao, ama sadece hayal edebilirdi. Baskı yapmak ya da burnunu sokmak ona düşmezdi.

"Lütfen, Efendi Gyoku-ou'ya dikkat edin. Size yalvarıyorum. Tüm kalbimle rica ediyorum..." Haku-u'nun bakışları yavaşça Maomao'ya yöneldi. "...Lütfen etrafınızda güvendiğiniz insanlar olsun. Ne olacağını asla bilemezsin."

Gyokuyou ve Hongniang da aynı şekilde "Neden herkes...?" diyen Maomao'ya baktı. Bu konuda içinde geçmeyen kötü bir his vardı.

"Maomao... Umarım bunu düşünürsün," dedi Gyokuyou, gözleri bir köpek yavrusununki gibiydi.

"Leydi Gyokuyou'nun zehirlendiğini görmek istemezsin, değil mi?" Hongniang hafif bir gülümsemeyle sordu.

Haku-u, "Dünya zor bir yer ama asla emanete ihanet etmeyecek insanlar da *var*," diye ekledi. O da bu işin içinde miydi?

Maomao üçünün de bakışlarından dikkatle kaçındı ama neredeyse onu köşeye sıkıştırdıklarını hissedebiliyordu.

Bölüm 14: Go Yarışması (Birinci Kısım)

Maomao bandajlara güçlü bir vuruş yaptı. Sonbahar esintisi, kurumakta olan beyaz kumaş şeritlerini yakaladı ve bulutsuz mavi gökyüzüne karşı dalgalandılar. Hava tam olarak Maomao'nun kalbini karartan bulutların tam tersi.

İmparatoriçe'yi öylece bırakıp gidemeyeceğini hissetmişti. Gyokuyou'nun sarayında bir not vardı. Biri tarafından kurtarılmıştı. Dr. Liu'dan mesaj. Astlarına karşı sert ama onları da gözetirdi.

Maomao, İmparatoriçe'nin bu kadar köşeye sıkıştığını fark etmemişti; üstelik bariz bir siyasi düşman tarafından değil, kendi üyelerinden biri tarafından.

Aile.

Ağabeyi.

İmparatoriçe'nin bir cariyenin kızı olduğunu duymuştu. Gyokuen yaşlı bir adamdı, bu yüzden Gyokuyou'nun üvey kardeşi Gyokuyou oldukça yaşlı olmalıydı. Karmaşık aile ilişkileri soylular arasında pek alışılmadık bir durum değildi ve Gyokuyou da bir istisna değildi.

Bundan sonra ne olacağını merak ediyorum. Haku-u'nun söylediğine göre, Gyokuen'in oynadığı kendi oyunları vardı. İmparatoriçe Gyokuyou'nun müttefiki ancak onun için bir şeyler olduğu sürece olabilirdi - peki İmparator'un sevgisini kaybederse ne olacaktı? Ya da Peki ya Veliaht Prens'in başına bir şey gelirse?

Güçle bile, hayatta kalmak için ona ihtiyaç duyduğunuz zamanlar vardır, diye düşündü Maomao. Ellerini dondurucu suya daldırırken iç çekti. Hava o kadar soğuktu ki, parmak uçları düşecekmiş gibi hissediyordu. Ve hava daha da soğuyacaktı, bu yüzden suyla çalışmak daha da tatsız bir hal alacaktı. En'en, genç hanımına olan yoğun bağlılığıyla Yao'yu

Cildinin çatlamasını önlemek için merhemle.

Mavi gökyüzüne bakarken Maomao'nun aklına bir fikir geldi. *Acaba o resim ne hakkındaydı?* Küçük kız Jazgul tarafından çizilen ürkütücü resim.

Bu ona batıdan gelen tapınak bakiresinin hâlâ Li'de yaşadığını hatırlattı. Peki o nasıldı? Şüphesiz, eski eşi Ah-Duo'nun ona göz kulak olmasıyla yeterince iyiydi. Maomao, bir zamanlar İmparator'un hanımefendilerinden biri olmasına rağmen Ah-Duo'nun ülkenin tüm karanlık sırlarını üzerine almaya yazgılı olduğunu düşündü. Evi, hayatta kalan Shi klanı çocuklarının yanı sıra, tanınmasa da eski imparatorun torunu ve şimdiki imparatorun yeğeni olan Suirei için de bir sığınaktı. Ve şimdi

Ölmüş olması gereken Shaoh'un tapınak bakiresi de oradaydı.

Ah-Duo, erkek kılığındaki güzel, tüm bu olanlara göğüs gerdi ama etrafındakilere nasıl görünmeliydi? Bir anlamda, görünmüyordu. Tüm bunlar büyük bir gizlilik içinde yapılıyordu ve kolay kolay ortaya çıkmayacaktı. Ama sarayda burnu keskin bir sürü insan vardı. *Umarım hiçbiri onun kokusunu almaz.*

Aklında bu düşünceyle Maomao kovadaki son suyu da bir kanala boşalttı.

"Burada yapılacak tam bir günlük iş yok," diye homurdandı Dr. Liu. Normalde muayenehanenin yaralı askerlerle dolup taşması gereken bir saatti ama bugün ıssızdı.

"Ne ki? Başta başhekim olmak üzere herkes işten kaytarıyor," dedi genç doktor Tianyu. Üzerinde bir Alaycı bir gülümsemesi vardı ama hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Elinde bir Go kitabı tutuyordu. "Ama bugün daha da fazla sivil memur iş bırakıyor. Duyduğuma göre bugün kimin izin alacağı konusunda ciddi kavgalar yaşanmış. En azından askerler, savaşa gidiyormuş gibi yapabilirler.

her şeye göz kulak ol."

Maomao, Tianyu'nun da bir gün izin almak için yanıp tutuştuğunu biliyordu ama sonunda kendini burada, işte bulmuştu. Asgari bir personel her zaman tıbbi ofislerde ihtiyaç duyulduğundan, doktorların tatile çıkması çoğu kişiye göre zordu.

"Yapacak pek bir şey olmadığına göre, muhtemelen eve gidebilirim, değil mi?" Tianyu sordu ama bu tür bir yalvarma Dr. Liu'ya sökmezdi.

"Sonunda biraz vaktimiz olduğuna göre, bunu ilaçları karıştırmak ve stoklarımızı yenilemek için kullanmalıyız." Yaşlı doktorun yüzünde kötü bir sırıtma vardı; vidaları çevirmekten zevk alıyordu.

İlaç yapmaktan bahsedilince Maomao'nun gözleri parladı. "Ne yapalım efendim?" diye sordu.

"Er, ahem. Evet. Sonunda biraz heves bulmuşken yelkenlerinizden rüzgarı aldığım için üzgünüm ama..." Bezle sarılmış bir paket uzattı. "Bunu benim için teslim etmeni istiyorum."

Maomao hemen kaşlarını çattı.

"O bakışı bilirim. *"Bu moruk kim olduğunu sanıyor?"* diye düşünüyorsun.

"Aklınızdan bile geçirmeyin, efendim," dedi saygıyla.

"Efendim, belki o teslimatı *ben* yapabilirim..." Tianyu girişimde bulundu. "Hayır, yapamazsın."

Pekala. Tartışmaya yer yok. Eğer bu Maomao'nun şahsen halletmesi gereken bir şeyse, bunun tam olarak neleri gerektirebileceğini bilmekten korkuyordu.

Dr. Liu, başkentin bir haritasını çıkardı ve Beyaz Leydi'nin mucizelerini sergilediği tiyatronun yakınındaki halka açık bir meydanı işaret ederek, "Buraya götürmenizi istiyorum," dedi.

"Burada mı efendim?"

"Anladığım kadarıyla sevdiğin yer değil. Yüzündeki ifadeden belli oluyor."

Kesinlikle değildi çünkü o anda o meydan büyük bir etkinliğe ev sahipliği yapıyordu. Yani Go ile ilgili bir etkinliğe. Orada kimin olacağını tahmin etmek çok kolaydı. Maomao böyle önemli bir yer bulmak için hangi ipleri çekmesi gerektiğini bilmiyordu.

günler, daha az değil - bu oldukça büyük bir turnuva olmalı.

"Sanırım Dr. Kan da orada olacak. Kendisine bu görev verilmemişti ama o da gönüllü oldu."

Maomao, Dr. Liu'nun ne demek istediğini anladığını düşündü. *Benim için bir siper oluşturmaya çalıştı.*

Ucube stratejistin ne deneyeceği belli olmazdı ama

Maomao'nun babasının orada olması durumu yumuşatmaya yardımcı olabilirdi. Büyük ihtimalle Maomao da aynı nedenle gönderiliyordu.

"Orada çok sayıda insan var, bu da Go oynamaktan ya da başka bir şeyden dolayı birilerinin kendini iyi hissetmeyeceği anlamına geliyor. Bu, tıbbi ofisin genellikle dahil olacağı türden bir şey değil, ancak böyle anların bir sağlık hizmeti sunmanın zamanı olduğu konusunda hemfikir değil misiniz?

yardım eli?" Dr. Liu söyledi ama kulağa prova gibi geliyordu. Kokusunu aldı Lahan, aslında turnuvayı organize eden kişi. Babasının hayır demeyeceğini ve Maomao'nun reddedemeyeceği bir amiri olan Dr. Liu'yu kullanarak ona ulaşabileceğini biliyordu.

Şu yaramaz.

En'en Go ile ilgileniyordu, bu yüzden Maomao burada sıkışıp kalırken o ve Yao izin almışlardı.

"Bu artık senin işin. Bunu profesyonelce yapabileceğine inanıyorum," diye bastırdı Dr. Liu. Maomao'nun tek yapabildiği başını sallamaktı. Başını sallamak ve gerçeği görmezden gelmek.

Tianyu kıskançlıktan yeşile dönmüş bir halde ona bakıyordu.

Nereye gideceğini bulmak için haritaya bakmasına gerek yoktu; Go kitapları taşıyan insan selini takip etmesi yeterliydi. Oyun tahtaları burada, orada ve meydanın her yerinde kurulmuştu, Genç, yaşlı, erkek, kadın her türden insan kalabalığını kendine çeken kadınlar da aynı şekilde. Rüzgârı engellemek için en uyduruk bahane olan bir bez asılmıştı ve tahtaları koymak için sadece tahta kutular vardı. Kötü bir gösteri. Ve böyle bir etkinliği dışarıda, bu kadar yakın bir yerde düzenlemek

Yıl sonuna kadar insanların üşütmesi için adeta yalvarıyordu.

Yine de...

Etrafta bu kadar çok insan varken, bir mekan için bu önemsiz bahane bile oldukça iyi görünmeye başladı ve gerçekten de şaşırtıcı bir sıcaklıkla doluydu. Ana caddedeki restoranlar ve içki mekanları burada, meydana karakollar kurdular. Çocuklar annelerine kendilerine ikram almaları için yalvardı. İnsanları sıcak tutmak için sıcak zencefilli su ve şarap dağıtılıyordu.

alkolü çıkarmak için ısıtılmış.

Festivallerde sorun çıkaran çok fazla sarhoş gördük.

Sadece Go ile ilgili eşyalar da değildi; Shogi parçaları, kartlar

oyunlar ve hatta belki de etkinliği düzenleyenlerin teŗvikiyle Mah-jongg taŗları bile . Dükkânlar bile vardı s sve kiŗisel aksesuarlar satıyor, böylece Go oyununa ilgi duymayan insanlar bile meydana doluşuyordu.

Bu  ok Lahanvari bir fikir, diye d ŗ nd  Maomao. Ticareti severdi. D kk nlardan bu iŗ için para aldığından emindi. birinci sınıf konum.

Maomao, tanıdık yüzler görene kadar kalabalığın arasından ilerledi. "Yao! En'en!"

İŗte oradaydılar. Yao bir çocuğun derisi y z lm ŗ dizine merhem sürüyor, En'en ise titreyen bir yaŗlıya şıfalı çay veriyordu.

"Maomao?  alıŗmaya ne oldu?" Yao, Maomao'nun iŗe gitmediğini d ŗ nd đ n  belli eden bir bakıŗ atarak sordu tıbbi ofis.

"Dr. Liu beni buraya bir iŗ için gönderdi. Her neyse,  alıŗmamaya ne oldu?"

Yao, "Ah, 'ağabeyiniz' sayesinde," diye cevap verdi. Bu durum Maomao'nun yüzünü hemen eŗŗitti. "Dr. Kan Bugün de  alıŗması gerekiyordu, ama araya girdi. Sonra ağabeyin Dr. Kan'ın tek baŗına üstesinden gelemeyeceği kadar çok şey olduğunu ve bizim de yardım etmemizi istediğini söyledi."

"Ona hayır demeliydin." Babası için üzülüyordu ama Yao ve En'en'in bugün izinli olmaları gerekiyordu. Tıbbi ofisin geri kalanı gibi  alıŗmak zorunda değillerdi. Zaten Lahan her şeyi babasına ve kızlara yaptırmak yerine şehirdeki doktorlardan birkaçını iŗe almalıydı. Ve şimdi Maomao'yu da kullanıyordu. Tıpkı o dazlak gibiydi. "Ona bir fatura g ndermelisin," dedi Maomao.

dedi, birdenbire yuvarlak gözlüklü, kıvrıcık saçlı adamdan birkaç kuruŗ koparmak istedi.

"Benim için fark etmez. Go ile o kadar da ilgilenmiyorum," dedi Yao. Çocuğun yarasını tedavi etmeyi bitirdi ve "İŗte geldik" diyerek onu yoluna gönderdi.

"Teŗekk rler, bayan!" dedi  ocuk.

Oh hoh. Maomao,  ocuğa el sallayarak veda eden Yao'nun yüzündeki küçük gülümseme yi fark etti. Gülümseme aniden kaybolduğunda

Yao, Maomao'nun ona baktığını fark etti. En'en Maomao'ya küçük bir başparmak yukarı der gibi: *Gördün mü? Hanımım çok tatlı değil mi?* Go oynayamasa da eğleniyor gibi .

"Eğer bir iş için geldiyseniz, sanırım Dr. Kan'ı arıyorsunuz? Kendisi şurada," diyerek Beyaz Leydi'nin gösterilerini düzenlediği tiyatroyu işaret etti. Büyük bir binaydı ve sık sık etkinlikler düzenlenirdi ama bir süredir kapalıydı. "Sanırım asıl plan tüm yarışmayı orada yapmaktı. Ama... işte görüyorsunuz." Meydanın etrafına dağılmış olan panolar çok sayıda katılımcı .

"Bu kadar başarılı olması güzel, sanırım, ama açıkça daha fazlası var Burada izin verilen insan sayısından daha fazla insan var." Maomao da aynı fikirdeydi. Meydanın dışarıya taşması onlar için iyi olmuştu ama bir dizi sorun ortaya çıkardı. Yaralanan ve hastalanan insanlar varsayıyordu. Keşke onlar da daha sıcak bir mevsimde yarışma.

En'en'in ilgilendiği yaşlı kişi kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyordu; dişlerini göstererek sırıttı ve daha fazla Go oynamak için geri dönüyorlardı, bu yüzden En'en boyunlarına bir mendil yerleştirdi. Hava açık ama kuruydu. Birinin boğazı kurur ve öksürmeye başlarsa, soğuk algınlığı orman yangını gibi yayılabilirdi.

Maomao'nun babası elbette bunun farkındaydı. İnsanlar fincanlar ve büyük şişeler taşıyan oyuncular arasında bir ileri bir geri koşturuyordu. Oyunculardan biri elini her kaldırdığında bir şişeden fincanlardan birine doldurur ve onlara verirdi. Maomao bunun sıcak yuzu suyu ya da zencefil suyu olduğunu tahmin ediyordu. boğaz için iyi bir şey. Titreyen herkese battaniye dağıtılıyordu. Battaniyelerin bile sıcak tutamadığı kişiler için bir ateş bile vardı. Yaşlı adam elinden gelen her şeyi yaptı.

"Söyle, Maomao." En'en yanına geldi ve kulağına fısıldadı. "Dr. Oradaki tek kişi Kan değil. Büyük Kumandan Kan da iyi." Maomao buna bir şey demedi ama yoğun bir tiksinti ifadesiyle teslimata baktı. En'en, "Keşke bunu senin yerine üstlenebileceğimi söyleyebilseydim, ama dürüst olmak gerekirse, bunu teslim etmene ihtiyacım var" dedi.

"Nedenmiş o?"

Yao, "Çünkü her şey bittiğinde, En'en büyük komutana karşı bir oyun oynayacak," dedi.

"Bu doğru. Bu gerçek bir onur!"

Başka bir deyişle, Maomao çenesini kapalı tutmalı ve ucube stratejisti görmeye gitmelidir.

"Bu ayrıcalığı bedavaya elde ettiğime inanamıyorum," dedi

En'en. "Ne demek bedava?"

"Normalde on gümüş paraya mal olurdu ama bize yardım edersek oyunu bedava oynayabileceğimiz söylendi."

Bence hiçbir şey değeriyle ilgili değil, mi? Maomao düşündü. Neden biri bu kadar para ödesin ki?

Yao, "Aksi takdirde maaşlarımızla bunu karşılayabileceğimizden emin değilim," dedi.

Tatlılarınız çok da ucuz değil... Güzelliğini, sağlığını ve göğsünü iyileştirmek için her gün atıştırmalıklar hiç de ucuz değildi. Her ay ne kadar tuttuğunun farkında mıydı? Maomao, *muhtemelen* birileri fark *etmemesini sağlıyor*, diye düşündü. En'en'in karakterine çok uygun.

"Düşüncelerimizi kendimize saklayalım," dedi En'en. ("Eğer buradaki meydanda üç oyun kazanırsanız, tiyatroya geçebilirsiniz ve orada da üç oyun kazanırsanız, büyük komutana meydan okuma hakkını kazanırsınız. kendisi."

"Yani bu sadece oynamak için para ödemek değil mi? Bu kadar hızlı oynasan bile Altı oyun kazanmak biraz zaman alabilir," dedi Maomao ve En'en'e şaşkın bir bakış attı.

"Bu doğru-ayrıcalık için savaşmak zorundasınız. Zaman olarak, turnuva yarın sona eriyor. Ben emin değilim altı maç kazanmayı başarabilirdi, bu yüzden ondan bir öğretme oyunu kendimi çok şanslı sayacağım."

ne kadar küçümseyici olabilirdi? Maomao merak etti. Yarın, yani turnuvanın ikinci gününde kendisinin izinli olması gerektiğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Yine de çağrılacağımı garanti edebilirim. Belirgin bir "Ugh" ile tiyatroya gitti.

Bölüm 15: Go Yarışması (Ara)

"İşte, bu kadar yeter." Maamei bazı işleri bitirdi ve esnemek için durdu. Ay Prensi'nin ofisi, dağ gibi evrak işlerini ası/ işleri bu olan insanlara dağıtmadan önceki halinden çok daha temiz ve düzenliydi.

Maamei ile birlikte ofiste sadece bir kişi daha vardı: odanın bir köşesinde oturan küçük kardeşi Baryou.

"Ryou, işleri misin?" O alabilir

Sadece ikisi olduğu için böyle gayri resmi bir ton. Yine de, sadece ikisi olsaydı bile aynı şekilde davranırdı.

Ay Prensi de .

"Evet, geri kalanını bugün bitirebilirim," dedi Baryou. Olgunlaşmamış bir kabak gibi solgun yüzü bölmenin üzerinden görünüyordu. Hiçbir zaman

konuştığı ve hatta kendisini gösterdiği kişiler dışında en yakın. "Burada bir şey diğerlerine benzemiyor" dedi.

Maamei'ye bir kâğıt uzattı. "Sanırım sevgili Kan'ımızla ilgili olabilir."

"Kan?" Maamei'nin takip etmesi için soyadı tek başına yeterli değildi.

"La'nın adamı. Büyük Kumandan Kan."

"Ah, eksantrik stratejist. Çekingen davranma; ne demek istediğini söyle."

Kardeşi insanlarla arkadaşlık etmekten pek hoşlanmıyor olabilirdi ama kimin nerede çalıştığını ve isimlerinin ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

Keskin bir zekası vardı ama zayıf bir vücudu ve psikolojik

Anayasa. Maamei, sağlam bir vücudun, sağlam bir bedenin

Zekâ ve sağlamlık nadiren bir kişide bir araya gelir. Baryou diğer küçük kardeşiyle bir araya gelebilseydi, mükemmel olurdu.

"Eğer çok acelesi yoksa, bunu ona daha sonra götürelim," dedi. "Emin misiniz?"

"Şu anda ele geçirsek bile herhangi bir amaca hizmet edeceğini sanmıyorum." Maamei cübbesinin kıvrımlarından bir kâğıt parçası kopardı. Üzerinde *Go Turnuvası* ve detayları yazıyordu.

"Ahh, o bugün müydü?" Baryou söyledi. Go'ya biraz ilgi duyuyordu ama bu kadar çok insanın olduğu bir yere gidecek cesareti yoktu. Turnuvaya katılsa bile muhtemelen kalabalıkta başı döner ve yere yığılırdı.

"O başlıca taşıyıcılardan biri. Başka bir iş yaptığından şüpheliyim."

"Her şeyin yoluna gireceğinden emin misin?" Baryou endişeli bir sesle sordu

bir kez daha ekranının arkasında kayboldu. Maamei onun kâğıtları karıştırdığını duyabiliyordu; belli ki bunu yavaşlaması için bir neden olarak görmüyordu.

"İyi ya da değil, bunu kendi başına getirdi."

Sözde eksantrik stratejist Kan Lakan ve Ay Prensi pek iyi anlaşıyor gibi görünmüyorlardı. Belki de bu yüzden Lakan işlerini bu ofise yükleyenler arasında baş suçlu olmuştu. Son zamanlarda Maamei'nin başlıca işi bu işi ona yıkmak olmuştu.

"Şaşırdığımı söylemeliyim," dedi. "geri gönderdiğimiz işi gerçekten *yapmasını* hiç beklemiyordum." Evet, pazarlık, stratejistin turnuva mekanına sahip olabileceği yönündeydi.

İş yapma karşılığında, ama kiminle uğraştıklarını düşününce, adamın bundan sıyrılmanın bir yolunu bulabileceğini varsaymıştı.

"Ve ben de onun bu oyuna gelmemesi ihtimaline karşı başka bir plan hazırlamıştım." Onun her öğününü havuçla değiştirme stratejisi başka bir deyişle, basit tacizler boşunaydı. Lakan'ın havuçtan hoşlanmadığına dair istihbaratın evlatlık oğlundan geldiğini belirtmek gerekir.

"Normalin yarısı kadar uyduğunu söylüyorlar. Büyük Kumandan Kan'ı kastediyorum," dedi Baryou.

"Ne, gerçekten mi? Bunu hiç duymamıştım."

"Siz dışarıdayken Sir Lahan buradaydı, kardeşim. Jinshi Usta ile oldukça hararetli bir şekilde konuştuğunu duydum."

"Kimin olduğunu sanıyorsun?" dedi kendini durduramadan. Ne de olsa Lahan ona da bilgi vermişti. "Umarım komutanın sağlığı tehlikede değildir." Bu oldukça

Ona işlerini göndermeye başladıklarından beri epey zaman geçti.

"Bunun bir sorun olmadığını anlıyorum. Normalin yarısı kadar uyuyor olabilir ama başlangıçta her günün yarısında uyuyordu. ile."

"Bebek gibi, o!"

Baryou'nun yüzü tekrar belirdi ve onu böyle bir şey yaptığı için azarladı. saygısız bir konuşma tarzı. Maamei'nin ise iki çocuğu vardı ve bu kadar çok uyuyan bir çocuğa sahip olduğu için çok mutlu olurdu. Bu arada, Ay Prensi de sonunda kendi uykusunu gecede altı saate çıkarmıştı. Bu onun ne kadar çok çalıştığını gösteriyordu.

Kendi turnuvasının başarılı olmasına yardım etme arzusu Komutan daha yumuşak başlı. Ve kendisine, ortalıkta yığınla iş varken böyle bir etkinlik için kesinlikle izin verilmeyeceği söylenmişti. Bu nedenle, birkaç gündür, askeri kampın şimdilik olduğu gibi kalması için, ele geçirilmiş bir adam gibi çalışıyordu, normalden daha yoğun. Sonuç olarak, Ay Prensi ofisten eve erken dönebildi ve hatta, harikalar harikası, bugün havalanabildi ve yarın-aylardır ilk kez tatile çıkacak. "Yine de tuhaf olduğunu söyleyebilirim."

"Tuhaf olan ne, Ryou?" Maamei konuşurken masanın üzerindeki bazı kâğıtları düzeltti.

"Yani, neden bir Go turnuvası? Büyük Kumandan Kan'ın Shogi'ye daha düşkün olduğu izlenimine kapılmıştım."

"Ama da güçlü bir Go oyuncusu, değil mi?"

"Evet, öyle. O kadar güçlü ki onu sadece Bilge'nin yenebileceği söylenir. Ama yine de..." Baryou bir an için düşüncelere daldı. "Shogi'de hiç kimse onu geçemez. O bu oyunda bir canavar."

"Bir canavar mı?" Maamei sordu. Baryou sanki komutan tamamen başka bir düzlemde yürüyormuş gibi konuşmuştu.

"Büyük komutanın bizim göremediğimiz bir dünya gördüğüne inanıyorum. Çok yönlü, tuhaf ve mucizelerle dolu biri. Belki de bu yüzden insanları birbirinden ayıramıyor - biz sadece çok basit şeylerden yapılmışız onu."

"Onu oldukça iyi tanıyor gibisin." Maamei barikatın arkasından kardeşine baktı. Kardeşi evrak işleriyle uğraşıyordu ve onlar konuşurken bile bu işlerle ilgilenmeye devam ediyordu.

"Kamu hizmeti böyle insanlarla doludur. Geri kalanımızın göremediği bir dünyayı görenler. Sir Lahan belki de Örneğin. O şirkette neredeyse sıradan biriydim." "Sen , ben neyim ki?"

"Bir kız kardeş, bir eş, bir anne. Sen ." "Oldukça sıradan, öyle değil mi?"

Şu anda çok çalışıyor olabilirdi ama evde çocukları vardı. Sorun değildi; bakıcılarını çok seviyorlardı ve Sütten kesilmiş. Kocasını bir askerdi. Şu anda ya kendisi çalışıyordu ya da Go turnuvasına gizlice göz atıyordu; belli değildi. Maamei'ye işe dönme izni verecek kadar iyi bir adamdı, bu yüzden Maamei ona günlerini nasıl geçirdiği konusunda baskı yapmıyordu.

"Ortak olan oldukça zor... Seni kıskanıyorum," dedi Baryou uzun bir nefes vererek. Bir parça kesilmiş bambu aldı ve içine çay doldurdu. bir yudum aldı. Bambu kap onun tercihiydi; çay bardağının dökülme ihtimali çok yüksekti. Matarasını tercih etti. "İşte bu yüzden anlıyorum."

Maamei tam anlamadığı şeyin ne olduğunu soracaktı ki kendini durdurdu.

"İnsan olmayan biri neden bir turnuvayla ilgilensin ki?" Baryou işine geri döndü, sanki bu konu ona gerçekten anlamsız geliyormuş gibi görünüyordu. Maamei de onu örnek alarak yaptığı işe geri dönmeye karar verdi.

"İlgilenmem gereken başka bir şey var, o yüzden tek başınıza olacaksınız. Öyle mi?"

Tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa dışarıdaki nöbetçiye söyle," dedi.

"Biliyorum, kardeşim. Biliyorum."

Maamei ofisten ayrıldı ama bunu yaparken kendini pek de iyi hissetmiyordu.

Evrakların güvenli bir şekilde ilgili departmanlara teslim edilmesiyle Maamei'nin işinin bittiğini söylemek güzel olurdu, ancak ilgilenmesi gereken bir görevi daha vardı.

Ay Prensi'nin kişisel köşküne doğru ilerledi ve iç avluya yaklaşırken bir dizi kapıdan geçti. Her seferinde iznini gösterdi ve içeri girdi.

Nispeten seyrek olan köşk başlangıçta İmparator'un küçük kardeşinin ikametgahı için biraz sade görünüyordu, ancak sadece en iyi malzemeler kullanılmıştı; bunu düşünen herhangi bir bürokrat yer, kendisini yeni zenginliklerin adamı olarak ilan edecek kadar basitti, gerçek zenginliğe karşı kördü.

Köşkteki muhafız Maamei'nin kim olduğunu görür görmez onu içeri aldı. İçeri girdiğinde onu hoş, tatlı bir koku karşıladı. Kokuyu takip ederek mutfığa gittiğinde, kare bir kapta pişmiş yiyecekler taşıyan yaşlı bir kadınla karşılaştı.

Ay Prensi'nin hizmetkârı Suiren gülümseyerek, "Hoş geldiniz," dedi.

Maamei kibarca, "Davetsiz geldiğim için kusura bakmayın," dedi ve atıştırmalıklara baktı. "Bunlar çok lezzetli görünüyor."

"Öyle diyebilirim. İyi çıktılar, ama çoktan birkaç tane yaptım ve artık sıcak değiller. Birkaç gün önce yaptıklarım da var; hangisinin daha lezzetli olduğunu görmek için bir tat testi yapmak üzereydim."

"Mükemmel bir zamanda geldim o zaman." İşin bir avantajı diyelim. İşten bahsetmişken, Maamei neden orada olduğunu unutmamalıydı. Çocukları için küçük bir hediye olarak birkaç ikram alıp alamayacağını merak etmesinin yanlış olacağını düşündü, ancak atıştırmalıkların onları ne kadar mutlu edeceğini düşününce, kendi yüzü bir gülümsemeye dönüştü.

"Aklında bir şey mi var?" Suiren sordu.

"Oh, hayır. Ben sadece bazılarının buharda pişirildiğini ve bazılarının da fırında pişirildiğini gözlemliyordum."

"Bu doğru. Buharda pişenler şekillerini daha iyi koruyor ama fırında pişenler daha güzel kokuyor." İkramlardan bazıları altın sarısı kahverengiydi; ay çöreği kalıbına konmuş ve pişirilmiş gibi görünüyorlardı.

Suiren bir tanesini bıçakla dikkatlice kesti ve Maamei'ye ikram etti. Kurutulmuş meyve doluydu, ancak dokusu mooncake'ten biraz farklıydı.

"İşte bu da," dedi Suiren, ikramlardan birini de ona uzatarak. Bu hafif ve kabarıktı, ama kokusunun bir bedeli vardı.

"Acaba onları pişirebilir , ama neredeyse buharda pişirir *gibi*?" Maamei sordu.

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Evet, bu mükemmel olur." Suiren kare kaptaki ikramları aldı, kesti ve bir kısmını Maamei.

"Sanırım bunu tercih ederim," dedi genç kadın; yüzündeki gülümsemeyi zorlukla engelleyebildi. Yumuşak ve pofuduktu, ama içinde hoş bir çıtırtı veren ceviz vardı, hünnap ve kuru üzümün tatlılığı ise süzülüyordu. Maamei içindeki tereyağının kokusunu alabiliyordu ve başka bir koku daha vardı.

Suiren, Maamei'ye başka bir şey uzatarak, "Şimdi bunu dene; üç gündür bekliyor," dedi. Maamei ağzına attı. ve meyve aromasının tüm hamura nüfuz ettiğini keşfettim. Belki de kurummasını önlemek için üzerine tatlı bir sos gezdirilmişti ve bu sos yoğun ve lezzetliydi.

"Sizce bunlardan birazını çocuklarıma götürebilir miyim?"
Maamei sordu. Dehşete kapılan Maamei'nin eli ağzına gitti ama kelimeler o daha durduramadan ağzından çıkmıştı.

"Çocuklarınız için mi? Korkarım onları alamazsınız. Ama bunlardan istediğiniz kadar alın." Suiren bir çekmece açtı ve içinden Her biri biraz farklı bir şekilde yapılmış bir dizi farklı ikram. Kaç tane atıştırmalık yapmıştı? "Şu anda denediğin şey Yarın küçük efendiye ikram edeceğim bir şey. Ama başka bir zaman gelin ve daha fazlasını alın."

"Evet, elbette..." Maamei bir parça hayal kırıklığıyla ikramının geri kalanını ağzına attı. Görünüşe göre Bugün buraya sırf bu tat testi için çağırıldım.

"Hangisinin en iyisi olduğunu bilmiyordum ama artık eminim. Teşekkür ederim," dedi Suiren.

"Benim için bir zevk. Ama bugün yapmanız gereken tüm iş bu mu?"

"Bu kadar. Arada bir dinlenmelisin. Biliyorum Çocuklar fazla dikkat çekmezler ama sizi arada bir görmezlerse kim olduğunuzu unuturlar!"

Bu acıttı. Maamei işini seviyordu ama elbette çocuklarını da çok seviyordu.

"Ay Prensi burada mı, sorabilir miyim?" dedi. Eğer buradaysa, ayrılmadan önce saygılarını sunması gerektiğini düşündü ama Suiren başını salladı.

"Bütün günü öğretmeniyile birlikte ders çalışarak geçirdi. Lütfen onu rahatsız etmeyin. Merak etmeyin, yarın yoğun bir günü olduğunu biliyorum. Erken yatmasını sağlayacağım."

"Go turnuvasını izlemeye gittiğinden emindim." Maamei Ay Prensi'nin kendini öğrenmeye adanmış olduğunu bildiği için bu açıklama ona pek de tuhaf gelmedi.

"Ah, evet, elbette. Henüz gelmedi. Ama size sormam gereken daha önemli bir şey var. Maamei, küçük efendinin nedimesi olmayı düşünür müsün? Her gün eve erken geldiği için ne kadar çalışkan olduğunu biliyorum."

"Bekleyen hanım mı? Üzgünüm ama pek emin değilim. Bakmam gereken çocuklarım var."

Ay Prensi'nin hizmetkarı olmak demek

Suiren'in yanında geçirdiği tüm zaman boyunca - ve kendi annesi Suiren'le birlikte Ay Prensi'nin bakıcılarından ve ona kadın hakkında iki kez düşünmesini sağlayacak kadar çok hikâye anlatmıştı.

Mevcut durumda Suiren Maamei'ye profesyonel bir nezaketle davranıyordu, ancak Maamei doğrudan onun için çalışmaya başlarsa, gerçekten korkutucu olabilirdi.

"Hayır mı? Çok yazık. O zaman başka birini bulmam gerekecek," dedi Suiren, ancak bu konuda pek de hayal kırıklığına uğramışa benzemiyordu. Aslında, o başkasının kim olması gerektiğini zaten biliyor gibiydi.

Suiren, Maamei için ikramları paketledi ve genç kadın kendini pavyondan dışarı attı. İştah açıcı bir koku ama birkaç dakika önce tattığına kıyasla bir şekilde eksik görünüyordu. Kafası karışmıştı.

gökyüzüne baktı. "Yarın yine açık bir gün olacak gibi görünüyor."

Go turnuvasının başarılı olup olmadığını merak ettiğini söyledi. Sonra ikramlara baktı ve çocuklarının yüzündeki sevinci hayal ettiğinde gülümsemeden edemedi.

Bölüm 16: Go Yarışması (İkinci Kısım)

Eve gitmek istiyorum, diye düşündü Maomao bal, zencefil ve taze sıkılmış mandalina suyu karışımını karıştırırken. Bir gün önce Go turnuvasında bulunduğu yerde, tiyatronun bir köşesinde, elinden geldiğince hızlı bir şekilde içecek hazırlıyordu.

Dün görevdeydi; bugün izinli olması gerekiyordu. Yatakhaneye kapanma ve Dr. Liu'nun ona ödünç verdiği tıp kitaplarını okuma planları ne olacaktı?

Ve o kadar yer varken burada olmak! Yao ve En'en de oradaydı; bir gün önceki Maomao gibi onlar da Dr. Liu tarafından gönderilmişlerdi, Gerçi En'en Go'dan hoşlandığı için iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Maomao ikisiyle birlikte çalışabilmeyi diledi, Ama babası ona "Sana burada ihtiyacım var" demiş ve onu tiyatroda görevlendirmişti. Sebebini söylememize gerek var mı?

Maomao ne zaman sürüklendiğini hatırlayınca sızlandı. dün burada. İhtiyar onu görünce her zaman yaptığı gibi ortalığı birbirine kattı. Diyelim ki onu sakinleştirmek Maomao'nun babasına düştü ve öylece bıraktı.

Tiyatroda bir dizi Go tahtası kurulmuştu. Seyirci koltuklarında, dışarıda galip gelenler birbirleriyle karşılaştı ve kazanmaya devam edenler sahneye çıkabildi. Bir gün önce sadece birkaç kişi sahneye çıkabilmişti. Ucube stratejistin maçları ayrı ayrı yapılıyordu. Bugün daha fazla insan o imrenilen platforma ulaşıyordu ve o anda ucube aynı anda üç kişiyle mücadele ediyordu.

Bunun kafa karıştırıcı olması beklenebilirdi ama stratejistin karakterine çok uygundu. Günlük hayatta zor geçinirdi ama rakiplerini başları öne eğik bir şekilde birbiri ardına tahtalarından gönderirdi. Arada sırada rakiplerine küçük bakışlar atıyordu.

Maomao hamleler arasında yönünü değiştirdi ama Maomao onu görmezden geldi.

"Her şey hazır mı Maomao?" diye sordu Yao, elinde çaydanlıkla gelirken.

"Evet, işte. Ama daha fazla mandalinaya ihtiyacım var; hiç kalmadı." Ballı ieeği çaydanlığın içine döktü.

"Elbette"

"Ayrıca..."

"Evet?"

"Başka bir yere oturmak istiyorum." Yao ve En'en sürekli içeri girip çıkmak zorunda kalırken içeride kaldığı için kendini kötü hissediyordu.

"Oh, sorun değil. Sorun değil." Yao sanki şöyle der gibi cömert göğsünü yumrukladı: *Her şeyi bize bırakın!* "Ben daha çok atıştırmalık stoğumuz için endişeleniyorum. Dayanıyor mu?" Kızlar etrafta dolaşıp kendini iyi hissetmeyen var mı diye bakarken, bir yandan da atıştırmalıkları

Katılımcılar. Giriş ücreti, maliyeti karşılayacak şekilde hesaplanmış gibi görünüyordu.

Maomao ucube stratejiste doğru bir bakış atarak "Emin değilim ama çabuk tükeneceğini tahmin ediyorum," dedi. Elinde bir yanında ay çöreği ve fasulye çöreği dağı vardı. Masa oyunları oynamak çok fazla beyin gücü gerektiriyordu ve bu da insanın canının tatlı çekmesine neden oluyordu. Atıştırmalık dağıtmanın gerekçelerinden biri de bu gibi görünüyordu ama Maomao bu planda Lahan'ın parmağı olduğunu sezmişti: çörekler ve Ay keklerinin ikisi de tatlı patatesle doldurulmuştu.

Tatlı patatesler halk pazarlarında yaygın olarak bulunmuyordu. Bu muhtemelen onları yaygınlaştırma planının bir parçasıydı. Yeterince tatlı olduklarından, bir tarife dahil ederek ihtiyacınız olan şeker miktarını azaltabilir, böylece malzemelerin toplam maliyetini daha ucuz hale getirebilirdiniz.

İkramların tadını çıkarabilecek olanlar sadece turnuva katılımcıları değildi; bunları diğer ziyaretçilere pazarlamak için tezgâhlar da kurulmuştu ve bu tezgâhlardan, eğer tatları hoşlarına giderse satın alabileceklerdi. Çok titiz davranmıştı.

"Dışarıda işler nasıl?" Maomao sordu.

"Gerçek bir sorun yok. Birkaç kavga çıktı, insanlar ve bazı çocuklar kalabalık yüzünden kendilerini yaraladı."

"Kavga mı?" Bu beklenen bir şeydi. Bir yerde bu kadar çok insan bir parça kargaşa olmadan bulunamazdı.

"Birkaç çürükten daha kötü olmadı. Askerlerin hepsi

Buralarda takılıyorlardı, bu yüzden onları ayırdılar. Sanırım Bu da çalışmak sayılır." Yao pek etkilenmiş görünmüyordu. Dolu çaydanlığı aldı ve "O zaman tatlılar ve mandalinalar, değil mi?" dedi.

"Evet, lütfen." Maomao onun gidişini izledi.

"Affedersiniz! Hanımefendi? Ben kazandım!" diye seslendi biri girişten. Maomao onları içeri almaya gitti ve kendi kendine, "*En azından bir resepsiyonist tutabilirlerdi!*" diye düşündü. Tüm bu işleri devrettiği Lahan ise ortalıkta görünmüyordu.

Maomao, mağlup olan yeni adamın isim etiketlerini topladı Rakipler. Bu turnuvada, kazandığınızda rakibiniz size üzerinde adı yazan bir etiket verir. Böyle üç etiket toplarsanız ana turnuva alanına girebildi. Ancak tüm zaferler eşit değildi. Bazı insanlar daha zayıf rakipleri üzerinde çalışmaya devam etti. Bu teknik olarak kurallara aykırı değildi; Lahan sorulduğunda, "Giriş ücretini ödedilerse, umurumda değil" demişti.

Gerçekten önemli değil. Eğer kendileri o kadar iyi , burada öğrenecekler. Eğer kaybedersen, meydana geri dönmek zorunda kalırsın. ve yeniden başlayın. Maomao yeni gelene yeni bir etiket, bir içecek ve bir ay çöreği verdi. "Sağ taraftaki koltuklarda oyun için bekleyen birileri var. Devam edip onlara karşı oynamaya başlayabilirsiniz."

Rakiplerini sen seçmedin. Maomao'nun önündeki adam pek de heyecanlı görünmüyordu ama sineye çekti ve oturma alanına doğru ilerledi. Eğer bir kelime bile şikayet etseydi, Maomao onu hemen o tiyatrodan attırırdı: babasının yanı sıra ucubenin birkaç adamı da eksantrik bir şey yapmadığından emin olmak için etrafta konuşlanmıştı.

"Affedersiniz," dedi Maomao'ya tereddütle yaklaşan bir adam. "Biraz daha ay çöreği isteyebilir miyim?"

O bir katılımcı değildi - ucubenin kölesiydi, kısa süre önce stratejistin yardımcısı olarak Rikuson'un yerini alan bir adamdı. Orta boylu ve yapılıydı; pek asker gibi görünmüyordu. Bu adam, stratejist Rikuson'u öldürdüğünde akli başından gitmiş olan adamdı.

kendi suyuyla kendini zehirlemeyi başardı. Rikuson güzel bir çocuktı ama yeri geldiğinde sert olabiliyordu; *bu* adam itmek çok daha kolay görünüyordu.

"Pekâlâ," dedi Maomao, ancak yüzünde bıkkın bir şaşkınlık ifadesi vardı: tüm erzakını bitirmiş miydi? Birkaç çörek çıkardı ve bunun ne kadar bir iş olduğunu belli etti. "Al bakalım."

"Ee, hayır, ben..." Minyon söylenmesi çok zor bir şey bulmaya çalışıyor gibiydi. "Belki de... onları Usta Lakan'a kendiniz götürebilirsiniz?"

Maomao kesinlikle sessizdi.

Ona bir bakışı, geri adım atmasına neden oldu. "Özür dilerim! Sen Belli ki çok meşguller! Onları kendim alacağım." En azından çabuk kavradı.

"Maomao..." dedi arkasından biri hüzünle. Babasının orada durduğunu gördü. "Suratını öyle yapma."

"Ne yüzü?" Ellerini yüzüne götürdü ve şakaklarının gergin olduğunu, dudaklarının korkunç bir şekilde geriye doğru büküldüğünü gördü. "Ah. Özür dilerim," dedi astına.

Bu arada babası da meşhur moruğa doğru baktı. "Lakan kendini iyi hissetmiyor mu?" diye sordu.

"Anlayabiliyor musun?" Dalkavuk ona baktı. "Bu turnuvanın sevinçli bekleyişi içinde, o -çok alışılmadık bir şekilde, söylemeliyim; çok garip; gerçekten inanılmaz bir hikaye, evet- ama Usta Lakan durmaksızın çalışıyor."

Maomao sessizdi. Bu piç normalde ne kadar az iş yapıyordu?

"Normalde öğlen saatlerinde ofise gelir, sonra güneş batmadan tekrar dışarı çıkar, ama son zamanlarda herkes kadar masasının başında ve uyuklamıyor bile!"

"Çocuk gerçekten de çok çalışıyor o zaman. Genelde günün yarısını uyuyarak geçirir," dedi Luomen. Yani sonuçta ucube nihayet normal bir iş yükünü omuzluyordu.

Maomao'nun yaşlı adamı sabit bir şekilde stratejiste doğru bakmaya devam etti. Belli ki ucube yorgun görünüyordu, Maomao'nun

. Kendini Go oyununa o kadar kaptırmıştı ki bunu anlamak zordu.

"Sanırım yarın işe geri döneceğiz, ama senden Ona uyuması için biraz zaman tanıyacak kadar nazik misiniz? Yeterince dinlenmediği zaman muhakeme gücü hızla azalıyor," dedi Luomen.

"Yargı mı? Genelde sağa sola mı?" Maomao diye homurdandı ve yaşlı adamın kaşlarının melankolik bir şekilde düşmesine neden oldu. O ucubeye karşı hep bir zaafı olmuştu.

"Gidip dışarıdaki işleri kontrol edeceğim Maomao," dedi.

"Tamamdır. Bir şey çıkarsa seni ararım." Ya da bir şey olursa en yakın asker. Maomao, Lahan'ın ucube stratejiste karşı yararlı bir siper görevi göreceklerini hesapladığı için onun ve babasının burada olduğunu varsayıyordu. Osuruk şu anda uslu duruyordu ve Luomen belli ki bunun daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Dışarıda kendini kötü hisseden biri olup olmadığını görmek önemliydi.

"Yavaş git, tamam mı? Dışarıda bir sürü insan var."

"Ben iyi olacağım." Söylemesi kolaydı ama yaşlı adamın dizi sakattı ve yürüyordu. Ay çöreği yerken bir yandan da kalabalığın içinde takılıp düşer mi diye endişeleniyordu.

"Pirinç krakeri de vermeleri gerekirdi," dedi. Pirinç krakeri Ay keki yeterince lezzetliydi ama çok . Maomao ballı içecekleri karıştırmaya geri döndü, hala tuz arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Öğleden sonraydı ve sayılar şu şekildeydi: üç kişi oyunlarına çok yoğun bir şekilde odaklandıkları için hastalanan iki çocuk, hile yaptıkları iddiasıyla kavga çıkaran iki çocuk ve aval aval bakan bir seyirciye çarptığında yere düşmüştü. Tiyatrodaki insan sayısı azaldı, çoğaldı ve tekrar arttı. Bazıları iki ya da üç ayrı kez geldi.

"Aldatmadığına emin misin?" Maomao, bir erkeği dördüncü kez kabul ettikten sonra Lahan'a tısladı.

"Öyle bir şey yok," diye cevap verdi Lahan, tüm bu şenliğin organizatörü olarak kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Çünkü eminim çok kazanıyorsunuzdur. Giriş ücreti Ama yatırımını geri kazanmanın başka yolları da olmalı. Maomao yuvarlak gözlüklü, kır saçlı adama kaşlarını çatarak baktı.

"Ve burada beni bedavaya alıştırıyorsunuz."

"Hayır, tazminat alacaksınız. Kara geçtiğimizi teyit ettim." Demek iyi işlerinin kaynağını doğru tahmin etmişti.

ruh hali. "Az önce kabul ettiğiniz adam bir profesyonel. Amatör rakiplere karşı üç ma kazanmak onun için bir anlık iştir. Gerçi içki parasını kazanmak için bir barın köşesinde oynamaya kadar düşmüş durumda."

"Hm." Maomao, kalan çörek ve çay fincanı stoklarını kontrol ederek ilgisizliğinin boyutunu gösterdi.

"Bir sohbetle biraz daha ilgili davranmayı göze alabilirsin, biliyorsun. Bir 'Vay canına, gerçekten mi?' ya da 'Biliyor musun?

değil mi!?' Belki de 'İşte benim onurlu ağabeyim!' *Sevgi* nerede?"

"Bunlardan herhangi birini söylesem gerçekten gururun okşanır mı sanıyorsun?" "Anladım. Kendimi iyice alay edilmiş hissederdim."

Maomao'ya göre bu da şu anlama geliyordu.

İlk etapta boş yere dalkavukluk yapmamak daha iyi. "Bunun pek önemi yok. Birinin sana bu şekilde yaklaşmasına izin verecek kadar gardını indirecek bir tip olduğunu sanmıyorum."

"Çok anlayışlı bir kardeşsin."

Maomao onu görmezden geldi. Annesinin yanından Ağzı açıldı; tartışmaya kalkarsa adamın asla susmayacağını biliyordu.

Lahan, konuşacak başka bir şey bulamadığı için hayal kırıklığına uğramış olacak ki kollarını iki yana açıp omuzlarını silktili. "Raketi şimdi Go oyunlarında bahis kazandırıyor olabilir ama bir zamanlar en yüksek dereceden bir eğitmendi," dedi. Maomao'nun bir şekilde beklediği gibi geçmiş zamanda.

"Dur tahmin edeyim. Değersiz bir ihtiyar onu kıyma yaptı ve işini kaybetti."

"Tam isabet. Belli ki onurlu babama haddini bildirmek isteyen bir kodaman, eğitmene bir oyun oynatmış.

ona karşı oynadı ve sonuçta adam feci şekilde kaybetti."

"Onun için ne utanç verici." Bu kadar çok mücadele ettikten sonra tekrar yenilmek moral bozucu olmalıydı. Eğer stratejiste meydan okumak gerçekten on gümüş parçaya mal oluyorsa, Maomao adamdan korkuyordu

iflas edecekti.

Birdenbire kötü bir duyguya kapıldı. "Bu turnuvadaki rakipler sürüsünün büyük ölçüde ya da tamamen yaşlı osuruğa karşı kin besleyen insanlardan oluşması mümkün değil mi?"

Bu da geniş güvenlik ihtiyacını açıklıyor.

"Yarı yarıya haklısın. Birisi her an ona saldırabilir.

-Muhafızlar bu yüzden hiç rahat durmuyorlar ama onu kalbinden bıçaklayıp tek darbeye öldürmedikleri sürece, saygıdeğer amcam onu kurtarmak için bir şeyler yapabilir."

"Babamı çağırmak için onca aptalca, önemsiz sebep varken!" Ayağını Lahan'ın ayak parmaklarına vurdu.

"Ow! Ow ow ow ! Kes şunu!"

Başka bir sakatlığın iş yükünü daha da artıracığını fark eden Maomao razı oldu. "Peki diğer yarısı ne?" diye sordu.

Lahan ayağını nazikçe tuttu ve yıpranmış ayak parmaklarını ovuşturarak, "Sadece Go Sage gerçekçi durur.

Bu oyunda babama karşı zafer kazanma şansım yok. Eğer başka bir oyuncu onu yenebilirse, bunu yapmak için bu turnuvayı kullanmak zorunda kalsa bile, bu kesinlikle babamın dikkatini çekecektir."

"Dikkatini çek. Evet."

Karşılarında, diğer insanların yüzlerini Go taşlarından başka bir şey olarak görmeyen bir adam vardı. Birini hatırlayabileceği düşüncesi bile üzerinde oynamak için yeterliydi.

Lahan, zaten dar olan gözlerini gözlüklerinin arkasından daha da kısararak, "O söylenti kendi kendine bir hayat buldu," dedi. "Ta ki insanlar birbirlerine eğer Kan'ı yenebilirsen

Lakan bir Go oyununda, istediğin her isteği yerine getirirdi." Maomao'nun çenesi açık kaldı ve bir türlü kapatamıyordu.

"Hayatımda hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım! Kimin aklına gelmiş bu fikir? Ve nereden buldular?"

"İnsan merak ediyor." Lahan, Maomao'yu söylentinin kaynağının o olduğundan neredeyse emin bırakarak gözleriyle tam olarak buluşmadı. Bu işe kendi parasını bağladığı düşünülürse, yatırımını geri almak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazır görünüyordu.

Maomao, "Bir de bu hikâyeye inanan açgözlü ahmaklara bakın," diye . Tam o anda yeni bir rakip .

"Burası check-in yapacağım yer mi?" dedi yeni gelen ve sesi yukarıdan aşağıya süzülen ilahi bir müzik gibiydi.

Maomao sessizce başını kaldırdı ve bir adam gördü. havasız görünümlü maske. Gözlerinin kenarları gülümseyerek kırışmıştı. Önündeki resepsiyon masasının üzerine, uç oyundaki zaferinin kanıtı olan rakiplerinin künyelerini koymuştu. Lahan adama dikkatle baktı. Muhtemelen kim olduğunu biliyordu ve maskenin utanç verici olduğunu düşünüyor gibiydi.

"İşte. Katılım ödülünüz." Maomao ona çay ve ay çöreği verdi ama içinde bir huzursuzluk hissinden kurtulamadı. Adamın en son konuştuklarında söylediklerini hatırladı.

"Çayı alacağım ama atıştırmalıkları pas geçeceğim. Hizmetçim benim için biraz getirecek; siz daha sonra getirin."

Maomao bir süre sonra ", " dedi. Söyleyebildiği tek şey buydu, konuştuğunu biliyordu. "O zaman lütfen şurada sıraya girin ve oyun için bekleyin."

Lahan'ın yüzü gülüyordu. Etrafta güzel bir yüz varsa, bunun kadın ya da erkek olması umurunda değildi. "Haklısın.

Açgözlü ahmaklar ve aynı zamanda saflar." *"Buna ne dersin?"* der gibi baktı ona. Aslında kendinden o kadar memnun görünüyordu ki, kadın kendini onun ayak parmaklarına tekrar basmak zorunda hissetti.

Tiyatrodaki ilk oyununda, maskeli adam, nam-ı diğer Jinshi, kendini, maskeli rakibine oyun boyunca tedirgin bakışlar atan tombul, orta yaşlı bir adamla eşleşmiş buldu. Jinshi kolayca kazandı.

Lahan, "Fena olmadığını duymuştum ama meğer çok iyiymiş," diye yorumladı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Maomao söyledi. Jinshi'ye bir süre hizmet etmişti ama onun bu kadar çok Go oynadığını hatırlamıyordu. O başarılı bir oyuncuydu.

Oyunun temellerini bilecek kadar, belki de ortalamadan biraz daha iyi bir insan. "Oynadığı adamın berbat olmadığından emin misin?" Jinshi o kadar kolay kazanmıştı ki neredeyse

orta yaşlı adamın buraya kötü yollarla geldiğinden şüphelendi. "Evet, belki de. Şanslı bir çekiliş," dedi Lahan.

Jinshi tahtayı kibarca selamladıktan sonra bir sonraki işine yöneldi.

Rakip.

"Adamı hile yaptığı için cezalandırmayacak mısınız?" Maomao sordu.

"Eğer geri gelmek isterse, giriş ücretini tekrar ödemek zorunda kalacak. Neden bir nakit ineğini kovayım ki?"

Maomao buna bir şey demedi. Lahan umutsuzdu.

"Oh, *şaka* yapıyorum," dedi. "Buraya nasıl geldiyse, parayı öksürürse babamla yüzleşebilir. Sorun nerede?"

"Onlardan daha fazla para sızdırmadan önce kazanmaları gerektiğini sanıyordum."

"Eğitim oyunları, gerçek bir maçtan farklı bir konudur.

Gerçi babamın öğretmenliğin ne demek olduğunu anlayıp anlamadığı tartışmaya açık bir konu. Merak etmeyin, En'en'in oyununu başka bir gün oynamasını sağlayacağım." Lahan stratejistin gözlerinin içine hızlı hızlı bakıyordu.

yön.

"Başka bir gün mü? Her şey bittikten sonra, bugünün ilerleyen saatlerinde olacağını sanıyordum."

"Evet, şey. Sanırım sınırına ulaşıyor olabilir. Tahminimce turnuva biter bitmez hemen uykuya dalacaktır." Lahan zihinsel abaküsünü çalıştırmaya başladı.

Maomao'nun ihtiyarı ucubenin günün yarısını uyuyarak geçirdiğini söylemişti ama işi biter bitmez uyuyakalmak? Bir çocuk bile bundan daha iyi uyanık kalabilirdi. Maomao, hastaların beklenmedik bir şekilde uykuya dalmasına neden olan bir hastalık duymuştu, ancak yaşlı osurukta olan şey bu gibi görünmüyordu.

Bu sırada Lahan kendi kendine mırıldanıyordu. "Parasını ödemiş olanlara başka bir gün geleceğini söylersek -hayır, onu tek tek getireceğimizi söylersek- bu sorun olur. Onu bayıltıp sonra tekrar uyandırmanın bir yolu olmalı. Hayır, bu işe yaramaz..."

"Paranın ışıltısı gözlerini kör etti, ha?" Maomao ona bıkkın bir bakış attıktan sonra sıradaki rakibini bulmuş olan Jinshi'ye döndü. "Bunu yenemez," dedi: bu daha önceki profesyoneldi.

Bir gözü onların maçındaydı ve dalgın bir şekilde onu bu turnuvaya katılmaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Bir kalabalık toplanıyordu

Tahtanın etrafında maskeli bir adam merak uyandırdı.

Maomao Shogi hakkında bir iki şey biliyordu ama Go hakkında pek bir şey bilmiyordu, bu yüzden check-in yapmak ve kendini kötü hissedenlere göz kulak olmakla yetindi. *Keşke insanlar etrafı toplayıp gitmeden önce kendilerini* temizlemeleri gerektiğini düşündü ve koltukların bazılarında kırıntılar gördü. Tam onları temizliyordu ki Jinshi'nin etrafını saran seyircilerden hayal kırıklığına uğramış bir inilti geldi. Kalabalığın çoğu turnuvada zafer kazanma umudunu diğer oyuncularından oluşuyordu.

Maomao aralarına karışmış olan Lahan'ın yanına gitti. "Ne oldu?" diye sordu.

"İyi bir oyun oynadı ama bu yanlış bir rakipti. Şu anda kaçıyor."

Başka bir deyişle, Jinshi kaybetmişti.

"Anlıyorum," dedi Maomao başını sallayarak. Tam da beklediği gibi. "Üzülme umudunuz yok mu?"

"yatkın, ancak rakibi bir şey yapmadığı sürece pek olası değil. ciddi hatalar yapmaz. Ve bunun, istismar edilecek kadar acemi bir hata yapacak biri olduğunu sanmıyorum..."

Lahan bunu söylediği anda kalabalıkta bir uğultu koptu. Lahan'ın Buraya hiç yakışmayan maskesini çıkardı. Parlak siyah saçları havada dans ediyor, zarif cüppelerine sinmiş parfüm kokusu da onlara eşlik ediyordu. Sanki cennetten inen bir su perisi gibiydi. bulutlar, çırpınan cüppeler... Gülünç bir benzetmeydi ama kaçınılmazdı çünkü doğruydu.

Bunu *uzun zamandır görmemiştim*, diye düşündü Maomao, arka sarayda defalarca şahit olduğu bir manzarayı gözlemlerken: Jinshi En kıvılcımlısı. Toplu bir nefes alma oldu; insanlar soluk soluğa kalmak ya da haykırmak istedi ama sesler boğazlarında düğümlendi. Önlerindeki figür, normalde sadece resim parşömenlerinde görülen cennet alemindeki bir sakin gibiydi.

O kadar güzeldi ki ilk bakışta bir kadın sanılabilirdi ama boğazındaki yumru ve geniş omuzları onu ele veriyordu. Bir nebze de olsa hayal kırıklığına uğramıştı.

Jinshi'nin sağ yanağında asla solmayacak bir yara izi vardı.

Kusursuz bir mücevher.

Jinshi'nin güzelliği, arka sarayın çok sayıdaki ve çeşitlilikteki çiçekleri arasında bile olağanüstü idi. Burada, izleyenleri sersemletip sessizliğe gömmek için fazlasıyla yeterliydi.

Görünüşünün sağlığına olduğunu unutmuşum. Jinshi sert ve net bir tıklamayla bir taşı tahtaya yerleştirdiğinde, Go oynayan bir adamın özü gibi görünüyordu. Jinshi'nin Kalabalık her hamleye takdir dolu bir "Ahh!" ile tepki verdi. Maomao, Jinshi'ye maskesini çıkarması için neyin ilham verdiğinden emin değildi ama

Rakibini açıkça oyundan düşürdü. Diğer adam o ana kadar kontrolü elinde tutuyordu ama şimdi yüzü solgundu.

Jinshi oyunu tersine mi çevirmişti? Maomao merak etti. Hayır, öyle değil; henüz değil. Ama eğer Jinshi'nin rakibinin bir zamanlar Soylulara gitmeyi öğrettiğine göre, kraliyet sarayının sakinleri hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı. Belki Jinshi'yle tanışmıştı, belki de sağ yanağında yara izi olan adamın kim olduğundan şüpheleniyordu.

zafer için bir şans var.

Kalabalık genel olarak bu muhteşem karakterin kim olduğunu anlamış gibi görünmüyordu. İmparator'un küçük kardeşinin sağ yanağında bir yara izi olduğuna dair söylentiler halk arasında dolaşıyordu, evet, ama onun şu anda burada Go oynadığından şüphelenmiyorlardı.

Yine de Jinshi'nin rakibi dışında onu tanıyan birkaç kişi vardı ve yüzleri renk değiştirmekle meşguldü, kızarıyor ya da soluyordu. Ama hiçbiri bir şey söyleyemedi; ağızları balık gibi açılıp kapandı.

Ciddi bir hata yapmadığı sürece, ha? Maomao düşündü ama sonra Jinshi'nin rakibi tam da bunu yaptı.

Yüzü kansız ve parmakları terden kayganlaşan adam başını eğdi. "Kaybettim," dedi. Titriyordu -hatadan dolayı mı, yoksa bilmeden Jinshi'yi gücendirdiği korkusundan dolayı mı?

Onun için biraz üzülüyorum, diye düşündü Maomao, ama ona sadece sessiz sempatisini sunabildi.

Jinshi neden o maskeyi takıyordu? Madem takmayacaktı, neden takmadan gitmedi? Elbette onu takmamıştı.

Özellikle de uygun bir anda kendini gösterip rakibini sarsmak için mi?

Maomao bunun *kirli bir numara* düşündü ama Jinshi ikinci oyununu da kazanmıştı. Kazanmak kazanmaktı; hiçbir kuralı çiğnememişti.

Taktikleri kirli olabilirdi ama Maomao'ya Jinshi'nin her zaman bu seviyelere inmeye istekli hatırlatıldı. Arka sarayda o suratını sonuna kadar kullanmış ve

saray kadınları ve haremağaları onun için eğilip büküldüler. Neden?

Şimdi biraz dünyevi gücü var diye bu tür yöntemlerle alay mı etmeliydi?

Maomao, *onun gerçekten kazanmak için burada olduğunu* fark etti.

Ucube stratejistle bir oyun oynamak için bu kadar çaresiz miydi?

Maomao ona şöyle bir baktı: Lahan'ın dedikodusuna gerçekten inanmamıştı, değil mi?

Birden omurgasında bir ürperti hissetti. Arkasını döndüğünde, sahneden onlara doğru bakmakta olan tombul bir ihtiyarla karşılaştı. Bu stratejistti.

", Maomao, eğer lütfedersen. Onurlu babam oyununa konsantre olamıyor," dedi Lahan.

"Elbette."

"Ama Ay Prensi'ni ayırt etmeyi öğrendi." "Yani daha önce yapamıyor muydu?!"

"Sanırım onu veren yara izi."

İnsanları birbirinden ayırt edememek büyük bir yükü.

Maomao elinde temizlik bekleme alanına geri döndü. Resepsiyonda, dışarıdaki zaferlerinden yeni dönmüş başka bir genç adam vardı, bu yüzden ona çay ve atıştırmalık bir şeyler verdi. O da

Yirmi yaşından fazla olamazdı ve naifliği yüzünden okunuyordu. Maomao onun yumruğunu sıkıldığını görebiliyordu.

Gözleri kocaman ve ıslık ıslık: zaferinin daha yeni başladığına inanıyordu.

Bu adam için üzülüyorum, diye düşündü Maomao. Hiçbir şekilde Bir sonraki maçının aşağı yukarı kendi yaşında, göz kamaştırıcı derecede parlak, onu kırılğan bir çıra parçası gibi kıracak ve ruhunu paramparça ederek eve gönderecek birine karşı olacağını biliyordu.

Bölüm 17: Ucube Sapiğa Karşı

İnsanlar sahnedeki çifti izlemek için toplanırken Maomao bunun *tuhaf bir şekilde tanıdık* geldiğini düşündü: Jinshi ve eli silahlı adam. Monocle. sadece bir Go tahtası var.

Maomao bir keresinde ucube ile beş maçlık bir müsabakada karşılaşmıştı.

Shogi, ki onu da iki yüzlülükle kazanmayı başarmıştı. Ama bu? *Hiç şansı yok.*

Bu ne anlama geliyordu? Jinshi gerçekten de ucubeye karşı Go oynamaktan başka bir şey istemiyor muydu? Bir uygulama yeterli miktarda gümüş bu sorunu çözebilirdi. Bu En azından Bay Monocle'a karşı bir eğitim oyunu değil, düzgün bir maç istediğini ima etti.

Kısa bir süre öncesine kadar ucubenin karşısında birkaç rakibi , ancak Jinshi ortaya çıktığında ipucunu aldılar ve yerlerini boşalttılar.

Haberin nasıl yayıldığını kim bilebilirdi, ama tiyatronun dışında bile İnsanlar neler olup bittiğini görmek için ilerlemeye çalışıyordu. Muhtemelen içeri girmek isterlerdi, ancak etrafta dolaşan birkaç nöbetçi asker girişi kapatmıştı ve izleyiciler asık suratla uzaklaştı.

Bakın gösterinin yıldızı kim, diye düşündü Maomao. Bu günün son maçı olacak gibi görünüyordu. Resepsiyon masasının güvenli mesafesinden bir gözünü maçtan ayırmayan Maomao saymaya başladı Çörek stoklarını. Şimdi biri gelse bile, oynayacak bir oyunları olmayacaktı, bu yüzden temizlenmenin güvenli olduğunu düşündü. Belki de Kalan ikramları da sağlık ofisinde atıştırmak için yanına alabilirdi. Zıyan olmalarına izin vermenin anlamı yoktu.

Tam o sırada birinin "Affedersiniz?" dediğini duydu. Kafasını kaldırdı ve kendini delici bakışları olan bir kadının bakışlarıyla karşılaştı. Gözler.

"Korkarım işimiz bitti," dedi Maomao. Belki de

teknik olarak turnuvanın bittiği söylenmemiştir ama kadın de katılımcı gibi görünmüyordu. Yanında tanıdık biri vardı.

"Basen Usta'nın arkadaşı mısınız?" Maomao sordu.

"O benim ablam," dedi Basen kabaca. Kadın onun başını itti.

Vay be. Merhamet yok.

Basen'in alnı masanın kenarına öyle bir çarptı ki Maomao ayağa kalktığı anda bir göçük görmeyi bekledi.

"İmparator'un küçük kardeşi için yaptıklarınızdan dolayı size teşekkür ederim, her ne aptal olsa da," dedi kadın. "Benim adım Maamei." Kadın nazikçe gülümsedi ama yüzünde hâlâ bir ifadesinde yırtıcı bir şey vardı. İsteddiği kadar gülümseyebilirdi ama eylemleri (kardeşinin kafasını masaya çarpması gibi) sözlerinden daha yüksek sesle konuşuyordu. Eğer Basen'in ablasıysa, bu onu Gaoşun'un kızı yapacaktı ve görünüşe göre Maomao'ya söylendiği gibi güzelliği kadar sert bir kişiliği vardı.

Demek öz babasını elinin tersiyle iten kadın buymuş. Maomao'ya Basen ya da Gaoshun'u pek hatırlatmıyordu; belki de annesine çekmişti.

"Ay Prensi'nin bana bıraktığı bir şeyi teslim etmeye geldim. saklayın." Maamei, Maomao'ya içinden tatlı bir koku yayılan bir paket uzattı.

Hoh! Burada ne varmış? Burnu sızlatan kokuya karşı koymak neredeyse imkansızdı. Tuzlu yiyecekleri tercih eden Maomao bile içinde ne varsa bir ısırkı alabilmeyi diledi. Jinshi atıştırmalıkların daha sonra geleceğini söylemişti; demek istediği buydu.

Maomao Maamei'ye baktı. O Basen'in kız kardeşiydi ve Basen'in kendisi de oradaydı, yani atıştırmalıkların güvenli olma ihtimali çok yüksekti. Yine de profesyonel olarak, Jinshi'nin bunları vicdanı rahat bir şekilde yemesine izin verebileceğinden emin değildi. "İçindekileri kontrol edebilir miyim? Sadece güvende olmak için?" diye sordu.

Kesinlikle sadece denemek istediğimden değil. Başka seçeneği yoktu; atıştırmalıklardan birine uzanmaya başladı.

"Zehirli olup olmadıklarını kontrol etmek isterseniz, . Leydi Suiren

Onları özel olarak kendisi yaptı, bu yüzden lezzetine kefil olabilirim."

Eğer gerçekten Suiren'den geliyorsa, onlara güvenmek için bir neden daha vardı. Yaşlı kadın, tüm kurnazlıklarına rağmen, hesaba katılması gereken bir şefi.

ile.

"İzin verirsiniz." Maomao paketi açtı. Her biri ayrı ayrı yağlı kâğıda sarılmış avuç içi büyüklüğünde pişmiş ikramlar buldu. Bir tanesini çıkardı. Ambalajı çıkardığında koku daha da yoğunlaştı.

Paketleme. Meyve ve tereyağı aromaları öne çıkıyordu.

Hamur kabarıktı; sanki elinizde parçalanacakmış gibi görünüyordu. el. Bir ay çöreği gibi tıka basa dolu değildi - bu, mideye hafifçe oturacak bir atıştırma malıydı.

"Huh!" İlk ısırık şaşkınlıkla gözlerini kırıştırmasına neden oldu. Maomao tuzlu şeyleri tercih ediyor olabilirdi ama tatlılardan da anlıyordu. Kuru üzümün lezzeti, cevizlerin hoş çıtırtısı eşliğinde tüm yastıksı yapıya nüfuz etmişti. Ancak diğerlerinin arasına gizlenmiş başka bir lezzet, beklenmedik bir şey daha vardı; bu ikramı gerçekten yukarıda ve öteye taşıyan da buydu.

Maomao ne yaptığını bilmeden önce kendini Bir tane daha almak için uzandı. "Hayır! Benim için değil," dedi kendi kendine, başını sallayarak. Sonra Maamei'ye, "Bu Suiren Hanım'ın işi. I Sarayda bunun gibisini yapabilecek çok sayıda aşçı olduğundan şüpheliyim." Maomao, Verdigris'te yemeklerin tadına bakmıştı. Saray'ın ve kraliyet eşlerinin çay partilerine katılırdı ve damak tadının biraz yorgun olduğunu söylemek doğrudu, ancak bu övgü almak için yeterliydi

Ondan bile. Bu tatlı dünyadaki herhangi bir masaya yakışırdı.

"Kesinlikle katılıyorum. Ondan birkaç tane koparmayı başardım - çocuklarım gerçekten çok mutlu oldular." Maamei gülümsedi ve yüz ifadesinde bir parça gurur vardı.

"Fena değiller tabii, ama gerçekten o kadar iyi mi?" Basen araya girdi.

Maamei, "Kültürsüz damak tadına sahip olanlar sessiz kalmalı" dedi.

Maomao, "İş lezzete geldiğinde hayal gücünden yoksun bir tip gibi görünüyorsunuz, Usta Basen," diye ekledi. Basen biraz sinirlenmiş görünüyordu. Maomao Maamei'ye döndü: "Devam edebilir ve bunları alabilirsin.

Usta Jinshi'ye," dedi ve Maamei'nin bunu kendisi için yapmasını umarak ucubenin yanına yaklaşmak zorunda kalmayacağını söyledi.

Maamei ise şöyle cevap verdi: "Yapamam. Yetkisiz personelin sahneye çıkmasını istemeyeceklerinden eminim. Bence *sen* onları almalı."

Maomao, "Belki de Usta Basen, o zaman," diye karşı çıktı. O Jinshi'nin kişisel asistanıydı; kesinlikle sorun olmazdı.

Basen, "Ben olsam-" diye söze başladı ama Maamei'nin izniyle kendi kafasının yine masaya çarpmasıyla sözünü kesti. O zaman iki ezik oldu.

Maamei, "onları *siz* alın," diye tekrarladı. "Jinshi Usta'nın özel isteği üzerine."

",," dedi Maomao sonunda. Bir tabak aldı ve pek hevesli olmasa da ikramlardan birini tabağa koydu. Tabak bir tepsiye kondu ve tepsi ellerinde sahneye çıktı. O sırada

O ana kadar sadece uzaktan gördüğü insanlar arasında ilerlerken, sahnede Jinshi ve yaşlı osuruktan başka iki kişi daha olduğunu fark etti. Bunlardan biri, Maomao'nun aksine Go'nun inceliklerini bilen Lahan'dı. Gözlerini dikkatle

gözlüğünü burnunun köprüsünden yukarı kaydırarak izledi.

Diğer adamı tanıımıyordu. Orta yaşın sonlarındaydı. ve şık giyinmişti; kıyafeti yüksek sosyetenin bir üyesi olduğunu düşündürüyordu ama bir bürokrat gibi görünmüyordu. *Kültürlü bir amatör belki*, diye düşündü, kaba ve dünyevi erkeklerin yolundan gitmeyen birinin havasını yayıyordu.

Birkaç nöbetçi asker sahnenin etrafını sararak doğaçlama muhafızlar, şüphesiz kalabalığın oyuna müdahale etmesini engellemek için. Maomao onlardan birinin yanına gitti ve ona Lahan tamam.

"Ne istiyorsun?" Lahan tersledi.

"Jinshi Usta için atıştırmalık getirdim. Bu arada, nasıl oyun devam ediyor mu?" Resepsiyon masasından pek iyi göremiyordu, görebilseydi de anlayamazdı.

"Henüz bir şey söyleyemem. Jinshi Usta yeterince iyi davrandı; joseki'ye sadık kaldı. Siyah taşları tuttuğu için

Komi yok, sanırım teknik olarak avantajlı. Şimdiye kadar..."

"Şimdiye kadar mı?" Maomao tekrarladı. Lahan'ın kulağına Jinshi'nin taraftarı gibi .

"Bu orta oyunda benim onurlu babam gerçekten dönüyor korkutucu. Hiçbir joseki modelinde bulamayacağınız oyunlarla üzerinize fırtına gibi geliyor. Komi olsun ya da olmasın, bu oyunu tersine çevirebilir."

Maomao belli belirsiz de olsa anladığını düşündü. Bu ucube stratejist, derin bilgisine güvenen biri değildi. taktik bilgisine sahipti; daha ziyade içgüdüleriyle hareket ediyordu, çoğu zaman aklına gelmeyen nedenlerden dolayı tam olarak doğru şey gibi görünen ilham parlamaları.

"Bunu söyledikten sonra," dedi Lahan şaşkın bir ifadeyle, "babamın oyunu her zamankinden daha yavaş görünüyor."

"Hm," dedi Maomao. Umurunda değildi. Hangisinin üste çıkacağını onunla hiçbir ilgisi yoktu. Hatta daha fazlası bile olabilirdi.

Jinshi kazanırsa ilginç olur. Ezilen taraf galip geldiğinde seyirciler her zaman daha coşkulu olurdu. Bununla birlikte, onu rahatsız etmeye devam etti.

Jinshi'nin neden bu turnuvada oynadığına dair hâlâ hiçbir fikri yoktu. "Diğer adam kim?" Maomao sordu.

"Bu *kişi* Go Bilgesi. Majestelerinin bu oyundaki kendi hocası," dedi Lahan. Maomao, onun ülkede genellikle ucubeden daha iyi bir Go oyuncusu olarak kabul edilen tek kişi olduğunu hatırlattı.

"Her neyse," dedi. "Sadece bunu Jinshi Usta'ya götür, mı?" Atıştırmalık tepsisini Lahan'ın ellerine tutuşturmaya çalıştı ama o almayı reddetti.

"Sizden bunu yapmanız istendi. Kendin al. Onları yere koy. Yer olan her yere. Sadece kaselere çok yakın olmasın; birinin taşa uzanıp atıştırmalık bir şeyler almasını görmek istemem. Ya da tam tersi."

Maomao, "Peki," diye homurdandı ve sahneye çıktı. titizlikle tarafsız bir ifade. Kalabalık onun gelişle kıpırdandı ama ikramlarla dolu tepsiyi görünce onun sadece bir sunucu olduğuna ve ilgilerini çekmediğine karar verdiler. Yalnızca ucube ona doğru baktığında genişçe sırttı; seyirciler ona ne kadar ilgi gösteriyorsa o da ona o kadar ilgi gösteriyordu.

Yer olan her yerde, ha? diye düşündü. Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Sahnedede bir Go tahtası ve iki oyuncu vardı, kaseler Jinshi için sağ, ucube için sol olmak üzere baskın elleriyle yerleştirdiler. Sonuç olarak her iki kase de aynı taraftaydı. Belki de atıştırmalıkları ucubenin sağ, Jinshi'nin sol eline koymalıydı.

Ancak, çoktan çörekler ve ay kekleriyle dolu büyük bir tabak olduğunu gördü. Jinshi'nin ikramları için ayrılmış gereken yeri bile ele geçirmişti. Maomao bir şey söylemedi.

Hiçbir şey. Atıştırmalık yığınının bir kenara itse bile, bu yeni unlu mamulleri koyacak hiçbir yer olmayacaktı. Elinde çok az şey kalmıştı.

onları diğer tarafa, kaselerin arasına koydu.

İkramları oyun taşları sanmamaları umuduyla her bir oyuncudan eşit uzaklıkta.

Tepsiyi yere bırakır bırakmaz bir el uzandı, atıştırmalığı aldı ve aynı hareketle, yemek yemek kadar özümsemek anlamına gelen bir hareketle ikramın içinde kaybolduğu kirli bir ağza geri verdi.

Maomao hiçbir şey söylememeye ve hiçbir şey hissetmemeye devam etti.

inançsızlık ve belki biraz da tiksinti. Ucube stratejist hiç düşünmeden Jinshi'nin yemeğine el atmıştı.

Çiğnedi, yutkundu ve sonra parmaklarındaki yağı yaladı.

Bunu Maomao'ya daha fazlasını istemiş gibi bir bakışla takip etti, ama onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Maomao," diye Jinshi. Stratejistin yüzü büzüşerek kaşlarını çattı. Jinshi son zamanlarda ona ismiyle hitap etmeye başlamıştı ama bu sefer bir tuhafılık vardı. "Biraz daha atıştırmalık getirirseniz," dedi.

"Evet efendim," dedi sonunda. Geriye kalan her şeyi bir tabağa koymayı planlıyordu, ancak hepsinin stratejistin ağzına gideceğine dair güçlü bir şüphesi vardı. En azından bir tanesini kendine mal edebileceğini umuyordu ama öyle olmayacak gibi görünüyordu. Belki Suiren bir gün ona tarifini verirdi.

Oyunun bir an önce bitmesini dileyerek sahneden geri çekildi.

Tiyatronun gürültüsünden sonra dışarısı son derece sessiz görünüyordu.

Havada bir serinlik vardı; güneş karanlığa doğru yol alıyordu. ve yakında hava . Yarışmacılar toplanmıştı.

Go tahtaları ve satıcılar dükkânlarını kapatmıştı. Oyunun coşkusu sadece tiyatrodaki, o da sadece Jinshi ve ucubenin teke teke karşılaşması şeklinde kaldı.

Acaba hepsi bu konuda bahse girmişler midir, diye düşündü Maomao, eğer girmişlerse Jinshi-kararlaştırılmış karanlık at- üzerine biraz bozukluk koyabilmeyi dileyerek.

İki kardeş, Basen ve Maamei, o ayrıldığında seyirciler arasındaydı, ancak geri döndüğünde sadece küçük kardeşi buldu.

Maamei, çocuklarının kendisini beklediği gerekçesiyle dışarı çıkmıştı.

Maomao, temizlik işlerinin çoğunu bitirmiş ve maçı izlemekte olan Yao ve En'en'i de buldu. En'en'in gözleri parlıyordu.

Maomao, kendisini bu kadar az ilgilendiren bir konuyla bu kadar çok insanın ilgilendiğini görmek kendisini dışlanmış hissettirdiğini kabul etmek zorundaydı.

Seyirciler nefeslerini tutarak izledi ve sonra kalabalıktan bir tezahürat yükseldi.

Oyun bitti mi? Eğer öyleyse, acele edip eve gitmek istiyordu. Sahneye doğru döndü ama iki dövüşçüyü daha önce olduğu gibi tahtaya yapışmış halde buldu. Etrafına bir göz attıktan sonra Yao ve En'en'in yanına gitti. "Oyun bitti mi?" diye sordu.

"Henüz değil," dedi Yao.

"Değil ama yakında bir mağlubiyet olabilir," dedi En'en. Tiyatronun duvarını işaret etti, orada üzerinde Go tahtası çizilmiş büyük bir kağıt parçası vardı. Yanında, Lahan'ın elinde bir fırça, taşları oynandıkça çiziyordu. Oyunu uzaktan görmeyi kolaylaştırmak için güzel bir yol. Diğer konularda hiç bu kadar düşünceli görünmemesi komikti.

"Dur tahmin edeyim. Meydan okuyan mı?" Maomao söyledi.

"Hayır... Ay Prensi kazanacak gibi görünüyor!" En'en başını sallayarak söyledi. Bu konuda sesi kindar geliyordu, belki de Jinshi onu Yao'dan uzaklaştırmaya cüret etmişti. Bu, ülkede Jinshi'yi tamamen politik olmayan nedenlerle hor gören insanlar olduğunu kanıtlıyordu.

nedenler. "Lakan Usta'nın son hamlesinin kritik bir hata olduğunu düşünüyorum." Buna inanamıyormuş gibi görünüyordu. Maomao ise nefret ettiği ismin söylenmesine tahammül etti.

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Lakan Usta her zaman yüksek riskli stratejiler seçer. Bu tıpkı bir ipin üzerinde koşmak gibidir - en kısa mesafe olabilir ama kaybederse, bu asla kıl payı olmaz. Çünkü ayağı kaymıştır. Geri dönüşü olmayan bir hamle yaptığında olur."

"Bunların herhangi biri sana mantıklı geliyor mu Maomao?" Yao sordu. "Hiç de değil," diye yanıtladı Maomao. Yao daha fazla bir şey anlamamış gibiydi.

Go ile ondan daha çok ilgileniyordu ama Jinshi'ye bakmakla ilgileniyordu. Yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı ama "Hayır, hayır, odaklanmaya devam et," diye mırıldandı. Görünüşe göre şimdilik işi için yaşamaya niyetliydi. En'en Jinshi'ye daha da büyük bir kinle baktı. Daha önce.

"Şöyle söyleyeyim," dedi. "Lakan Usta kendi kendini imha etti." "Ah! Bu mantıklı," dedi Maomao. Kolayca hayal edebiliyordu ucube stratejist bunu yapıyor.

"Bunu tersine çevirmek için daha riskli, daha agresif oyunlar oynaması gerekecek. Ama bugün kendini gerçekten kötü hissediyor gibi görünüyor."

Maomao durakladı. En'en haklıydı: stratejistin yüzü solgundu ve uyuşuk, belki de uykulu görünüyordu.

Maomao, "Hayatında bir kez olsun çok çalışıyor," dedi. Görünüşe bakılırsa Jinshi turnuvayı kazanması için ona yapması gereken çok şey vermişti. "Ve anladığım kadarıyla normalden çok daha az uyuyor." Normalde ortalamadan daha *fazla* uyuduğunu kabul ediyorum.

Ama Jinshi'ye uykusuzluğun karar verme mekanizması için kötü olduğunu söylediği zamanları hatırlıyordu. "Ve iki gündür aralıksız Go oynuyor."

Buna bazen aynı anda üç ya da dört rakibe karşı oynamak da dahildi. Bu kadar çok düşünmek bir insanın beynini kesinlikle yorardı.

Ve son bir faktör daha vardı.

"Belki de o atıştırmalıkların bununla bir ilgisi vardır," dedi Maomao. dedi, Maamei'nin ona verdiği ikramları düşünerek. Yumuşak, zengin hamur; mis kokulu kuru meyve dolgusu. Çok lezzetliydi. Ama onların üstesinden gelmelerini sağlayan şey basit bir mutfak erdemi değildi. Maomao'nun tatlılara karşı her zamanki isteksizliği bile.

"Gizli malzemenin" ne olduğunu biliyorum. Biraz damıtılmış alkol.

Tereyağı kokusunun arasında sadece bir ipucu vardı. Çoğu pişirme sürecinde yanmış olacaktı, ama bir kısmı meyve tarafından emilecek ve orada kalacaktı. Belki stratejisti bayıltmazdı ama onu biraz çakırkeyif yapacak kadar ucuz bir randevuydu.

Sakın söyleme, diye düşündü Maomao. Jinshi bunu planlamış mıydı?

Eğer o

o zaman Lahan'ın atıştırmalıkları kaselere çok yaklaştırmaması yönündeki talimatları yeni bir ışık altında ortaya çıktı. Acaba Lahan'ı onları ucubenin kolunun erişebileceği bir yere mi koydu? Maomao ikram getirirse, stratejistin onlara saldıracağını biliyor olmalıydı.

Maomao elini alnına götürdü. Onu gerçekten de kullanmışlardı. Doğru, bu ona zarar vermemişti ama yine de onu kızdırmıştı.

Lahan'ı nasıl kendi tarafına çekti? Tatlı görünüşünün ardında, Jinshi baştan aşağı çürümüş görünmeye başlamıştı. Hiçbir şey söylememek için Lahan'ın kendi ailesini ne kadar hazır olduğu sorusu Üyeler. *Bundan en azından bir tane iyi ilaç çıkarsam iyi olur.*

Jinshi'nin kazanmak için neden bu kadar çaresiz olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Bu kadar ayrıntılı planlar yapmasına ne sebep olmuş olabilirdi? Ucube stratejist de işin içine girince. Birdenbire aklına çok iç karartıcı bir fikir.

Hayır... Ama değilse, neden bu kadar çok insanı küçük planına dahil etsin ki?

Maomao hala düşünüyordu ki kapının klik sesini duydu Stratejistin taşı tahtada. *Sanırım bu oyun bitti sayılır.*

Biri tiyatronun kapısını açtığında, kasvetli ruh hali içinde söyleniyordu. Orta yaşın sonlarında, kendini beğenmiş görünümlü bir adam, girişte onu durdurmaya çalışan korumaları atlatarak binaya doğru koşarken ayak sesleri duyuldu. "Dr. Kan!" diye bağırdı. "Dr. Kan burada mı?!"

Bağırışlar uygunsuzdu ama Maomao yeni gelen kişinin arkasında tanıdığı iki yüz gördü. Daha doğrusu tek bir yüz, çünkü aynı yüzdü.

"Onları tanıyorum..." Soruşturmaya yardım ettiği üç kardeşten ikisiydi.

Sahnenin yanındaki bir sandalyede oturan babası ayağa kalktı. "Sorun nedir?" yaslanarak yürümeye başladı.

İleri. Belli ki yeni gelenler onun hızlı hareket etmediğini .
Yine de yeterliydi çünkü onu ortada karşılamak için kalabalığı ittiler.
Maomao onun yanına gitmek istedi ama yakınında duran askerleri
görünce durdu.

"Bu *senin* hatan! Benim oğlum... Benim oğlum!"

"Korkarım anlamıyorum," dedi Luomen. "Ne oldu?"

Doğru, adamın oğullarından biri eksikti. Üçüncü çocuğa ne olmuştu?

"Bu!" Adam masanın üzerine beze sarılı bir şey koydu, sonra da açarak
iki insan parmağını ortaya çıkardı.

Kalabalık çığlık atmaya başladı. Bu arada adam hâlâ bağıırıyordu:
"Size oğlumu bulmanızı emrediyorum! Eğer ölürse, seni sorumlu
tutarım!"

Bölüm 18: Parmakların Sahibi

Öfkeli davetsiz misafir, kötü şöhretli üçüzlerin babasıydı; adı Bowen'dı. Karakterler, "üçüzlerin babası" gibi bir anlama geliyordu. kültürlü uzman" olarak tanımlanıyordu ama adının çağrıştırdığı sakın ve soğukkanlı kişiden çok uzaktı. Aslında tiradı o kadar rahatsız ediciydi ki rakipler oyunlarını terk etmek zorunda kaldılar. Bowen görünüyordu Jinshi ve ucubenin farkındaydı ama kendi durumunun daha önemli olduğunu düşünüyordu.

"Bunlar oğlunuzun parmakları mı?" Luomen sordu. Tüm bu kargaşadan sonra seyirciler evlerine gönderilmişti ve şimdi sadece etkinlik personeli kaldı. Maomao o ucubenin normalde oyununun böyle kesintiye uğramasına tahammül edemezdi. Belki de gerçekten kendini iyi hissetmiyordu. Belki de bir yerlerde Yüzü tahtaya dönük uyuyordu.

Yardımcısı şu anda tiyatronun bir köşesinde onunla ilgileniyordu. Maomao'ya babasının yerine gelip stratejistle ilgilenmesi için yalvarır gibi baktı ama Maomao ona sessiz kalmasını sağlayan bir bakış attı. Onun yerine En'en ve Yao stratejistin bakımını üstlendiler. Olaya "dahil" olup olmadıkları tartışılabilirdi ama yine de oradaydılar. Ne yazık ki bu, Maomao'nun da kaçamayacağı anlamına geliyordu.

Yao masanın üzerindeki parmakları görünce bayılacak gibi oldu. Yaralarla başa çıkmaya alışmaya başlamıştı ama kopan parçalar onun için hâlâ zordu. Kesinti ve durum arasında maçın sonucu ertelenecek gibi görünüyordu.

Lahan, Jinshi'ye "Merak etme, panonun durumunu kaydettim," dedi. "Ortalık biraz sakinleştiğinde devam edeceğiz." Jinshi bu konuda pek rahat görünmüyordu. Görünüşünü istismar etmek ve oraya ulaşmak için elinden gelen her acımasız şeyi yapmak zorunda kalmış olsa da zaferin eşiğindeydi.

Sonra tekrar, ucube bile muhtemelen geri dönemez bir açık. Lahan "onurlu babasının" kaybetmesini istiyor gibiydi. O, kanından olan babasını satacak türden biriydi. Büyükbaba, eğer fiyatı uygunsa, evlat edinen bir ebeveynin onun için ne önemi vardı ki? *Belki de bunu araştırmalıyım*, diye düşündü Maomao, ama hayır. Bu çok uzun bir hikâye gibi görünüyordu.

Daha çok, hâlâ babasına saldırmakta olan Bowen'la ilgileniyordu; kendi oğulları onu dizginliyordu.

"Belki de tam olarak olduğunu açıklayabilirsiniz," dedi Jinshi. Üç davetsiz misafir açıkça yersizdi ve eğer Bowen şiddete başvuracaksa, tutulmasına pek şaşkırmamalıydı. Geri. Jinshi tahtada oturuyordu ve olayların bu şekilde gelişmesi onu zor durumda bırakmıştı. Oyunu boşa gidiyordu ve anlamlandırmaya . "bakalım," dedi. "Üzerime bir kova soğuk su da atmış olabilirsin. İyi bir nedeniniz olduğunu varsayıyorum?" Sesinde alışılmadık bir öfke titremesi vardı.

Bunun için yaptığı onca hazırlıktan sonra onu suçlamak zor.

Öfkesine rağmen Bowen, Jinshi'ye karşı gelmeyecek kadar aklını korumuştı. Yine de konuşmakta zorlanıyordu, bu yüzden oğullarından biri arkasından konuştu.

"Ağabeyimi bulamıyoruz. *Er ge'yi* bulamıyoruz!"

Er ge: yani "ikinci kardeş", üç oğlun ortancası.

Yakın zamanda genç bir kadına saldırmakla suçlanmıştı. Bu adam ikinci oğuldan olarak söz ettiğine göre, o en küçük oğul olmalıydı.

"Üç gündür kimse onu görmemiş. Ve sonra bu sabah, bu Paket eve geldi," dedi diğer oğul, eleme sürecine göre en büyükleri olmalıydı. Paketi açtı

tekrar. Parmaklar yetişkin bir adama aitti - eğer söyledikleri doğruysa, ortada olmayan ikinci oğul. En büyüğünün avucunda kırmızı bir çizik vardı; yaralanmış mıydı?

Luomen, "Şunları bir inceleyeyim," dedi.

"Sen de kimsin be?!" Bowen talep etti ama Jinshi homurdandı, "Kapa çeneni ve bırak baksın." Bowen'a onu susturan bir bakış attı.

Maomao tam olarak bu işin *içinde* değildi ama

koşullar. Aynı şey Yao ve En'en için de geçerliydi. Ama orada başka biri vardı. *Ve onun burada kalmasına izin verme konusunda emin değilim.*

Jinshi'nin oyununu gözlemleyen sözde Go Bilgesi idi. Sandalyesinde oturmuş, son derece ilgisiz görünüyordu. Aslında her şeyden o kadar uzak görünüyordu ki Bowen ve oğulları ona hiçbir şey söylemedi. Belki de istediler - muhtemelen çok fazla şey vardı içlerini dökmek istiyorlardı ama Jinshi onları izlerken kendilerini toparlayıp açıklama yapmaları gerektiğini biliyorlardı.

Bowen derin bir nefes aldı ve hikâyeye devam etti. "*Sayenizde* oğlum tutuklandı. Daha da kötüsü, insanlar onun geçmişte kendilerine yaptığı iddia edilen şeylerle ilgili suçlamalarla ortaya çıktılar."

Peki, bu kimin suçuydu? Kalan iki oğul da başka tarafa baktı. Hiç şüphesiz kendi kabahatlerinden bazılarını ortanca oğlun üzerine yıkmaya çalışmışlardı. Bowen şikâyetlerini ucube stratejiste iletmeliydi; Maomao'nun babasını bu işe bulaştıran oydu. Ya da belki de bunu yapmak istemişti ama cesaretini kaybetti ve onun yerine Luomen'den çıkarmaya karar verdi.

Şahsen ben babamla kavga etmekten çok daha fazla korkardım.

Bowen oğlu için endişelenen bir babaydı ama tüm bu babalık endişe biraz geç gelmişti. Oğullarını sefahatlerinin sonuçlarından her zaman korumuş ve mazur görmüştü. O değil miydi onlara verdiği dersin farkında mıydı?

"Ve sizce onu onlardan biri mi kaçırdı?" Luomen sordu.

"Başka ne ki?!" Bowen masaya vurarak talep etti. "Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Ben nereden bileyim? Oğluma her dakika göz kulak olmak benim işim mi?"

Belki de öyle olmalı, diye düşündü Maomao. Parmaklara baktı. Kopan uçlar çoktan siyahlaşmaya başlamıştı. Hâlâ taze olsalardı onları yeniden dikebilirdik...

Sonra yine, sahibinin ölümünden sonra kesilip kesilmediklerini merak ederken buldu kendini. Bir insan bedeni parçalandığında nasıl davrandığının, kişinin canlı ya da ölü olmasına göre değiştiğini duymuştu. Babasının bunu anlayabileceğini varsayıyordu.

Adamın parmaklarına bakarken yüzünde beliren kederli ifadenin her şeyi anlattığını düşünüyordu.

Başka bir şey vardı.

Tırnakların rengi değişti. Tırnak yatağı mavi-siyah bir renk almıştı.

Maomao sessizce Yao ve En'en'in kollarını çekiştirirdi. "Ne oldu?" Yao sordu.

"En azından çay servisi yapmamız gerektiğini düşündüm. Bana yardım eder misin?"

"Oh, iyi fikir."

Çay yapmak için aslında üç kişiye ihtiyaçları yoktu ama Maomao, Yao'ya sorarsa En'en'in kaçınılmaz olarak geleceğini ve En'en'e sorarsa Yao'nun dışarıda kaldığı için surat asacağını biliyordu, bu yüzden üç kişi oldular.

"Çayımız var mı ki? Ben sadece bir sürü zencefilli su hatırlıyorum," dedi Yao.

En'en Jinshi'ye bir bakış atarak, "Elimizde biraz var ama sanırım biraz daha kaliteli bir şeyler gerekiyor," dedi. Onun kim olduğunu biliyordu, bu yüzden uygun olandan daha azına hizmet etmezdi. Ona karşı özel bir sevgisi yoktu ama gereken saygıyı gösterecek kadar yetenekli bir saray hanımefendisiydi.

"Burada mı kalacak?" Yao, Jinshi'ye de bakarak sordu.

"Rastgele işlere burnunu sokmak onun hobisi gibi bir şey. Sanırım onunla baş başa kaldık," dedi En'en. Gerçekten de çok acımasızdı. Ama Maomao bunun ne kadar duygusuzca bir söz olduğunu düşünürken bile, kendisinin de benzer sözler söylediği birçok zamanı hatırladı.

"Bir sürü meyve suyumuz var. Sürahiler dolu, hepsi Lakan Usta için. Ama bunların oyuncular ya da seyirciler için olduğundan emin değilim."

"Meyve suyu mu?" Maomao çenesini kaşıdı. *Aslında bu mükemmel olabilirdi.* "Üzüm suyu var mı?"

"Evet, sanırım öyle. Muhtemelen iyi de bir şeydir - güzel bir cam şişenin içindeydi," dedi En'en, sahnenin arkasından bakarak.

"O zaman bununla devam edelim." Maomao sahne arkasındaki yeşil odaya gitti.

Yao, "Önce izin mi alsak?" diye sordu.

"Bol miktarda var demiştin. Bir şişeyi bile kaçırmaz. Özellikle de

uyuduğu için."

"Eğer Maomao sorun olmadığını söylüyorsa, sanırım ona güvenebiliriz," dedi En'en ve onun da onayıyla seçtikleri içkiyi bulmak için pek çok hediye ve şekerleme arasında arama yapmaya başladılar.

Her biri için bir fincanla geri döndüklerinde, tartışmanın hiçbir yere varmadığını gördüler. Bowen hâlâ bağılıyor ve Luomen de sessizce dinliyordu. Jinshi bir şey yapıyor gibi görünmüyordu. Hiçbir şey yapmıyordu; orada öylece oturuyordu ama Go taşlarıyla dalgın dalgın oynamasından bir sonraki hamlesini düşündüğü anlaşılıyordu.

Go Bilge esrarengiz bir ifade takınmaya devam etti. Maomao hâlâ neden orada olduğunu bilmiyordu. Lahan da oradaydı ama turnuvayı bitirmek için acele ediyordu. Sadece Gerçek mekânı temizlemek, ancak stratejist ile öğretim oyunlarını rezerve eden (ve ayrıcalık için zaten ödeme yapmış olan) herkese ne yazacaklarını anlamaya çalışmak.

." Yao ve En'en içecekleri dağıtıyorlardı.

"Bu alkol mü?" Lahan şüphelenerek sordu ama sonra içkiyi şöyle bir kokladı ve sadece meyve suyu olduğunu anladı. İçkisini ucube stratejistten daha iyi tutamazdı. İçtikleri bardaklar gerçekten şarap için kullanılıyordu, bu yüzden merak ettiği için onu suçlayamazlardı.

En'en Bowen'ın büyük oğluna bir fincan vermek için yanına gitti ama bir de ki fincan havada uçuyor. Kırmızı sıvı her yere sıçramış, metal fincan yere çarptıkça tıkırdamaya başlamış.

"Ağabey!" dedi en küçük oğul, yüzünde acı dolu bir ifadeyle. En'en artık meyve suyuyla sırılsıklam olmasına rağmen irkilmedi bile. *İyi ki Yao* değildi, diye düşündü Maomao, En'en'in neler yapabileceğini düşünmek bile korkunçtu. Kesinlikle şu anda olduğu gibi kayıtsız bir insan olmazdı. Elbette, genç hanımefendiyi bilinen bir çapkının menziline asla sokmazdı.

"Lütfen beni affedin," dedi sakın bir sesle. "Zevkinize uygun olmadığını fark etmemiştim." başladı. Maomao, Bowen ve diğer oğluna dikkatle fincan verdi. Biliyordum, diye düşündü.

Babasının yüzündeki kırılganlıklar daha da derinleşmiş ve kaşları üzüntüyle aşağıya doğru sarkmıştı. Onun aklına gelen bir şeyi fark etmekten asla geri kalmazdı.

Luomen sessizce nefes verdi ve sandalyesinden kalktı. "Üzüm şarabını bu kadar mı sevmiyorsun?" diye sordu en büyük oğluna.

"Hayır," diye cevap verdi adam ama cevap vermesi biraz uzun sürdü; sesi rahatsız gibiydi.

Bowen ona meraklı bir bakış atarak, "En sevdiğin olduğunu biliyorum," dedi ama sonra devam etti, "Ama şimdi bunun bir önemi yok. Oğlumu bulun! Yoksa ben-"

"Tehditlere gerek yok. Oğlunun nerede olduğunu zaten biliyorum." Luomen başını salladı ve yukarı baktı.

"Nereye?! Söyle bana!"

"Kaybettiğiniz çocuk, ikinci oğlunuz, değil mi?" "Evet, doğru!"

Maomao bile ruh halinin ağırlaştığını hissetmeye başladı. Bowen ne kadar yaygara koparırsa koparsın, gerçekten de çocuğunun Kayıp. Ancak çok önemli bir şeyi anlamakta başarısız oluyordu.

Kendi oğullarını bile ayırt edemiyor!

Luomen şarap kadehini tokatlayarak uzaklaştıran en büyük oğlunu işaret etti. "Şimdi itiraf etsen iyi olur. Daha ne kadar Biri fark etmeden önce ağabeyin gibi davranmaya devam edebileceğini mi sanıyorsun?"

Kalan iki kardeşin de rengi soldu.

Maomao hafızasını yokladı. Üç kardeşle görüşmeleri bir aydan biraz daha uzun bir süre önce olmuştu. O da Bir şeyler yazmakla meşguldü ama en büyük kardeşinin ten renginin kötü olduğunu ve ara sıra seğirdiğini hatırlıyordu, refleks olarak yumruğunu sıkıp açıyordu. O vermemişti O anda pek düşünmemişti; sadece onun hasta olduğunu varsaymıştı.

"Burada neler oluyor?" Bowen çocuklarına baktı, gerçekten Anlayışsız.

"Ortadan kaybolan *en büyük* oğlunuzdu. Bence ayrıntıları bu ikisine sormalısınız," dedi Luomen.

"Bu çok saçma! Saçma sapan konuşarak bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun?" Ayağa kalktı ve Maomao'nun babasını yakalamaya çalıştı ama bir asker

müdahale etti ve onu durdurdu.

"O haklı! Söyledikleriniz çok saçma!" diye bağırdı en küçük oğul ama yüzü seğiriyordu.

Kendini durduramadan Maomao bir adım öne çıktı. "Hiç alakası yok. İkinizin de herkesten daha iyi bildiği gibi gerçek bu." Sonra, *Kahretsin, şimdi yaptım*, diye düşündü ve yarım adım atmaya çalıştı Geri.

Jinshi, "Belki de ikinizin de neden bahsettiğini açıklayabilirsiniz, böylece benim gibi sınırlı anlayışa sahip biri bile bunu kavrayabilir," dedi, sonunda sohbe te yeniden katıldı. Yanındaki Go Bilge başını salladı. Jinshi muhtemelen onun müdahalesi olmadan hiçbir şeyin çözülemeyeceğini düşünmüştü. Kesinlikle, herkesin durup düşünmesini ve Kendilerini.

"Çok özür dilerim. Burada olmanızı hiç bekle miyordum, Ay Prensi," dedi Bowen.

"Evet, öyleyim. Ve oyunumu böldünüz. Ama olsun; şu anda merakım için en iyi şey tam olarak neler olduğunu. Ne söylemeye çalıştığınızı anlıyorum ama bir süre sessiz olmanızı istiyorum. Bu konuşma bu bir yere varamaz. Ve siz ikiniz, onun arkasında, kaçmak gibi bir fikre kapılmayın." Bu noktada Jinshi çok netti. "Luomen. Eğer konuşmakta tereddüt ediyorsanız, belki de bunu çirağınızın yapmasına izin verirsiniz? Kendisi oldukça yetenekli ve çözüme ulaştığına inanıyorum."

Maomao duyduklarına inanamıyordu.

Jinshi, "Ve iyi bir öğretmen olarak, yanlış cevap verirse elbette düzelteceksiniz," diye ekledi.

"Maomao..." Yaşlı adam ona istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığını belirten bir bakış attı.

Bu işi ona bırakabilirdim. Ama babası nazik bir adamdı, fazla nazik. İki değersiz kardeş olsalar bile şüphelilere karşı aşırı bir sempati duyardı. Luomen kıvrak zekâlıydı ve Maomao'nun aklına bile gelmeyen, kardeşleri yaptıklarından muaf tutacak bir tür hafifletici neden bulabilirdi. Ya da belki de Bowen'a gerçeği söylemeyi reddedecekti. Tıpkı daha önce

Shaonese tapınak bakiresi...

Maomao öne çıktı. "."

Nereden başlayacağını düşünürken dönüp parmaklara baktı. Sahipleri çoktan ölmüştü. Doğal nedenlerden mi yoksa cinayetten mi, belki de başlanması gereken yer burasıdır.

"Dikkatinizi tırnaklarınıza çekmek istiyorum," dedi. Renkleri solmuştu ve birkaç beyaz çizgi görölüyordu. Kesilmiş Ancak parmaklar, yetişkinler için bile düşünülmesi hoş bir şey değildir. Yao acı çekiyor gibi görünüyordu ama baktı.

"Tırnakların rengi zehirle temas ettiğini gösteriyor," diye devam etti Maomao. "Büyük olasılıkla arsenik ya da kurşun."

Tıpkı makyaj dükkanının sahibi gibi.

"Kurşun," diye tekrarladı Maomao ve Bowen'a baktı. "En büyük oğlunuzun üzüm şarabına bir tutkusu vardı, değil mi?"

"Evet... Bunu inkar edemem," dedi Bowen.

"Ve onun zevklerinin ucuza meyilli olduğunu tahmin edebilir miyim?"

Babasının evinde aldığı notları düşündü.

İstek. En büyük oğul, ucuz bir yere gitmekten bahsetmişti.

İçki. Ve o sıralarda şehirde çok sayıda ucuz ve lezzetli şarap dolaşıyordu. Maomao kendisi için bir tat almayı umuyordu, Ama ne yazık ki yapamamıştı.

Şansım varken bir yudum alsaydım.

Parçaları bir araya getirmiş olabilir.

Üzüm şarabı çok uzun süre saklanırsa acılaşır. Aynı şekilde devam etmesine izin verilirse alkol üreten fermantasyon süreci süresiz olarak, sadece sirke ile sonuçlandı. Uzaklardan, uzun mesafelerden ve uzun zamanlardan getirilen şarap ekşiyebilirdi ama pazarlarda dolaşan şarap tatlıydı.

Maomao Jinshi'ye baktı. "Kurşunla karıştırılan şarap tatlı olur, değil mi?" dedi.

"Doğru, efendim." Aralarında geçen konuşmayı net bir şekilde hatırlıyordu.

Bu noktadan sonra Maomao tahmin yürütmek zorunda kalacaktı. Babası bundan hoşlanmayacaktı ama ona karşı çıkacağını da sanmıyordu. "Son birkaç aydır, kervanlar batıdan gelen bol miktarda üzüm şarabı. Bu kadar çok miktarda olunca, bir kısmı kaçınılmaz olarak bozulacaktır."

"Nereye varmaya çalışıyorsun? Sadede gel!" dedi Bowen.

"Sana sessiz olmanı söylediğimi sanıyordum," diye tersledi Jinshi.

Maomao doğrudan sonuca varmak istemedi - o oraya nasıl geldiğini anlatmak istedi. "Kötü mal acı olurdu, satılamazdı. Ucuza satın alan bayiler, ürünü taşımak için bir yol bulmaya çalışacaktı. Peki ya orada

Elinizde alkolü tatlandırarak bir şey var mıydı?"

Maomao dinleyicilerine baktı. Babası cevabı biliyordu ama bir şey söylememeyi tercih etti. En'en muhtemelen Maomao'nun ne yaptığını görmüştü.

ama derin düşüncelere dalmış olan Yao'yu incelemekle meşguldü.

Cevap veren Jinshi oldu. "Bu sorunun önüne geçtik. Şaraplarını tatlandırmak için makyaj tozu kullanan satıcılar tutuklandı. Geriye kalan tek tedarik, onlar yakalanmadan önce piyasaya sürülenler olmalı."

"Hızlı çalışma, efendim."

Yasağı o koydu, dolayısıyla elbette noktaları birleştirecektir.

Kurşunun şaraba karıştırılmasıyla şarap daha tatlı hale geliyordu. Tüccarlar satamadıkları iki şeyi birleştirerek satabilecekleri bir şey yapabiliyorlardı: ucuz, lezzetli ve keyif veren bir şarap Müşteriler. Müşteriler zehirlendiklerini fark etselerdi daha az memnun olabilirlerdi.

Eğer yeterince içerlerse, zehir tırnaklarında görülmeye başlardı. Maomao onu gördüğünde en büyük oğlu keyifsiz görünüyordu. Ondan sonra içmeye devam etseydi, işler daha da kötüye gidebilirdi. Ortanca oğul,

Bu arada, Maomao'nun hatırladığı kadarıyla, parmaklarında zehirli şarabı içtiğine dair hiçbir belirti yoktu. Hatırladıkları tam olarak mükemmel olmasa bile, yaşlı adam kesinlikle hatırlardı.

"İnsan tırnakları ayda yaklaşık üç milimetre uzarlfadesini kaydettiğimde, bu genç adamın tırnaklarında çoktan o beyaz çizgiler belirmiş olmalıydı," dedi Maomao.

Babasına baktı. Tedirgin görünüyordu ama yine de konuştu. "Konuştuğumuz üç genç adamdan biri parmaklarını sakladı.

Diğerlerinin parmaklarında ya da tırnaklarında herhangi bir düzensizlik görülmemiştir."

"İkinci oğlun parmaklarında bir düzensizlik var mıydı?" Jinshi sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Luomen. "Dolayısıyla, en azından kopan parmakların ona ait olmadığı sonucuna varabiliriz." O kadarını söyledi kesin olarak. Parmaklar onun emin olabileceği bir şeydi.

"En büyük oğlunuz geçtiğimiz aylarda oldukça hasta görünüyordu. Anladığım kadarıyla sık sık işe gitmiyormuş." Bu söz, belli ki bir noktada askerlerin geçmişlerini araştırmış olan Lahan'dan geldi.

"Parmakların tamamen ilgisiz bir kişiye ait olması her zaman mümkündür, ancak koşullar göz önüne alındığında Sanırım onlar senin ağabeyinin," dedi Maomao, yüzünü paylaşan iki adama. "Belki de biri onu ikinci oğul zannedip kaçırmıştır? Bu durumda, neden

Onlara sadece yanlış adamı yakaladıklarını mı söyleyeyim?" Onlara abartılı bir şaşkınlık ifadesi verdi.

İki adam hiçbir şey söylemedi ama Maomao'nun bakışlarından kaçınarak birbirlerine baktılar.

"Bu işin arkasında *senin olduğunu* kabul etmeye hazır mısın?" dedi uzun uzun.

"Onlar mı?! Sence bunu *onlar* mı yaptı?!" Bowen haykırdı. En azından onu okumak kolaydı.

"Evet. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Böyle bir gösteri düzenleyerek ne elde etmeye çalışıyorlardı? Belki de bunun kendi kardeşlerinin ölümüne karışmalarıyla bir ilgisi vardır."

Bunun üzerine herkes aynı anda konuşmaya başladı. Sadece Luomen sessizdi ve kalan iki üçlüye ciddiyetle bakıyordu.

"Sen neden bahsediyorsun? Hiç mantıklı konuşmuyorsun!" dedi sözde en büyük oğul, muhtemelen gerçekte ortanca çocuk. Cahil numarası yapmaya çalışıyordu çünkü Maomao'nun haklı olduğunu kabul ederse her şeyin biteceğini biliyordu. Bowen ona inançsızlıkla bakmaya devam etti.

"Bir sorum var," dedi biri. Bu, dikkat çekmek için elini kaldıran Go Sagedi.

"Evet?" Başka kimse bir şey söylemedi, bu yüzden Maomao sınıftaki bir öğretmen gibi ona seslendi.

"Eğer üçüzlerden biri diğerini taklit etmeye başlarsa, üçüncü üçüzün bunu fark etmemesi mümkün mü?"

"Mükemmel bir soru. Üçü birbirine ne kadar benzerse benzesin Bakın, kimin kim olduğu konusunda birbirlerini kandırabileceklerini sanmıyorum. Kendi babalarının kafasını karıştırsalar bile..." Bu Bowen'a bir tokattı.

Elbette gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Üç kişi birbirine ne kadar benzerse benzesin, bu her yönden aynı oldukları anlamına gelmezdi.

"O halde, en küçük kardeşin ortanca kardeşin en büyük olduğunun farkında olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Ben de öyle düşünüyorum." Maomao bir gözünü kardeşlerden ayırmadı. İtiraz etmek ister gibiydiler ama söyleyecek söz bulamıyorlardı.

"Neden?"

Sanırım bunun cevabını biliyorsun, diye düşündü Maomao. Aptal olmakla Go ustası olunmuyordu. Sorusunun cevabı diğerlerine açıklamak için yeterince kolaydı. Her şeyin bir sebebi olduğundan şüpheleniyordu. kasıtlıydı.

"Çünkü ikinci oğul ortadan kaybolursa, tüm günahları silinir. Öyle mi?" En büyük kardeşe, hayır ortanca kardeşe baktı. Ona ters ters baktı ama söyleyebileceği hiçbir şey yoktu; sadece yumruklarını sıktı.

"Bu... Bu doğru mu?" Bowen çocuklara baktı.

"Gerçekten anlayamıyor musun? Oğullarınızdan birini diğerlerinden ayırt edemiyor musunuz?" Maomao dedi ki.

Bowen onlara sabit bir şekilde, sessizce baktı.

"Maomao..." Luomen söyledi.

"Özür dilerim," dedi ve geri çekildi.

Jinshi, "Bu durumda, kalan iki kardeş en büyüklerinin nerede olduğunu biliyor olmalı," dedi. Onun bu sözleri üzerine kendilerini konuşmaya zorlandı: güzelliğinin gücü böyleydi.

"Kardeşimize ne oldu..." Üçüncü oğul konuştu. "Ben... Ben yapmadım! O *er ge'ydil*!"

"Ne?! Hain!" İkinci oğul üçüncüyü yakasından yakaladı.

"Hepsi senin suçun!" diye bağırdı en küçük kardeş. "Senin hatandı, bir kızı kapmak! Neden bir kız seçmedin?

Bizim için sorun yaratamayacak biri mi?!"

"Çok konuşuyorsun! Bizim için sorun teşkil etmeyecek hedef *bulamazsın!*"

Kardeş rekabetinizden bahsedin.

Maomao, "Bunu ikinizin en büyük kardeşinizi öldürdüğünüz anlamına alıyorum," dedi.

"Ben değil! Onu o

öldürdü!" "Hayır, o yaptı!"

Kimin kimi suçladığını anlamak zaten mümkün değildi.

Bu arada Luomen yine parmaklara bakıyordu; parmakları başka bir ayrıntı fark etti. Beyaz çizgilerin yanı sıra tırnakların altında da kir vardı. Maomao parmaklara sorgulayıcı bir bakış attı. Sonra İlk başta sadece kirli görünüyorlardı ama yakından incelediğinde tırnakların altında deri olduğunu görebiliyordu.

"Artık konuşarak bundan kurtulabileceğinizi sanmıyorum." Maomao ikinci oğlunun elini tuttu. Avucunun içinde bileğine kadar uzanan kırmızı bir çizik vardı. Sanki

Birisi onu tırnaklarıyla çizmişti.

"Ben... Ben öldürmedim onu! Kendi kendine düştü!" dedi ikinci kardeş, yüzü buruşmuştu. Dökülen üzüm suyuna bakıyordu.

", şaraptı! Şarapta bir sorun var.

da ge..." diye açıkladı üçüncü oğul tereddütle.

İkisinin arasında hikaye ortaya çıktı: en büyük kardeş son zamanlarda hastaydı ve üstelik morali de bozuktu.

"Aniden öfkelenir ya da bağırmaya başlardı. Ama içmeyi bırakmazdı."

Bazen toksisite kişilikte dengesizlik olarak ortaya çıkabilir.

Tırnakların durumu ileri derecede kurşun zehirlenmesine işaret ediyordu.

"Bırak *da* ne istiyorsa yapsın, diye düşündüm. Benimle bir ilgisi yoktu. Ama öyle bir şamata çıkardı ki, kardeşimi kaptığım gibi ağabeyimizi ek binasında görmeye gittik."

Büyük kardeşleri odasındaydı ve sinir krizi geçiriyordu. Diğer ikisi içeri girdiğinde, onlara saldırdı.

"Ne olduğunu anlayamadan onu ittim ama o

yine üzerime geldi." Avucundaki çizik de o zaman olmuştu. "Onu uzak tutmaya çalışıyordum... Tek yaptığım buydu!"

Adamın kardeşi geriye doğru düşmüş ve başını bir masaya çarpmıştı.

"da ne böyle?!" Bowen ikinci oğlunu yakalayarak sordu. "Ne yaptığının farkında mısın?!"

"Ben ne yaptım? Çünkü bizi kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bıraktın!"

Her iki adam da tam olarak övgüye değer görünmüyordu.

"Birini arayacaktım. Ama o dedi ki..." Üçüncü oğul ikinciye baktı.

Herkese öldüğümü söyleyelim. Ben de ağabeyimiz olurum.

Bunu gerçekleştirmek için kanıta ihtiyaçları olacaktı. Cesedi gömdüler, sadece kestikleri parmaklarını sakladılar. Tek yapmaları gereken bir tehdit mektubu yazmaktı; herhangi bir sayıda şüpheli kendilerini araştırmacılara. Tüm mesele kafa karışıklığı içinde gizlenmiş olacaktı.

Onlar da öyle yaptılar, kardeşlerinin parmaklarını kestiler ve mektubu kendi ev halkına gönderdiler.

Ama gönderecekleri parmakları seçmek zorundaydılar. Belki de fark etmezdi - kafasını ya da ayaklarını gönderselerdi, semptomları tespit etmek mümkün olurdu. Kulaklarını seçmiş olsalardı belki de olmazdı.

Eninde sonunda ortaya çıkacaklardı. Gerçekten de sırtlarının duvara dayandığını hissetmiş olmalılar. Maomao, bu noktada kendini, bu insanların huzuru için dua etmek zorunda hissetmesi gerektiğini . ama bu özel durumda, onu bırakamazdı.

ne ektiye onu biçtiğini hissediyordu. Babası ise hâlâ belirgin bir kederle parmaklara bakıyordu.

"İkiniz de rezilsiniz! Utanç kaynağsınız!" Bowen bağırdı. "Senden daha fazla değil!" dedi ikinci oğul masaya vurarak.

"Hepimizi koruyamayacağını anladığında, her şeyi benim üzerime yıkmaya karar verdin! Ama *da ge* en kötümüzdü! Ve *sen!* *Sen* de daha iyi değilsin! Babamın cariyeleriyle her el ele tutuştuğunda sana kim mazeret verdi?!"

Maomao, *en küçük oğlunun bu yüzden buna razı* olduğunu fark etti.

"Bu doğru mu?!" Bowen üçüncü çocuğa dönerek sordu. "Oh, bu doğru!" diye devam etti ikinci oğul. "Bizim üç yaşındaki Bu kadar sevgi kız kardeşin mi? O *onun* çocuğu! Ah, 'ilk kızınızın' üzerine nasıl titrediniz - ama o sizin ilk *torununuz*!"

"*Er ge*! Bu konuda konuşmayacağına yemin etmiştin!" "Bu doğru mu?! Cevap istiyorum!"

Bu çok saçma, diye düşündü Maomao ve büyük olasılıkla diğerleri de aynı şeyi düşünüyordu. *Bir adamı öldürdükten sonra parmaklarını kesmek*

Ölü... Maomao, birinin bir kez öldüğünde artık ölmüş inanıyordu; eski bedenine ne olduğunu bilemezdi.

Yine de o parmakların görüntüsü, bunun ne kadar kınanacak bir hikâye olduğunu gözler önüne serdi.

Yine de en çok üzüldüğüm kişi o değil.

Bu, şu anda oldukça hayal kırıklığına uğramış görünen, kapsamlı hazırlıklar yapmış, amacına ulaşmak için her türlü yolu kullanmış ve hatta oyunu yarıda kesilmeseydi bunu olan belirli bir asilzade olabilirdi.

Bölüm 19: Go Bilgesi

Jinshi iç geçirdi ve tüm taşlarıyla dolu Go tahtasına baktı. Go eğitmeninin geçen gün söylediklerini hatırladı.

"Söylemeliyim ki, bence bu muhtemelen imkânsız." Adam İmparator'un kendi Go eğitmeniydi ve görünüşe rağmen oldukça açık sözlü olabiliyordu. "Beni bir kez bile yenemezsin. Ona karşı hiç umudun yok." Go Bilgesi kayıtsız bir şekilde beyaz bir taşı
Yönetim kurulu.

Jinshi'nin çıkardığı tek ses "Grk," oldu. Başka ne diyebilirdi ki? Oldukça iyi bir oyun oynadığını düşünmüştü ama Bilge tek bir hamleyle tüm oyunu bozmuştu.

İşlerin bu şekilde sonuçlanabileceğini gayet iyi biliyordu: O her işi yapabilen biriydi, çoğu şeyi bir dereceye kadar yapabiliyordu. Ancak En iyisi, bu konularda ortalamadan biraz daha iyiydi. Hiçbir konuda üstün değildi. Yetenekli olabilirdi ama bir dahi değildi.

Yine de hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

"Joseki kalıplarını iyi biliyorsun, hakkını vereyim. Ama öngörülen sıralamadan uzaklaşırsan ortalama bir oyuncudan daha fazla hayal gücü. Daha önce hiç görmediğiniz bir hareketle karşılaştığınızda paniğe kapılıyorsunuz."

"Yumruklarını , değil mi?"

"İstediğin şeyin bu olduğunu hatırlıyor gibiyim." Bilge bir kadeh Suiren'in onlar için yaptığı çöreklerden birini ısırdı. Bu atıştırmalık Go zarafetiyle çelişiyor gibi görünebilirdi ama görünüşe bakılırsa tatlı bir ikram oyuncular arasında olmazsa olmaz sayılıyordu. Düşünmek doğal olarak tatlı arzusuna neden oluyordu - ya da en azından, belli bir eksantrik stratejistin bu tür ikramları sürekli tüketmesini haklı çıkaran mantık buydu.

Günlerdir, İmparator Jinshi'ye eğitmenini ödünç vermeyi kabul ettiğinden beri, her gün işten sonra hararetle çalışıyordu

Git.

Yeteneksiz.

Basit hareketler.

Aşırı başarılıların sıkıcı oyun tarzı.

Evet, eğitimci son derece acımasız davranmıştı. Jinshi başladıklarında Bilge'nin duygularını bağışlamasını istemediğini söylemişti ve adam da onun sözünü dinlemişti. Jinshi, Bilge'nin tüm öğrencilerine karşı bu kadar acımasız olup olmadığını sorduğunda, "Söylediklerim yüzünden beni cezalandıramayacak rakipler seçiyorum" diye cevap verdi. Çok dikkatliydi.

Bir insanı nasıl motive edeceğini de biliyordu: "Böyle oynayarak o ucubeyi yenmeyi mi bekliyorsun?"

Jinshi siyah bir taş aldı ve onu tahtaya yerleştirdi, bunu yaparken bile doğru hamle olup olmadığından emin değildi.

Go Sage ile çalışıyordu çünkü onun ucube stratejisti (nam-ı diğer Lakan) yenebilecek tek adam olduğunu duymuştu
Oyun.

"Yani, kazanamayacağıma ikna oldun mu?"

"Tamamen ikna oldum. Çok fazla açık sözlüsün Moon.

Prince. Çok fazla açık sözlü." Go Sage'den gelen bu sözler nedense kulağa pek hoş gelmiyordu.

"Her ne olursa olsun, onu alt etmenin bir yolunu bulmalıyım."

"Ve ben buraya size bunu nasıl yapacağınızı öğretmeye geldim. Ama bu kesinlikle umutsuz bir durum." Go Sage bir çörek daha yedi.

"Bana kazanmak için herhangi bir şans, herhangi bir yol verin - yüz seferden bir sefer bile olsa."

"Lakan *en iyi* halindeyken, ben bile onu iki maçtan birinde yenebildiğim için şanslıyım. Eğer ben de *en iyi* halimdeysem."

"Korkarım ne demek istediğinizi anlamadım..."

Go Bilgesi oyunda Lakan'dan daha iyiydi; bu yüzden ona Go Bilgesi deniyordu.

"Bence öyle. Size şunu sorayım Prens: Bir ayıyı çıplak elle yenebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Belli ki değil." "Bir kurda ne dersin?"

"Eğer koşullar bana uygun olsaydı, belki... Ama bu zor olurdu." "O zaman bir köpek."

"Sanırım idare edebilirim, aşağı yukarı."

Bu onun için avlanırken aldığı bir dersti: insanlar cüsselerine göre şaşırtıcı derecede zayıftı. Hayatta kalmalarını sağlayan şey alet kullanmalarıydı; ekipman olmadan, başıboş bir köpek bile silahsız bir adam için çok fazla olabilirdi.

"Muzaffer olmak için neye ihtiyacın var?" diye sordu Go Bilge. Bir taş yerleştirerek Jinshi'nin bir kez daha inlemesini sağladı: eğitmeni yine onun içini görmüştü.

"Zarar görmeden çıkmak için mi? Bir silah ideal görünebilir ama yarattığı vurabileceğimden emin değilim. Sanırım bir kılıcı tercih ederdim.

alışkınım. Ya da belki bir hançer ve kollarımı korumak için eldivenler."

Bir kılıçla, en azından kapalı bir alanda kendini koruyabilirdi. Açık bir alanda bu çok daha zor olurdu. O hayvanı çevikliğinin ona yardım edemeyeceği bir yere çekecek, sonra da ön kol zırhını ağzına almasına izin verecekti. boğaz.

"Görünüştünüz zarif olabilir, ancak gerektiğinde dağınık taktikler kullanmaya istekli olduğunuzu görüyorum."

"Bu benim tercihim olmazdı. Kılıç konusunda o kadar yetenekli değilim," diye yanıtladı Jinshi. Basen, daha iyi bir iş çıkarabilirdi. Jinshi muhtemelen o ayıyla yüzleşebileceğini düşündü ama o bile böyle bir karşılaşmadan ağır yaralı olarak çıkabilirdi.

"Hmm. Bu durumda, sizin için işe yarayabilecek bir taktiğim var."

"Stratagem?"

"Oh, özel bir şey değil. Sadece olasılıkları lehinize çevirmenin bir yolu." Go Sage ters ters baktı ve bir an için dünyaya sunduğu sakin, kültürlü görünüm tamamen kayboldu. "Sen olsan herhangi bir kuralı çiğnemek zorunda değilsiniz. Çünkü kurallar olanlar için geçerli değildir. tahta dışında."

Jinshi ağır ağır yutkundu.

Go Bilge kesin konuştu: "Eğer bu yöntem işe yaramazsa, yaşadığın sürece Sir Lakan'ı asla yenemezsin."

"Kaybettim..."

Kaç kez saydığı ve tekrarladığı önemli değil.

Tahtadaki topraklar, ele geçirilen taşlar, sayılarını rakibininkinden daha fazla yapamadı. Aradaki fark sadece iki puandı ama bin puan da olabilirdi.

Orta sıralarda tartışılmaz gibi görünen bir liderlik elde etmişti. oyun. Alanı güvendeydi ve gidişatın değişmesi mümkün görünmüyordu. Jinshi de bariz bir şekilde kötü bir oyun sergilememişti ve yine de atıştırmalıklarının kemiren saygıdeğer şahsiyet aradaki farkı göz kamaştırıcı bir hızla kapatmaya devam etmişti.

Basen ve bazı korumalar yakınlarda duruyordu. Bu Go turnuvasından birkaç gün sonra. Jinshi ofisinde çalışıyordu ki, tek gözlü stratejist elinde hiçbir şey olmadan ortaya çıktı. Uyarı.

"Devam edelim," demişti. Sadece işten kaytarıyor olsaydı, Jinshi onu geri çevirebilirdi ama öğle yemeği vaktiydi.

Bir Go tahtası ve taşlar, ofisin yakınındaki açık hava pavyonunda bekliyordu; tahta önceden olduğu gibi düzenlenmişti. Oyunlarının bu kadar kaba bir şekilde bölünmesi. Birkaç seyirci uzaktan onları izliyordu ama Jinshi'nin onları göndermek ya da bu oyunu reddetmek için hiçbir nedeni yoktu.

Tiyatrodaki karşılaşmalarından bu yana birçok kez, avantajını pekiştirmek ve zaferi ele geçirmek için ne yapabileceğini düşünmüştü. Böyle bir üstünlüğü elinde tuttuktan sonra kaybedebileceğine inanamıyordu.

"İmkansız..." Basen hayretler içinde . İmkânsız: evet, bunun için tek kelime buydu. O adamın kafasında nasıl bir şey olmalıydı?

Go Bilge'nin sözleri kulaklarında çınladı: *"Yaşadığın sürece Sör Lakan'ı asla yenemeyeceksin."*

Jinshi'nin eğitmeni neden rakibini bir insana değil de bir canavara benzetmişti? Jinshi bir pişmanlık hissetti. Bir ayı, bir kurt, bir köpek: Lakan bunların hiçbirisi değildi. O başlı başına bir canavardı, Jinshi'nin takdir etmeyi başaramadığı bir gerçektir bu.

Lakan monoklünü düzeltti, biraz meyve suyu ve her yönden mükemmel bir sağlığa sahip görünüyordu. Yeterince uyuyordu ve şu anda durmak bilmeyen bir dizi Go oyunu yüzünden bitkin düşmüş değildi. İçkisinde ya da atıştırmalıklarında alkol yoktu, bu yüzden kafası temizdi.

Jinshi kendini tarif edilemez derecede aşağılık hissediyordu. En kirli numaraları kullanmıştı ve yine de kaybetmişti. Hava atmamakla ilgilenmiyordu ama bu

kendisini çok zavallı hissetmesine neden oldu. Seyirci olmasaydı, yüzüstü tahtaya yığılır ve inlerdi.

Jinshi kalan asaletini topladı ve sinirlenmemiş görünmeye çalıştı. Övünebileceği bir özelliği varsa, o da arka sarayda geçirdiği süre boyunca geliştirdiği kalın derisiydi.

Çenesini dik tutmak zorundaydı. Yediği darbeleri soğukkanlılıkla karşılayabilecek biri gibi davranmalıydı.

Tam başını kaldıracaktı ki tahtada bir parmak belirdi.

"Bu hamle, oyun sonunda. Burada oynamalıydın," dedi Lakan.

Jinshi şaşkınlıkla ona baktı. Ucube kaşınıyordu inatçı çenesi ve işaret etmeye devam ediyor. "Ve bu, burası. O zaman beyazın gidecek hiçbir yeri olmazdı..."

Mırıldanıyordu, bu da onu duymayı zorlaştırıyordu ama Jinshi'nin hatalarını açık bir şekilde ifade ediyordu.

Stratejistin yardımcısı merakla, "Lakan Usta, analiz mi yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Analiz mi?" Bu sözler izleyenler arasında bir şamataya yol açtı.

"Saygıdeğer üvey babam çok nadiren böyle bir şey yapar. Otopsiler," dedi birdenbire ortaya çıkan Lahan. Oyunun devam edeceğini duyunca koşarak gelmiş olmalıydı, çünkü biraz nefes nefese kalmıştı. "Bu *onun dikkatini çektiğiniz* anlamına geliyor olmalı, Ay Prensi." Son kelimelerin altını özellikle çizdi.

"Şimdi, bu hareketi neden yaptım? Hrm..." Ucube, bir analizden ziyade oyun üzerine kişisel bir düşünme sürecine dahil olmuş gibi görünüyordu. Yaptığı kritik hata hakkında konuşuyor gibiydi; ama bunu neden yaptığını anlamıştı.

Yorgunluk, bitkinlik ve alkol beynini darmadağın etmiş olsa da oyunun her hamlesini hatırlıyordu.

Jinshi sadece gülebildi.

"Her halükârda eğleneliydi," dedi ucube, Jinshi'nin yanına gelerek. "Neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum ama kullandığınız araçlar çok etkileyiciydi."

Sonra oyun tahtasını olduğu yerde bırakıp şişesini sallayarak uzaklaştı.

Jinshi şaşkınlıkla onun gidişini izledi. Kalabalık dağıldı. İzleyicilerden birkaçı Jinshi'ye yaklaşmak ister gibi görünüyordu, ancak Basen ve diğer korumalar hiçbiri yok.

Jinshi'nin yanında sadece Lahan kalmıştı, duruyordu. Basen onun varlığından pek memnun değildi ama buna izin verdi. Lahan'la nadiren de olsa konuşmuştu ama pek iyi anlaşacak gibi de görünmüyorlardı.

"Yardımlım yeterli olmadığı için sadece özür dileyebilirim," dedi Lahan. "En azından babam tatmin olmuş görünüyordu sanırım."

"Tatmin oldum," diye Jinshi. "Zavallı stratejimden mi?" Alaycı bir gülümseme takındı; kendisiyle dalga geçildiğini hissediyordu.

"Planınızın ayrıntıları onun için önemli değil. Eğer onun için ilginç olduğunu söylüyorsa, öyledir."

Jinshi tam olarak anlayamamıştı. Lahan'ın sesi *ona benziyordu - belki* de stratejistle kan bağı vardı ya da belki de böylesine eşsiz yeteneklere sahip olanlar doğaları gereği birbirlerini anlıyorlardı.

Jinshi sonunda kendisini rahatsız eden bir soruyu dile getirmeye karar verdi. "Sör Lahan neden bir Go turnuvası düzenlemek istedi ki? Dürüst olmak gerekirse, işin içinde para olsun ya da olmasın, istediği zaman Go oynayacağını düşünmeliydim."

"Evet, sanırım kendi bırakılsa öyle olurdu." Lahan bir kitap çıkardı - tüm bu çılgınlığı başlatan stratejistin Go kitabı. "Bu kitapta muhterem babamla bir kadın arasında oynanmış pek çok oyunun kaydı var. Bazıları yirmi yıl kadar eski, hamle sıraları hâlâ babamın hafızasında. Bunu dün kimi gördüğünü hatırlamayan bir adam söylüyor! Bu oyunlar babam için paha biçilemez.

...ve artık onlardan kimse olmayacak. Geriye kalan tek şey bu." "Ah..."

Jinshi'nin "kadının" kim olduğuna dair makul bir fikri vardı: bir Verdigris Evi'nden bir fahişe ve Maomao'nun annesi. Bir yıl önce Lahan onu büyük masraflarla satın almıştı ama bu yılın baharında ölmüştü.

"Onun gibi bir başkası asla olmayacak. Sanırım babam bunu anlıyor. Ama belki de babam, onun geçmiş oyunların bu kayıtları, onun gibi bir şey oynayan biri ortaya çıkabilir."

"Yani geçmişi diriltmeye mi çalışıyordu?"

". Aksine, geleceğe bir köprü kurmaya çalıştığına inanıyorum. Belki de muhterem babam o kadar ilerisini düşünmüyordur." Lahan aniden ensesini kaşıdı rahatsız edici. "Keşke sizinkinde yaptığı gibi diğer maçlarının da maç sonrası analizlerini yapsa. Ya parasını ödeyen insanlar

oyun öğretimi paralarını geri ister mi?"

"Öğretim... Anlamı?" dedi Jinshi. Stratejiste karşı oyun oynama ayrıcalığı için para ödenebileceğini duyduğunu hatırlıyordu; ancak bu oyunların çoğu Lakan'ın rahatsızlığı nedeniyle ertelenmişti.

"Son birkaç günümüzü bu insanları temizlemeye çalışarak geçirdik. oyun öğretmek. Herkesin programını ayarlamak tam bir kabus oldu. Aslında, az önce başka birine karşı oyun oynuyordu ve oyun bittiğinde aniden ortadan kayboldu. Onu buradan başka nerede bulabilirim ki?"

Bu nedenle daha önce nefes darlığı.

"Bir soru sorabilir miyim?" dedi Lahan. "Evet?"

Ne?"

"O küçük hileyi kafanıza sokan Go Bilge miydi, Usta Jinshi?"

Aslında bu bir soru değildi. Bilge bir süredir

Turnuva; Lahan muhtemelen ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

Jinshi, "Eğitimim için İmparator'un hakkı olan zamanı ödünç alıyordum," dedi.

"Ah. O zaman bu mantıklı," dedi Lahan ve başını salladı. "Babam sık sık sadece tuzlu atıştırmalıklar olduğundan şikâyet eder.

Sage ile oynadığı maçlar sırasında eli."

"Ah," dedi Jinshi. Yani adam gerçekten de bir ayının karşısına çıplak elle çıkmak istemiyordu.

"Şimdi, o zaman, sanırım yoluma gideceğim... Ah, bir şey daha var." Lahan dedi ve biraz sıırttı. "Geçen gün getirdiğin ikramlar. Muhterem babam onlardan oldukça etkilenmiş görünüyor. *Bunların* nasıl yapıldığını bilmek istiyor - en iyisi alkolsüz. Ayrıca, nasıl davrandığını biliyorum ama babam borçlu olmaktan nefret eder."

"Öyle görünmüyor."

"Bu doğru. Borçlarını unutsa bile," dedi Lahan sessizce, hamile gibi. Sonra da koşar adım uzaklaştı.

"Oldukça iyi bir sohbeta benziyordu. Her şey yolunda mı?" Basen biraz rahatsız bir ifadeyle Jinshi'nin yanına gelerek sordu.

"mı? Sadece hava durumu hakkında sohbet ediyorduk. Suiren'e sor.

o atıştırmalıkların tarifini yazar mısın?" "Evet, efendim."

"Alkol olmadan. Anlaşıldı mı?" "Evet, efendim."

Jinshi köşkten ayrıldı ve Basen şaşkın bir şekilde onu takip etti.

Döndüklerinde Jinshi'nin ofisinde bir şey buldular. "Burada ne varmış?" Jinshi sordu. Basen kumaşı çıkardı

Go oyununda kullanılan türden bir Go tahtasını ortaya çıkarmak için nesneyi örtmek

askeri stratejiyi formüle ediyordu. Stratejistin ofisindeki bir şeyin daha basit bir versiyonuydu ama üzerindeki düzenlemeyi görünce Jinshi kaşlarını kaldırdı.

"İyilik borçlu olmayı sevmiyor, ha?" diye mırıldandı.

Jinshi, Li'nin kuzeyinde ve batısında sorun çıkacağını öngördüğü için ordunun güçlendirilmesinin sadık bir savunucusu olmuştu.

Baryou odanın köşesinden başını uzattı. "Güzel bir işleri yeniden düzenleme işini o yaptı, değil mi? Endişelendiğiniz her şeyi ele aldı, Üstat Jinshi."

"Bana bundan *biraz* daha fazlasını borçlu olduğumu düşünmesini umuyordum."

Maamei elinde bir tomar kâğıtla odaya girdi ve hemen Jinshi'ye takıldı. "Ne demek istediğinizi anlamadığıma eminim ama hâlâ yapmamız gereken işler var - sizin küçük molanızdan kalan işler. Umarım acele eder ve bitirirsiniz. Yapılacak çok fazla tören var. Bu nedenle artık tatil yapamayacağınızı varsayarak hareket etmenizi öneririm."

"Evet, biliyorum." Jinshi acı acı gülümsedi ve işini yapmaya karar verdi. Kesinlikle bol miktarda vardı. "Maamei," dedi. "Evet, efendim?"

Jinshi hâlâ ilgilenmesi gereken bir konu daha olduğunu hatırladı.

"Sizden benim için üç mektup teslim etmenizi rica ediyorum."

Masasında bir çekmece açtı.

"Evet, efendim. Kime?" Kadın ona sorgulayan bir bakış attı ve mektupların üzerindeki adresleri gördüğünde soruları daha da arttı.

"Mümkün olduğunca çabuk, ama olabildiğince gizlilik içinde. Ve bir araba hazırlayın."

"Evet, efendim." Bunun çok yakından takip etmesi gereken bir konu olmadığını görecektik kadar becerikliydi. Bunun yerine sadece mektupları aldı.

ve odadan çıktı.

Jinshi, "Sanırım çok erken olabilir ama öyle olsun," dedi. Özel bir yeteneği yoktu ve oyalanırsa çok geç kalmış olacaktı. O ondan önce hamlesini yapması gerekiyordu.

Yine de, o gerçekten-

"...ona borçlu olmayı *gerçekten çok* isterdim." Jinshi uzun bir iç geçirdi ve masasına geri oturdu.

Bölüm 20: Kontrol

Gece yarısıydı ve Maomao bir arabanın içinde tıklar tıklar ilerliyordu. O günkü işini bitirdikten sonra kendisine bir mektup gelmişti; Jinshi'den geliyordu ve çok gizli bir şekilde getirilmişti.

Ne istediğini merak ediyorum.

Çağrısı onun için şimdiye kadar hiç iyi haber olmamıştı ve bunun değişeceğine dair büyük umutları yoktu. Ama onu geri çevirecek durumda da değildi.

Birbirlerini en son gördükleri yer Go turnuvasıydı. İtiraf etmekten nefret etse de, ucube stratejistin orada olması aslında rahatlatıcı olmuştu; Jinshi'nin onun varlığında hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Ama şimdi...

Nereye gittiğimi merak ediyorum.

Bir arabaya binmesi genellikle önemli birinin evine gittiği anlamına gelirdi-Ah-Duo'nun villası, İmparatoriçe Gyokuyou'nun sarayı, Jinshi'nin köşkü. Ama şimdi Jinshi'nin odasının aksi yönüne gidiyorlardı.

Etrafındaki binalar ne kadar gösterişli olursa, Maomao o kadar bol ve rahatsız edici bir şekilde terlemeye başladı.

Araba hedefine ulaştığında ve inmesi için davet edildiğinde, Suiren onu bekliyordu. "Uzun zaman oldu," dedi.

"Evet, hanımefendi," dedi Maomao.

"Törende için kusura bakmayın ama içeri gelip soyunmanızı istiyorum."

Maomao hiçbir şey söylemedi, sadece isteksizce binaya doğru yürüdü. Arka saraya girişte kişinin vücudunun aranması gerekiyordu - bu da benzer bir şey miydi?

Maomao uzun uzun, "Beni Üstat Jinshi çağırdı," dedi.

"Evet, sadece genç efendi olsaydı, bu saçmalığı yaşamak zorunda kalmazdık," diye Suiren. Başka bir deyişle

Burada başka biri var.

Sui ren Maomao'nun cübbesini ondan aldı. Kıvrımlarından bir yazı seti, bir kağıt, biraz ilaç ve sargı bezlerini birbirini ardına çıkardı.

kızgındı. "Bütün bunları hep yanında mı ?" diye sordu.

Maomao, "Dikiş takımımı evde unutmuşum," diye cevap verdi. Bu arada iç çamaşırını bile çıkararak cılız vücudunu soğuk havaya maruz bıraktı. Tüyleri diken diken oldu.

"Nesin sen, sincap mı? Ağzını aç; yanaklarını kontrol etsem iyi olacak."

Çırılçıplak soyunmak zorunda kalmak yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi de Sui ren ağzının içinde etrafı gözetliyordu.

"Dişlerin çok düzgün Maomao," diye onaylayarak gözlemledi yaşlı nedime.

"Hank hoo hery huch," dedi Maomao.

"Ve cildiniz çok pürüzsüz. Ama belki bunu çıkarabilirsiniz?"

Sui ren Maomao'nun sol kolundaki bandajı açtı. Yao'dan beri kendine zarar vermesini yasakladığı için nispeten iyi durumdaydı.

"Neden buraya çağırıldım?" Maomao sordu.

"Oh? Bana hiçbir fikrim yok diyemezsin. Hazır olup olmadığını merak ediyorum." Sesi alaycı geliyordu ama bu aslında Maomao'nun içini rahatlatmıştı.

"Majesteleri bugün burada mı?" Silahsız olduğundan emin olmak için harcanan tüm bu çaba, orada önemli birinin gösteriyordu. Arka saraydaki aramalar daha basitti,

Ama sonra, etrafta her zaman muhafızlar olmuştu. İmparator, eşlerinden birine gece ziyareti yaptığında odanın dışında birkaç kişinin görevlendirildiğini anlamıştı.

"Seninle alay etmek hiç eğlenceli değil Maomao. Buraya bir randevu için mi çağırıldığınızı merak etmiyor musunuz?"

Aklımdan geçmediğini söyleyemem. Tüm hatalarına , Jinshi genellikle kitaba göre hareket ederdi. Onun bu kadar ani bir şey yapmayacağını düşünmek istiyordu. Her neyse, eğer durum buysa en azından banyo yapardım, sadece temiz kıyafetler değil.

Kollarını gömleğin kollarından geçirdi, sonra gözyaşlarını sildi.

yanaklarına beyaz pudra sürüyorlardı. Üstünü değiştirmeyi bitirdiğinde, askerler tarafından korunan bir kapıya getirildi.

içeri girerken eğildi. Kapının ötesinde başka bir hol, onun ötesinde de bir oda vardı. Ayaklarının dibinde parlayan loş ışık bir odayı aydınlatıyordu. Tek bir yol, sanki başka bir dünyaya giden yolu aydınlatıyordu.

Odanın içi sıcaktı; Maomao üç soylunun sohbet ve kahkahalarına karışan bir mangalın çıtırtısını duyabiliyordu.

"Onu getirdim efendim," dedi Suiren; sonra başıyla selam verip dışarı çıktı.

Maomao orada kimlerin olduğunu görünce nutku tutuldu. Jinshi ve İmparator'u bekliyordu. Ama İmparatoriçe Gyokuyou yoktu.

Mekân aslında birbirine bitişik iki odaydı ve aralarındaki sürgülü kapı açıktı. İkinci oda bir yatak odası gibi görünürken, üç yüce şahsiyetin oturduğu odada bir kanep ve masanın yanı sıra bir de çalışma masası bulunuyordu. Bunlar dikkat çekici mobilyalardı ve içeriye çarpıcı bir koku yayılıyordu.

Oda.

Bu koku da ne? Maomao merak etti. Tanıdık geliyordu, ama . Burası soylularla dolu bir oda olduğundan, tehlikeli bir şey olmadığını varsayabileceğini umuyordu.

"Çok ilginç bir topluluk toplamışsınız, Ay Prensi.

Aklında ne var?" Gyokuyou gülerken koluyla ağzını gizledi.

"Katılıyorum ve ben de aynı şeyi merak ediyorum," dedi İmparator neşeyle. "O buradayken, eminim gerçekten de çok ilgi çekici bir şeydir."

Burası düpedüz ev gibi. oluyor?

Neresinden bakarsanız bakın, Maomao'nun burada yeri yoktu.

Oda. Buraya sadece arkasına yaslanıp üçüyle birlikte dinlenmek için mi gelmişti? Gaoshun ya da Hongniang da dahil olmak üzere görebildiği hiçbir nedime ya da muhafız yoktu.

Başını öne eğerek ne yapması gerektiğini düşündü. Yüksek halkı eğlendirmek için mi buradaydı? Hangi gülünç maskaralıklara maruz kalacaktı?

Bakalım zevk mahallesinden iyi bir şaka hatırlayabilecek miyim?

No-Gyokuyou onlardan çok hoşlanabilir, ama onlar

Jinshi'nin gözünden düşecek gibi görünüyordu. Bu şakalar, Jinshi'nin

erkekler için iyi olur. En iyisi onları kendine saklamak.

Neler olduğunu bilseydim, daha hazırlıklı gelebilirdim. Belki "gece ziyareti" el kitaplarımdan birini getirirdim.

Hayır, bu da olmazdı. İmparator bu kitaplardan hoşlanıyordu ama onları Gyokuyou'nun önünde sergileyemezdi. Ve Zaten Suiren araması sırasında onları bulup el koyacaktı.

Hâlâ ne gerektiğini, ne *yapabileceğini*, yapabileceği eğlenceli küçük bir gösteri olup olmadığını düşünüyordu ki, kendi gözlerinden şüphe etmesine neden olan bir şey gördü.

Bir tepsinin üzerine kum serpilmişti; üzerinde bir dal ve bir taş neredeyse dikkatsizce yerleştirilmişti. Bir bahçeyi çağırıştırıyor gibiydi - ziyaretçileri memnun edecek küçük bir şey. Ancak Maomao'nun dikkatini çeken şey bu "bahçenin" malzemeleriydi.

Kadife boynuz, uzun gu, ve... bu ayı safrası mı?!

Kadife boynuz bir geyiğin boynuzuydu; *uzun gu* ya da "ejderha boynuzu

kemik," büyük, fosilleşmiş kemiklere atıfta bulunuyordu; ve ayı safrası tam olarak söylendiği gibiydi - bir ayının safra kesesi. Hepsi de en pahalı türden tıbbi malzemelerdi. Boynuz bir ağaç dalına benzeyecek şekilde düzenlenmiş, uzun gu ise kaya gibi sunulmuştu. Yalnızca ayı safrası... orada, her şeyin ortasında duruyordu. Maomao fark etsin diye özellikle mi oraya yerleştirilmişti?

Benimle alay mı ediyorlar? diye düşündü. Şüphesiz onlar Ne kadar gelişigüzel yerleştirilmiş olursa olsun, böyle bir ödülün asla dikkatinden kaçmayacağını biliyordu. İlaçlara bakarken ağzının sulanmaya başlamasından korkuyordu.

"ne var?" İmparatoriçe Gyokuyou sordu. "Maomao bizim için büyüleyici bir gizemi mi çözecek?" Gözleri ıslık ıslık. Maomao her şeyin yolunda gidip gitmeyeceğini merak etmişti.

Daha önce olanları göz önünde bulundurursak aralarında bir sorun yoktu ama

Gyokuyou'nun şu anki görünümüne bakılırsa, her şey yolunda gibi görünüyordu. Hizmetçiler arasında durumun farklı olabileceğinden şüpheleniyordu.

Kadınlar: Hongniang onu biraz rahat bırakabilir, ancak Haku-u ve kız kardeşleri büyük olasılıkla pek memnun değillerdi.

Bunlar Gyokuyou'nun yarısına bile şüpheyile yaklaşan insanlardı.

Kardeşim. Majesteleri orada olsa bile, Jinshi ile şahsen görüşüyor olmasından memnun olamazlardı.

Maomao bir gözünü Gyokuyou'dan ayırmadı ama bakışlarının odada dolaşmasına izin verdi ve çok geçmeden daha fazla tıbbi malzeme buldu. Mürekkep

Masanın zerindeki taş aslında eşek derisi jelatiniydi, koyu bir jelatinimsi tutkal topağıydı. ay yapraklarının arasında nane ve Tarçın. Odaya yayılan eşsiz koku, tüm bu çeşitli ilaçların bir bileşimi olmalıydı.

"Hayır, Maomao'nun rolü henüz gelmedi. Öncelikle, söyleyeceklerimi dinlemenizi rica edebilir miyim?" Jinshi genişçe gülümsedi ve uzak duvarın yanında duran büyük mangalı karıştırdı.

"Bunu yapabilirim!" Maomao gözleri parlayarak konuştu. Mangalın içinde de bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

"Hayır, bugün olmaz. Sizi buraya çağıran benim. şimdi size oturmanızı emrediyorum," dedi Jinshi. Kanepenin bir ucunu işaret etti ve Maomao'nun oturmaktan başka çaresi yoktu. Döşemeli koltuk pamukla doldurulmuştu ve bu, sıcak odayla birleşti, onu çok uykulu yaptı.

Hayır! Uyanık kalmalıyım, diye düşündü, başını hafifçe sallamak ve nefes almak. Ateş çok uzun süre yanık bırakılırsa odadaki hava kötüleşebilir ve nefes almayı zorlaştırabilirdi. Odada hiç nöbetçi yoktu ve pencere de yoktu. Bir sır için mkemmek Konferans. En azından hava sirkülasyonunu sağlamak için bira havalandırma deliği vardı.

Maomao yine de önündeki bu zengin koleksiyonun ne anlama gelebileceğini merak etti. Aslında, böylesine kapsamlı bir aramaya tabi tutulduğunu göz önünde bulundurarak onların varlığını sorguladı. Çok fazla ilaç zehirli olabilirdi ve neredeyse her şey tehlikeli olabilirdi, Nasıl kullandığınıza bağlı olarak.

şuradaki beyaz şeritler poria mı? diye merak etti. stne krizantem yaprakları serpiştirilmiş bir kâsenin içinde duruyorlardı.

İlaçlar o kadar dikkat çekici bir şekilde sergilenmişti ki, bunu kendisine daha sonra verileceği anlamına mı alıyordu?

"Peki, bize söylemek istediğiniz bu gizemli şey nedir?" diye sordu İmparator, sakalını sıvazlayıp gözlerini kısarak. Sorgulayıcı bir ifadeydi ama içinde bir parça nezaket de vardı.

Masada uygun eşlikileriyle birlikte şarap vardı.

Maomao'nun gözleri içkiye takıldı, ancak tadına bakmasına gerek kalmayacak görünüyordu; soylular zaten için döküyoruz.

Uyuşturucu iyidir. Ama şarabı da severim.

"Biraz ister misiniz?" diye sordu İmparatoriçe Gyokuyou.

Maomao'nun içkileri incelediğini gözlemledi. "Bu şarap çok güzel. Öyle değil mi Majesteleri?" İmparatoriçe çocuğunu süttten kesmişti ve artık biraz alkolün tadını çıkarabiliyordu.

Evet! diye düşündü Maomao. Açık konuşmak gerekirse, sosyal konumu bu toplulukta bir şey içmesini engellemeliydi. Ama eğer bir amiri onu içki içmeye davet ederse, bunu reddetmek vicdansızlık olurdu. Evet, içmekten başka çaresi yoktu.

"Gerçekten de öyle," dedi İmparator. "Bu iyi, gerçek üzüm şarabına benziyor." Bu niteleme, zehirli şarap hakkındaki söylentilerin İmparatorun kulağına kadar ulaştığını gösteriyordu.

"Size asla zehirli bir şey sunamam Majesteleri," dedi Jinshi. "İyi ve uzun bir süre yaşamana ihtiyacım var." Bardağını verdi içki kabını hafifçe salladı. Demek ki Maomao'ya hiç şarap verilmeyecekti. Jinshi oturmuş ve dış cübbesini çıkarmıştı.

Belki de ateş ve şarap yüzünden ısınmıştı.

"Maomao için bir fincan olmadığına emin misiniz, Ay Prensi?"

Gyokuyou sordu. Maomao parlayan gözlerle ona baktı.

"Hayır, Maomao henüz içemez. Daha sonra yapması gereken işler var." Maomao'nun morali bozuldu. Maomao'ya sert bir bakış attı.

Jinshi, ama pek fark etmemiş gibiydi.

"Ne işi? Onun için üzülüyorum, içkinin dışında kalan tek kişi," dedi İmparator.

Doğru, sen söyle ona! Ve bana o ilacı vermesini emret! Maomao yumruklarını zaferle sıktı. Ama yine de Jinshi fazladan bir fincan alma belirtisi göstermedi. Bunun yerine, "Benim

Tahtın geleceği konusunda sizden bir ricada , ona ihtiyacım var."

"Şimdi, şimdi. Bütün gece bana yaşlı bir adammışım gibi davrandın."

"Asla efendim. Ancak Majesteleri, eski hükümdarımızın yaşam süresini uzatan mistik ilaçlar hakkındaki saflığını paylaşıyor mu?

hatta ölümsüzlük bahşeder mi? Sanmıyorum?"

Hey, var olabilirler!

Maomao hiç memnun değildi. Doğru, henüz böyle bir ilaç keşfedilmemişti - bu odadaki bir sürü malzeme bile insanı ölümsüz yapamazdı.

Ne demeye ? Keşke acele edip sadede gelse...

Jinshi, "Majestelerinin en az yirmi yıl daha hayatta kalmasına çok ihtiyacım var," dedi. Sayı çok kesindi.

"Ay Prensi... Görünüşe göre çok özel bir fikriniz var.

"dedi Gyokuyou. Biraz tedirgin olmasına engel olamıyordu. İmparator şu anda otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve tam bir sağlık abidesiydi. Daha uzun süre sağlıklı ve dinç kalmaması için hiçbir sebep yoktu. bir süre.

"Peki, yirmi yıl sonra ne olacağını sorabilir miyim?" Majestelerinin sesine hafif bir gerginlik girmişti. Maomao kendine gerildi. Bu gür yüzlü ve saçlı adamın ulusun hiyerarşisinin en tepesinde yer aldığını unutmak mümkün değildi.

Jinshi, "İşte o zaman Veliaht Prens kraliyet unvanını alacak ve ben de nihayet rahatlayabileceğim," dedi.

Konuşan Gyokuyou oldu. "Veliaht Prens mi?" diye sordu.

"Evet, leydim. On yaşında hala bir çocuk olacak. On beş yaşında resmen yetişkinliğe adım atacak ama tam olarak yetişkin olması zor olacak.

O zamanlar ona güveniyordu. Yirmi yaşında. Hala oldukça genç olacak, bu doğru, ama eğer etrafının iyi insanlarla çevrili olduğundan emin olursak o zamandan önce insanlar olsaydı, hiçbir sorun olmazdı."

Jinshi neden bahsediyordu? Maomao, odanın oldukça sıcak olmasına rağmen tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Biraz tırtıl mantarı ve *mu dan pi görmemiş* olsaydı rengi bile solabilirdi.

İmparator içkisini bıraktı ve gözlerini kısıtı. Artık keyfi yerinde görünmüyordu. "Belki de bu senaryoyu neye dayandığınızı bize söylemek istersiniz." Bu aslında bir öneri değildi ve onu bu kadar korkutucu yapan da buydu.

Beni buraya sadece rahatsız edici konuşmaları dinlemek için çağırdıysanız, lütfen eve gitmeme izin verin... hediyelik eşyalarla. Maomao diledi ki

kulaklarını tıkayıp odanın bir köşesine saklandı. İmparatoriçe Gyokuyou da pek rahat görünmüyordu. Muhtemelen bu toplulukta bu kadar tatsız bir konu beklemiyordu.

"Dayanağım şu: Eğer şu anda Majestelerine bir şey olursa, saray *benden* tahta geçmemi bekleyecek ve bunun için ısrar edecektir." Jinshi avucunun içine sığacak kadar küçük bir kutu aldı. cübbesinin kıvrımlarından çıkardı. İçinde tek bir altın inci vardı, yaklaşık bir başparmak tırnağı büyüklüğünde, yüzeyi kusursuzdu.

Bu büyüklükteki inciler, özellikle de bu kadar iyi durumda olanlar son derece nadirdi. Maomao gibi meslekten olmayan biri bile böyle bir mücevherin gözleri yerinden fırlatacak bir fiyata alıcı bulacağını söyleyebilirdi. Daha düşük kalitedeki incilerin toz haline getirilmesiyle elde edilen tıbbi bir madde olan *zhen zhu'nun* fiyatı bile bunu yapabiliirdi.

"Potansiyel bir eşin portresiyle birlikte göndermek için oldukça zengin bir eşlikçi, öyle değil mi?" Jinshi sordu.

"Kimin sormayacağım. Zaten söyleyemeyecek kadar centilmen olduğunuzu biliyorum," dedi İmparator.

"Belki, ama tahmin edebileceğinizi düşünüyorum, Majesteleri."

İmparator'un küçük kardeşine büyük bir hediye gönderebilecek ve gönderecek insanların sayısı muhtemelen elin parmaklarını geçmez. Kızlarıyla evlenmesi umuduyla inci.

Ve eğer bu tür kaynaklara sahip biri Jinshi ile bir bağlantı kurmaya çalışıyorsa...

Bu kişi ya maçtan kendi gücünü arttırmak isteyen biri ya da Jinshi aracılığıyla dolaylı güç elde etmeye çalışan biri olmalıydı. Eğer ikincisi ise, başarı onları İmparatoriçe Gyokuyou ile eşit seviyeye getirecektir.

"Ve bir şey daha." Jinshi bu kez bir kaşık çıkardı; gümüştü ama metali bulanıktı. "Ofisimdeki çayımda zehir vardı. Ve bir ayın sırasında biri bana ok attı."

Bunlar oldu mu? Maomao düşündü. Eğer olmasaydı kulaklarına ulaşıtıysa, Jinshi konuyu bilen herkesin sessiz kalmasını emretmiş olmalı. Bunu yapmak isteyenler vardı. Jinshi'yi müttefik olarak görüyordu, evet ama onu bir engel olarak gören başkaları da vardı. Siyaset dünyası böyleydi.

"Bu konuda herhangi bir şey biliyor musunuz, İmparatoriçe?"

Gyokuyou?" diye sordu Jinshi.

"Hayır, hiçbir şey," diye yanıtladı Gyokuyou, sesi belli belirsiz dehşete düşmüş gibiydi. Hiç kimse Jinshi'nin hayatına kastedilmesinden İmparatoriçe'nin kendisinin sorumlu olduğuna inanmıyordu ama akrabalarından birinin onun bilgisi dışında hareket etmiş olma ihtimali her zaman vardı. Bu olmalı sesindeki titremeyi açıklıyordu. Ve eğer ailesinden biri bu işe karıştıysa, babası Gyokuen'in de bu işte bir parmağı var gibi görünüyordu.

Jinshi, "Majesteleri, imparator olmakla kesinlikle ilgilenmediğimi çok iyi biliyorsunuz," dedi ama hükümdar onun sözleri karşısında başını sallamadı.

"Aksi takdirde, neden altı yılımı arka sarayda bir hadım gibi davranarak geçireyim ki?"

Maomao kendini tutamadı; kulaklarını kapattı ama Jinshi gülümseyerek bileklerinden tuttu ve ellerini çekerek dizlerinin koydu. Belli ki söyleyeceği her şeyi onun da duymasını istiyordu.

"Böyle karmaşık konulardan hiç zevk almıyorum," dedi Jinshi. devam etti. "İki oğlunuz var, Majesteleri. Sir Gyokuen'in onun adını aldı. Belki de bu fırsatı değerlendirip *bana* da bir isim ver."

Ona *bir isim vermek mi?* Maomao başını eğdi. Bunun ne anlama gelebileceğini anlamaya çalışarak birinden diğerine baktı ve sonra gözleri Gyokuyou'nunkilerle buluştu.

"Bir isim almak İmparator'un hizmetkârı olmak demektir. Başka bir deyişle, kraliyet ailesinden ayrılmak" diye açıkladı. O hala Solgun görünüyordu ve sözleri Maomao'nun cehaletine saygı duymaktan ziyade Jinshi'ye onu doğru anlayıp anlamadığını sormanın bir yolu gibi görünüyordu.

Whoa, whoa, whoa. Hayır. Bekle.

Belki İmparatorluk soyunun bir üyesi olarak yapılması gereken manevralar karmaşık ve açıkçası can sıkıcıydı ama bu, sadece aileden çıkarılmayı istemek kadar basit olamazdı. Bir kere, mevcut haliyle İmparatorluk ailesinde kaç erkek vardı? Eski imparatorun kardeşlerinin hepsi hastalıktan ölmüştü. Belki de Maomao'nun bilmediği anne tarafından akrabaları vardı ama bildiği kadarıyla İmparatorluk erkeklerinin tamamı sadece

İmparator, Jinshi, İmparatoriçe Gyokuyou'nun oğlu ve Eş Lihua'da doğan bir başka oğul. Sadece dört kişi ve İmparator'un oğulları henüz bebektir. Bir bebek her an ölebilirdi, bunu bilemezsiniz. Onlara ne kadar özenle bakarsanız bakın, onları ne kadar dikkatli yetiştirirseniz yetiştirin, bir gün hastalıktan ölebilirlerdi, tıpkı Bu.

Dileğini asla elde edemeyecek. Maomao bile bunu biliyorsa, bu gerçek İmparator'un gözünden kaçmamıştır.

Büyük masayı sarsacak kadar yüksek bir ses duyuldu ve Maomao tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bazı etli çörekler bir tabaktan yuvarlandı. Sarsıntının kaynağı? Masayı yumruklayan İmparator Yumruğuyla. Genelde güler yüzlü ve kayıtsız olan ifadesi öfke maskesine dönüşmüştü.

Lütfen !

İmparator'a karşı gelmek kişinin hayatını kaybetmesi anlamına gelebilirdi. Ama Maomao onunla karşılaştığında normalde o kadar neşeliydi ki, ona duyduğu hayranlığı biraz olsun kaybetmeye başlamıştı. Şimdi kalbinin hızla çarptığını hissediyordu. Odanın etrafına bakındı, bitkilerden birinin

öfkeli bir sakinleştirebilecek bir şey olabilir.

Gyokuyou'nun yüzü bembeyaz olmuştu; belki de o da İmparator'u ilk kez gerçek bir öfke nöbeti içinde görüyordu.

Sadece Jinshi etkilenmemiş görünüyordu.

"Söz vermiştiniz, değil mi? Yoksa sözünüzden dönmeye mi niyetlisiniz, Majesteleri?"

"İyi düşünün. Böyle şeyler söylemenin yeri ya da zamanı mı?" "Öyle.

Eğer bu meseleyi hızlıca , bu fırsatı kaçıracağım. kaç."

Ateşe yağ dökmeyin! Maomao terlemeye başladığını düşündü. Jinshi'den İmparator'a ve geriye baktı.

yine, gözleri sadece ara sıra odanın köşesindeki bezoar'kayıyor. *Keşke bütün gün o bezoara bakabilseydim.*

Ne yazık ki, mütevazı hayali yıkıldı.

"Beni sıradan bir insan yapmayacak mısın?" Jinshi sordu. Bir *gümbürtü* odayı doldurdu.

Jinshi yüzü yere dönük bir şekilde oturdu. İmparator'un yumruğu titriyordu.

Maomao kendine rağmen Jinshi'nin yanına gitti ve onu ağzı açık. *Kırık diş yok, sadece dudak yarılmış.* Yine de yüzüne tam bir yumruk yemişti. Yakında şişlik oluşacaktı. Maomao da Majestelerinin elini kontrol etmek istedi ama ona yaklaştırmaya cesaret edemedi.

"Eczacının içki içmemesi için bu yüzden mi ısrar ettiniz?" diye sordu İmparator, bir şekilde bağırılmayı başarak. Gyokuyou elini kavradı Bilek.

Oda özel konferanslar için tasarlanmıştı. Biri masaya vurdu diye korumalar koşup gelmezdi. Gyokuyou bağırılmazdı, istese bile bağırılmazdı. Eğer yardım istemek için bağırırsaydı, İmparator'un kendisi onu durdurabilirdi.

"Endişelenmenize gerek yok, İmparatoriçe," dedi Jinshi.

Ne gerek var! Maomao, Jinshi'nin dudağındaki kanı bir mendille silerken düşündü. Onu buraya sadece iki kardeşin kavgasını izlemesi için mi çağırmışlardı? Eğer öyleyse, kendisini ve İmparatoriçe Gyokuyou'yu bu işin dışında bırakmalarını diledi.

"Burada neyle karşılaşacağımı biliyordum. Kanlı bir dudaktan çok daha fazlasına hazırım." Jinshi ayağa kalktı ve bir kat daha ve adım adım mangala doğru yürüyordu. "İçiniz rahat olsun, İmparatoriçe Gyokuyou: asla düşmanınız olmayacağım."

Jinshi gülümsedi ve kemerini gevşeterek göbeğini, göbek deliğini ortaya çıkardı. Kemerini çözer çözmez ateşten bir demir parçası aldı. Ve sonra hiçbirinin yapmadığı bir şeyi yaptı.

Beklenen, hiçbirinin hayal bile edemeyeceği bir şeydi.

Toplu bir nefes alma sesi ve yanık et kokusu duyuldu. Yürekli Gyokuyou bile baygınlık geçirdi ve Maomao koşarak onu yakaladı. İmparator dehşetle baktı; açık ağzını kapatmaya bile çalışmadı.

Jinshi acıyla savaşıarak kendini gülümsemeye zorladı. Demiri ateşe geri verdi.

Maomao, İmparatoriçe Gyokuyou'yu bir kanepede dinlendirdikten sonra Jinshi'nin karnına baktı. Karnını sakınmıştı ama böğründe, leğen kemiğinin hemen üzerinde bir yanık vardı. Şekli tanıdı: İmparatoriçe Gyokuyou'ya verilen armaydı bu.

İç organlarına zarar vermemiş olacak. Ama-

Ama böylesine derin bir yanık asla iyileşmeyecek bir yara izi bırakırdı.
Bunu inanamıyorum.

"Şimdi, İmparatoriçe Gyokuyou, size asla karşı gelemem. O bile Majesteleri bu dünyadan ayrılmalı, Veliaht Prensi tehdit edemem ve etmeyeceğim."

Maomao, batı başkentinde karşılaştığı bir vakayı hatırladı: Korkunç olaylardan korktuğu için intihar numarası yapan bir gelin. Kocasından taciz edildi. Ailesindeki kadınlar uzun süre çiftlik hayvanları gibi damgalanmaya katlanmıştı.

Birini bir mal gibi işaretleme, onu köleniz yapmak kadar iyiydi.

İmparator hiçbir şey söylemedi. Yüzü, ki Az önce öfkeyle kıvranırken, şimdi bomboştu, sersemlemişti. İmparatorluğun küçük kardeşi Jinshi'nin kendini bir köle olarak damgalayacaktır.

Maomao'nun yapabileceği tek bir şey vardı. Yanığın aşırı yüksek sıcaklığı fazla kanamayı önlemişti ama yine de kızarmış ve şişmişti. Mendilini soğuk suyla ıslattı ve Jinshi'nin yan tarafına bastırdı. Odanın etrafına baktı, Umutsuzca yağ, balmumu ve yanığı tedavi edebilecek herhangi bir şey arıyordu. Çalışacak aleti olmadığı için sinirlenerek raftan pahalı görünümlü bir kâse aldı ve yağ ile balmumunu birlikte ezmeye başladı. Kasenin ya da kaşığın kırılması umurunda değildi. paramparça oldu. Umursayacak zamanı yoktu.

Odadan çıkıp birinden yanık ilacı getirmesini istemek daha hızlı olabilirdi ama bu Jinshi'nin yarasını açığa çıkaracaktı. Hatta Her ne kadar bir oda dolusu tanık markanın kendi elleriyle yapıldığını bilseler de, daha geniş bir dünyada herhangi birinin markadan haberdar olması tehlikeli olabilirdi.

"Seni lanet mazoşist!" Maomao yağ ve balmumu karışımını hazırlarken homurdandı. Kimse onu azarlamadı. Muhtemelen Jinshi de dahil olmak üzere herkesin düşündüğü şeyi söylüyordu.

Maomao belirgin bir gümbürtü duydu ve bunun kanepede oturan İmparator olduğunu fark etti. "Gerçekten bu kadar nefret mi ettin? İmparator olma fikrinden?" diye mırıldandı.

"Her zaman , değil mi?" Jinshi yüzünü buruşturarak cevap verdi. "Eğer sen

Hala veraset çizgisinde kalmakta ısrar edersem, sol yanağımda da güzel, büyük bir yara açmam gerekecek."

Maomao hemen ellerini Jinshi'nin yüzünün kenarlarına vurdu ama o gülümsedi: "Bu bir şakaydı."

Yanaklarını bıraktı ama gardını indiremedi.
Ne yapabileceği belli olmazdı.

İmparatoriçe Gyokuyou sersemlemişti ama bilinci hâlâ yerindeydi. Jinshi ona baktı. "İmparatoriçe, Maomao'nun sonsuza dek hizmetçiniz olmasını umduğunuzu biliyorum, ama belki de sizden o rüya. Artık bu işarete sahip olduğum için kimsenin vücudumu görmesine izin veremem."

Peki, bu kimin hatası? Merhem hazırды; Maomao Jinshi'nin cildine biraz sürdü.

"Bırakın bir doktorun beni görmesine izin vermeyi, kıyafetlerimi değiştirmeme yardım etmesini bile isteyemiyorum. Ve hepsinden önemlisi..." Ayağa kalktı, bir kolunu Maomao'nun gövdesine doladı ve onu da kendisiyle birlikte çekiyordu. Göbeğini serinleten kumaş üzerinden kaydı.

"Bekle! Usta Jinshi!" Maomao onunla savaşmaya çalıştı ama yarası tam oradayken çok fazla mücadele edemedi.

"Karımın bir kadın olması gerekecek."

Bu Maomao'nun aceleyle solmasına neden oldu. Başını kaldırdı; Jinshi'nin kolunun kıvrımındaki yerinden, onun güzel bir gülümseme takındığını görebiliyordu.

"Gerçekten peşinde olduğun şey bu muydu?" Gyokuyou kaşlarını çatarak sordu.

Jinshi, Maomao hâlâ kolunun altında olmasına rağmen bilmiyormuş gibi davranarak, "Ne demek istediğinden emin değilim," diye cevap verdi.

Maomao yardım için çaresizce İmparatoriçe'ye doğru uzandı. Ancak Gyokuyou ona sadece acıyan bir bakış attı ve başını salladı. "Maomao, sanırım bunun yarı sorumlusu sensin."

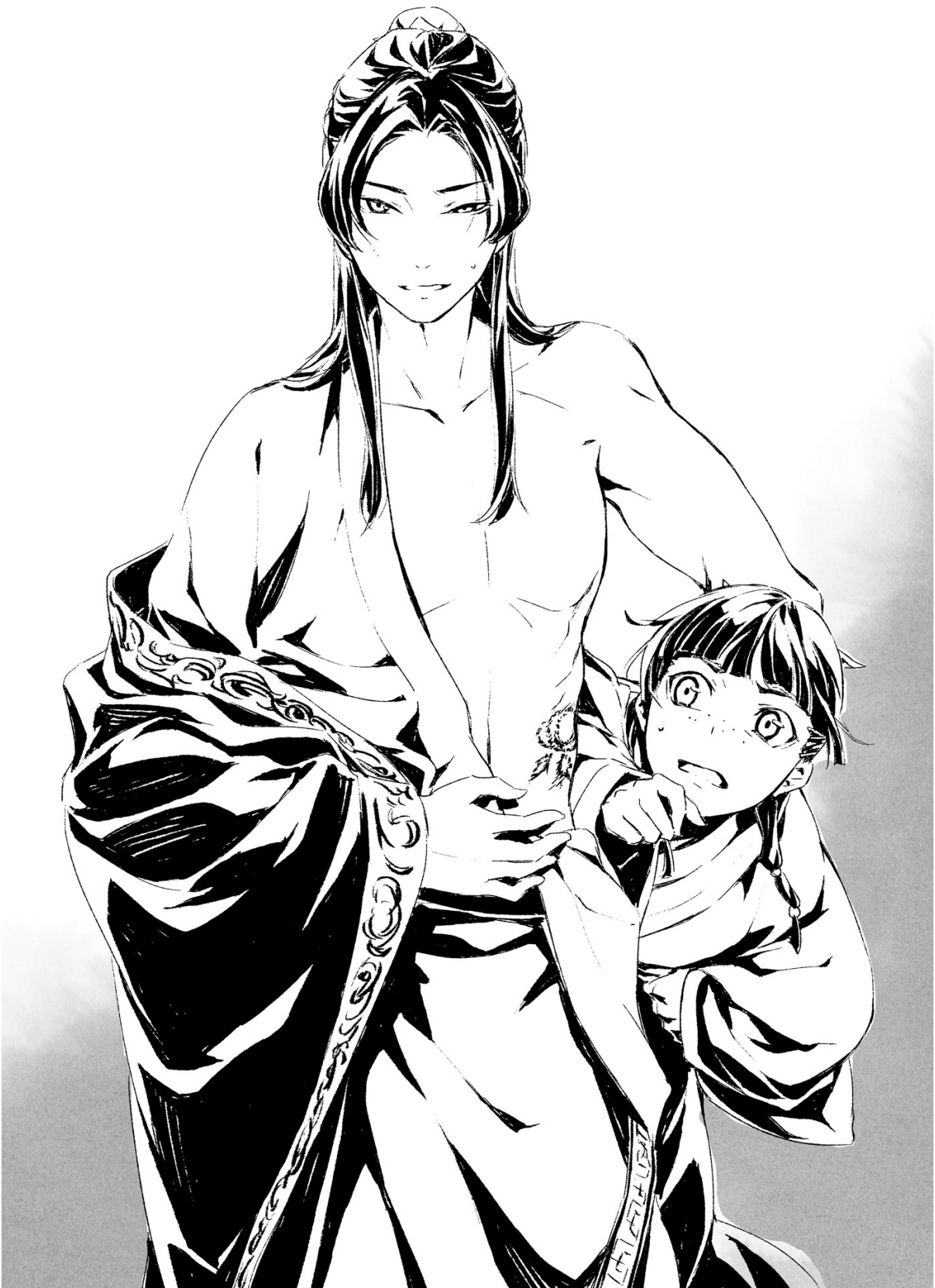
Nasıl ?!

Masumiyetine itiraz etmek, bunun kendisiyle bir ilgisi olmadığını söylemek istedi. Ama Jinshi bir eliyle ağzını kapatarak onu susturdu. "Ve eğer sorumlusaysan, o zaman bu sorumluluğu yerine getirmeni istemek zorundayım," dedi.

Yani İmparatoriçe Gyokuyou'dan yardım gelmeyecekti. Maomao İmparator'a baktı. O da boş gözlerle ona ve Jinshi'ye baktı. "Zui..." dedi. "Seçtiğin yol bu mu?"

"Öyle."

"Ve bundan pişman olmayacaksın?" "Pişman olmayacağım."

İmparator'un gözlerinde bir hüznün, bir yalnızlık vardı. Bir an için sakallı hükümdar şöyle diyecekmiş gibi göründü başka bir şey söyledi, ama sonra Gyokuyou'ya bir anlık bir bakış attı ve yutkundu. Onun yerine, "Ben geri dönüyorum. Muhafızlarım bütün gece orada durmak zorunda kalırlarsa üşüyecekler." Odanın içi Sıcaktı ama kış arifesiydi. "Bu geceyi burada geçireceğinizi adamlarınıza bildireceğim."

"Majestelerinin düşünceleri için en içten teşekkürlerimi sunarım." Jinshi derinden eğildi. Dudağı hâlâ şişti ve Maomao yanığıyla ilgilenmeyi henüz bitirmemişti.

Gyokuyou ayağa kalkarak, "Ben de seninle geliyorum," dedi. Çok yorgun görünüyordu- Maomao biraz dinlenebilmeyi diliyordu ama bu gece bu pek mümkün görünmüyordu.

Bekle... Bir saniye bekle. İki yüce şahsiyet ayrılırsa, bu onu Jinshi ile yalnız bırakacaktı.

Ağzı açık kaldı ve ona bakakaldı.

"Yaramla ilgilendikten *sonra* içebilirsin," dedi. Elbette, şimdi ona söyledi!

Maomao, İmparator ve İmparatoriçe'yle birlikte odadan çıkmak için yanıp tutuşuyordu ama Jinshi'nin yarasının tedavi edilmeden gitmesine izin veremezdi. Jinshi sonunda elini onun ağzından çektiğinde Maomao bir kaya ile sert bir yer arasında ve ayrıca Jinshi'nin gövdesi ile kolunun altı arasında sıkışmış bir şekilde orada asılı kaldı. Raftaki uzun gu'ya uzandı. "Neyin işe yarayacağından emin değildim ama elimden geldiğince çok ilaç toplamaya çalıştım," dedi.

Maomao bir şey söylemedi ama kalp atışlarının kendisine rağmen hızlandığını hissetti.

"Serbestçe kullanabilirsin. İstedtiğin kadar, istediğin kadar"

Bir anlık dikkat dağınıklığı, Gyokuyou'nun kollarını sallayarak odadan çıktığını görmesini engelledi. Jinshi yüzüne aldığı darbe ve ardından kendisinde ciddi bir yanık oluşmasına rağmen oldukça neşeli görünüyordu.

"Usta Jinshi. Sizi tedavi etmeyi bitireyim." "Gece hala uzun.

Acele etmeyelim."

"Hayır, bu bitirmek istiyorum!"

Jinshi dudaklarını büzdü ve hâlâ onun gitmesine izin vermedi. "Ne *yapar*

sizi bu kadar rahatsız etti mi?"

"Hoşnutsuz mu? Neler *olduğunu* anlamıyorum bile! Kim bir damgayı kendi tarafına bastırır ki?!"

"Lanet olası mazoşist, işte o."

Onun sözleri, benim değil!

Durumu tersine çeviriyordu. Rengi şaşırtıcı derecede iyiydi ama hâlâ acı çekiyor olmalıydı. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Sonra Jinshi iç odaya doğru ilerledi.

"Nereye gidiyoruz?" Maomao sordu.

"Tedavi olduktan sonra biraz uyumak istiyorum." "O zaman bırak da tedavini bitireyim. *A!* bakalım."

"Hayır, ben yapabilirsin."

Maomao şiddete başvurmak istedi ama yine de yapamayacağını biliyordu - bu arada, bu bedensel dayanıklılık canavarı iç odaya doğru ilerledi.

"Yoksa yatak odasında bana eşlik etmek istemiyor musun?"

Artık gerçekten söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Adamın ses tonundaki alaycılığı duydu ve gözlerini ondan kaçırdı.

Sonra uzun bir nefes verme sesi duydu ve Jinshi, "Endişelenmene gerek yok. Seni anlıyorum." Sonra perçemini okşadı. "Her neyse, bana sadece *makul boyutlarda* olduğum söylendi..."

Maomao neredeyse boğuluyordu. Jinshi'nin gülümsemesi hiç bu kadar kötü görünmemişti. Maomao, Jinshi'nin yarasını tamamen unutmuştu, Şimdi çok zorlanıyordu ve onu kim suçlayabilirdi ki?

Bu durum Jinshi'nin bir sonraki sessiz mırıltısını kaçırmasına neden olsa bile: "İstediğim iyiliği asla kazanamadım."

Sonsöz

Evine döndüğünde, Gyokuyou banyo bile yapmadı; doğruca yatağına yığıldı.

"Oh, ama yorgunum..."

Birine ne olduğunu sorabilmeyi diledi.

bugün oldu. Bazıları başka koşullar altında düpedüz komik olabilirdi, ancak herhangi bir mizah şoktan çok daha ağır bastı.

Bir yanı kesinlikle Maomao'ya sempati duyuyordu ve aynı zamanda bir yanı da kıskançtı.

Kendini yorganın altına gömüp uyumayı diledi. Ama o iki çocuk annesiydi. Hongniang'la konuşması, küçüklerin nasıl olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Ayrıca makyajını temizlemeden de yatamazdı.

"İşe koyulsak iyi olur o zaman." Doğrulup kendini daha iyi hissetmeye ikna etmeye çalıştı ama çabaları gözlerinin önündeki bir şey tarafından baltalandı. Kendisine verilen armayla süslenmiş bir sütun.

Jinshi'nin bugünden sonra ona asla karşı gelmeyeceği doğru muydu? Bu öyle hafife alınacak bir açıklama değildi, hele de İmparator'un önünde.

Gyokuyou, Jinshi'yi küçük bir kardeş gibi görüyordu - ama sonra, onun Kan kardeşleriyle ilgili tek anısı ona eziyet ettikleriydi. Gyokuen'in kızı olarak, arka saraya gönderilmişti, görünüşe göre politik bir araçtan başka bir şey değildi; yine de beklediğinden çok daha fazla yetkiye sahip olduğunu keşfetti. Sarayda, hayatını bir oyuncak bebek gibi davranarak geçiremeyeceği kadar çok ilginç şey vardı.

Elbette orada onu kızdıran ya da üzen şeyler vardı. Ama bu batı başkentinden farklı değildi. Yaşayan hiçbir insan hayatının tamamen zevklerden ibaret olduğunu söyleyemez. Orada Her zaman hoşlanmadığınız şeyler olabilirdi; sadece onlara katlanmak zorundaydınız.

Bununla birlikte, şeylerin bir sınırı vardı. İnsanlar

derin iştahları olan yaratıklardır. Eğer s¼rekli Taleplerini frenlemeyi reddeden biriyle m¼zakere etmek ve tekrar m¼zakere etmek - peki, ne oldu?

"Sonunda sadece ," dedi Gyokuyou kendi kendine. Eğer şanslıysan.

"Sadece yok edilebilirsin."

Ve karşınızdaki kişi sizi k¼t¼ niyetli bile olmayabilir. Sadece doğru şeyi yaptıklarına inanıyor olabilirler.

Gyokuyou'nun ¼vey kardeşi Gyoku-ou b¼yle biriydi, doğru şeyi yaptığına inanan bir adamdı. şuna ikna olmuştu.

Adil olduğuna inandığı her şey gerçekten de ¼yleydi ve hatalı olduğunu d¼ř¼nd¼ę¼ kişilere karşı acımasızdı.

Onun bakıř ačısına g¼re, Gyokuyou da buna dahildi.

Eğer onun yanlış, hatta k¼t¼ olduğunu d¼ř¼n¼yorsa, neden birdenbire onu kendi safına çekmeye çalışıyordu?

Gyokuyou bir çekmece açtı ve Gyoku-ou'nun mektubunu çıkardı. Bir kez ¼fledi, nefesi hızlı ve keskindi, sonra yere bıraktı.

Bırak k¼t¼ olsun o zaman. Bununla yaşayabilirdi. Ama ya onun Çocuklar mı? Gyoku-ou oğlanı da kendi tarafına çekmeye çalışabilir. Ama kız...

Herkes Gyokuyou'nun aynı kız gibi kalbi olduğunu s¼ylerdi. t¼m hayatı boyunca sahipti. Ama bu doğru değildi. Gyokuyou artık batı başkentinde olduğu gibi inatçı bir çocuk değildi.

"Ve bunu yanına bırakmayacağım."

Yavaşça, kasıtlı olarak, kardeşinin mektubunu ayakkabısının altında ezdi.

Gelecek g¼nlerde hangileri ayaklar altında ezilecekti? Onlar g¼recekti. O . Artık g¼l¼msemeden başka bir şey yapamayan o kız değildi.

Maomao

tutulan

muzafer bir
şekilde ve
etrafında
döndü.

8

The Diaries

Author
Natsu Hyuuga

Illustration
Touko Shino

The next day, Mao
with Yao
expedition
d'
the

En'e

shpip gitti
Onları
küçük
ticari bir ana
caddeye
dönüştürülmüştür; bu
cadde, Jütlü
filling the spaces

onlar. The place was
busy ve alia

“What
Baryou
is saying
is this.”

Maamei

ortaya çıktı

an.w oa pment

Foxen !linshi

w sn st ire

sfiê'geldiği

Ver
where she'd

come from.

Maomao t_____t as people
crowded in to watch the
_____ir on t_____tage: Jinshi
and the man with the
monocle. Between
them, only a
Go board.

Şfhffs ígpks

o_____y familiar,

Luomen listened quietly as Bowen raged. Maomao couldn't imagine the freak would normally have tolerated such an interruption to his game. Maybe he really was feeling unwell.

"These are
your SOU'S
fingers?"

Yeni ıkan kitaplardan haberdar olmak için J-Novel Club'daki posta listemize kaydolun!

[Haber Blteni](#)

Ve J-Novel Club yesi olarak en son blmleri (bu serinin 9. cildi gibi!) okuyabilirsiniz:

[J-Novel Kulüp yeliği](#)

Copyright

Eczacı Günlükleri: Cilt 8 by Natsu
Hyuuga
Touko Shino'nun illüstrasyonları

Çeviren: Kevin Steinbach Yayına
Hazırlayan: Sasha McGlynn

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kusuriya No Hitorigoto
Telif Hakkı© Natsu Hyuuga 2019

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak Japonya'da Shufunotomo Infos Co., Ltd. tarafından yayınlanmıştır. Shufunotomo Co., Ltd. aracılığıyla
Bu İngilizce baskı Shufunotomo Co., Ltd., Tokyo ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.
İngilizce çeviri© 2023 J-Novel Club LLC

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır.

J-Novel Club LLC
j-novel.club

Yayıncı web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir

yayıncıya ait olmayan.

E-kitap baskısı 1.0: Mayıs 2023

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

